

B E S T S E L L E R

LINDA HOWARD

PERICULOS
DE ÎNDRĂGOSTITĂ

LINDA HOWARD PERICULOS DE ÎNDRĂGOSTITĂ

Kill and Tell

by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

**LINDA HOWARD
PERICULOS ÎNDRĂGOSTITĂ**

Editura MIRON

Traducerea: Andreea Radu

Capitolul 1

13 februarie, Washington D.C.

Dexter Whitlaw sigilă atent cutia, astupând fiecare crăpătură cu bucăți de bandă adezivă furată cu o zi înainte dintr-un magazin. Tot de acolo luase și o cariocă neagră. Scrise cu grijă adresa de livrare, direct pe cutie. Lăsă jos carioca și banda adezivă, luă cutia sub braț și merse la cel mai apropiat oficiu poștal, la numai o stradă distanță. Nu era prea frig pentru o zi de februarie în Washington. Erau, probabil, minus șase grade.

Dacă ar fi fost politician, se gândi cu obidă, nu ar fi fost nevoit să plătească timbrul. Trotuarul era scăldat într-o lumină rece, de iarnă. Pe lângă Dexter treceau grăbiți funcționari cu aer important, îmbrăcați în pardesie negre sau gri. Dacă îi întrebai, niciunul nu spunea că e contabil sau secretar, deși chiar asta erau. Nu. În acest oraș, în care statutul era atât de important, toți spuneau că lucrează la stat, la trezorerie sau, dacă erau cu adevărat mândri de ei înșiși, spuneau numai inițialele. "Lucrez la M.A.I." și toată lumea trebuia să știe că era vorba despre *Ministerul Afacerilor Interne*. Dexter era de părere că toți ar fi trebuit să aibă legitimații pe care să scrie clar că lucrează la *M.A.P. – Ministerul Afacerilor Prostești*.

Capitala statului! Aici puterea se simțea în aer, ca aroma unui vin bun, și toți oameniiăștia se îmbătau cu ea. Dexter îi studie cu un ochi rece și distant. Credeau că știu totul, dar nu știau nimic. Nu știau cum e puterea în forma ei cea mai pură. Bărbatul de la Casa Albă putea da ordine care ar fi pornit un război, putea să se joace deschizând o servietă (cărată mereu

de un asistent)și aruncând bombe care ucideau milioane de oameni, dar ar fi văzut toate acele morți de la distanță.

Dexter aflate ce e puterea adevărată în Vietnam. O simțise atunci când apăsase încet pe trăgaci. Urmărise ținta zile întregi, stătuse nemișcat, întins în noroi sau în buruieni, ignorând insectele, șerpilor, ploaia și foamea și așteptând momentul perfect în care victima să-i între în vizor, acolo unde o voia el. Atunci avea puterea să dea sau să ia viață, să tragă sau nu. Toată lumea se reducea la ei doi, la el și la țintă.

Trăise cel mai periculos moment din viața lui atunci când țintașul îi spusese să îndrepte pușca spre frunzișul unui copac. Luneta se stabilizase și prin ea văzuse un alt lunetist, rus după înfățișare, pregătit să tragă. Dexter apăsase pe trăgaci cu o secundă mai devreme. Numai o clipă, cât bătaia unei inimi, și rusul ar fi tras primul, iar bătrânul Dexter Whitlaw nu ar mai fi fost aici, admirând peisajul capitalei.

Se întreba dacă omul apucase să-l vadă și dacă știusese, o fracțiune de secundă, că va muri. Nu avea cum să vadă glonțul, așa cum arătau în filmele de la Hollywood. Nimeni nu vedea vreodată glonțul.

Dexter intră în oficiul poștal și se așază la coadă. Alesese ora prânzului, când era foarte aglomerat, ca funcționarii să nu-și amintească de el. Nu avea nimic memorabil în afară, poate, de privirea rece, dar nu voia să-și asume niciun risc. Supraviețuise în Vietnam și în ultimii douăzeci și cinci de ani, de când revenise în lumea reală și părăsise iadul verde, fiindcă fusese atent. Nu părea bogat, dar nici nu arăta ca un vagabond. Purta un pardesiu cu două fețe, care acum era cu partea din stofă, puțin roasă, în afară. Cealaltă parte, cea pe care o purta pe stradă, era cusută și plină de petice, așa cum purtau toți

oamenii fără adăpost. Haina îi servea ca echipament de camuflaj. Lunetiștii erau învățați să se piardă în fundal.

Când ajunsese la ghișeu, așeză cutia pe cântar și scoase niște bancnote din buzunar. Pachetul îi era adresat lui Jeanette Whitlaw, din Columbus, Ohio. Soția lui. Se întrebă din nou cum de ea nu divorțase până acum. Sau poate că o făcuse. Nu mai vorbiseră de vreo doi ani. Poate mai mult. Încercă să se gândească la ultima dată când...

— Un dolar și patruzeci și trei de cenți, spuse funcționarul fără să-l privească.

Dexter îi dădu două bancnote de un dolar. Băgă restul în buzunar și plecă așa cum venise. Când vorbise ultima dată cu Jeanette? Poate în urmă cu trei ani. Sau poate cu cinci. Nu era prea atent la trecerea timpului. Încercă să-și amintească ce vârstă avea copilul. Douăzeci? Se născuse în anul cu ofensiva Tet. Sau poate că nu.

— În șaiszeci și opt sau șaiszeci și nouă, cam pe acolo.

Însemna că are cam... fir-ar să fie! Avea douăzeci și nouă de ani! Fetița lui mai avea puțin și făcea treizeci de ani! Probabil că era măritată și avea doi copii, ceea ce însemna că el este bunic.

Nu și-o putea imagina în rochie de mireasă. Nu o văzuse de cel puțin cincisprezece ani, poate mai mult, și în mintea lui era ca atunci când se întâlнисeră și ea avea șapte, opt ani, era slăbuță și timidă, cu ochii mari și căprui și își mușca mereu buza de jos. Îi vorbise numai în șoaptă și numai când el o întrebase ceva.

Ar fi trebuit să-i fie un tată mai bun. Ar fi trebuit să fie un soț mai bun pentru Jeanette. Ar fi trebuit să facă multe, dar acum oricum nu mai putea schimba nimic. Nu putea decât să

regrete că nu făcuse totul la timpul potrivit.

Jeanette îl iubise în continuare, chiar și atunci când se întorsese din Vietnam rece și distant, schimbat pentru totdeauna. În ochii ei, el rămăsese băiatul isteț și atent din Virginia, pe care ea îl iubise și cu care se măritase. Acel băiat murise într-o junglă plină de insecte, iar bărbatul care venise în locul lui era un străin, care-i semăna doar la chip.

De când se întorsese se simțea viu doar cu pușca în mână, privind prin lunetă și cu adrenalina ascuțindu-i simțurile. Ce ciudat că lucrul care îl omorâse era singurul care-l mai putea face să se simtă viu. Și nu era vorba despre pușcă. Pușca era numai o unealtă, credincioasă, ce-i drept, dar un simplu instrument. Nu. Pe el îl făceau să se simtă viu priceperea, vânătoarea, puterea. Fusesse lunetist, și încă unul foarte bun. S-ar fi putut întoarce la Jeanette dacă era numai asta, se gândea uneori, deși nu mai voia să analizeze lucrurile astea. Îi ucisese pe mulți, dar omorâse un singur om.

Diferența era clară în mintea sa. Războiul era război.

Omuciderea era diferită.

Se opri la un telefon public și scoase niște mărunt din buzunar. Știa numărul pe de rost. Băgă o monedă și ascultă cum sună telefonul. Când pe partea cealaltă răspunse cineva, rosti clar:

— Mă numesc Dexter Whitlaw. Își irosise viața plătind crima pe care o comisese. Acum era rândul altcuiva să se ocupe de asta.

Capitolul 2

17 februarie, Columbus, Ohio

Atunci când Karen Whitlaw ajunsese acasă de la muncă, într-o seară de februarie, pachetul aștepta pe veranda micuță din fața casei. Farurile îl luminară scurt când mașina intră pe alee, dar ea era așa de obosită încât nu simți niciun pic de curiozitate. Epuizată, trase după ea geanta în care avea portofelul și actele și ieși din mașină. Bagajul se agăță de bord, apoi de volan. Blestemând încet, Karen îl smuci, lovindu-se la șold.

Înaintă cu greu prin zăpada din fața casei, strângând din dinți atunci când zloata îi ajunsese în pantofi. Ar fi trebuit să-și pună cizmele, știa, dar fusese prea obosită la final de tură ca să se mai și schimbe înainte să vină acasă.

Cutia era sprijinită de prag, între ușa de plasă și cea de lemn. Nu comandase nimic. Probabil că livrarea fusese făcută la adresă greșită. În casă era rece și liniște, fiindcă uitase din nou să lase o lumină aprinsă. Nu îi plăcea să între pe întuneric. Își amintea din nou că mama ei nu mai este, că după ce va descuia nu va mai simți mirosul mâncării gătite și nu o va mai auzi cântând în bucătărie. Când trăia ea, televizorul era mereu aprins, chiar dacă nu se uita nimeni la el, fiindcă îi plăcea să audă ceva în fundal. Oricât de târziu ajungea sau oricât de obosită ar fi fost, mama o aștepta cu masa, zâmbind. Acum trei săptămâni, însă, totul se terminase.

Se întâmplase foarte repede. Jeanette se plângea că nu se simte bine și că are puțină febră, și declarase că a răcit. Avea nasul înfundat și temperatură, deși nu prea mare, așa că o răceală era foarte probabilă. La prânz, Karen sunase ca să vadă ce mai face, și deși tușea mai tare, Jeanette insistase că era doar o răceală. Când ajunsese ea acasă, seara, știuse doar privind-o, înfășurată în păături și tremurând, că era vorba de

gripă și nu de o simplă răceală. Avea temperatură mare. Urechea ei antrenată auzise sunete îngrijorătoare prin stetoscop. Ambii plămâni erau congestionați.

Karen crezuse mereu că principalul avantaj al asistentelor medicale era că știau cum să-i convingă cu blândețe pe alții să facă așa cum vor ele. În timp ce Jeanette insista că e răcită și că ăsta nu era un motiv suficient ca să meargă la spital, ea pregătise tot ce era necesar și în cincisprezece minute o urcase pe mama ei în mașină, îmbrăcată bine.

Ninsese mult în ziua aceea. Lui Karen îi plăcea zăpada, însă acum, când o vedea, nu se putea gândi decât la acea noapte în care condusesse strângând volanul cu toată forța, pe străzile albe, ascultând cum mama ei se luptă să respire. Ajunsese la spitalul unde lucra, condusesse spre intrarea de urgență și claxonase până când veniseră ajutoare, dar în afară de zăpadă, singura ei amintire despre acea noapte era legată de mama ei, zăcând între cearceafurile albe, mică și ghemuită în ea însăși, pierzându-și cunoștința oricât ar fi vorbit Karen cu ea. Pneumonie virală acută, spusese medicii. Lucra repede și afecta organele interne rând pe rând, lipsindu-le de oxigen. Jeanette murise la numai patru ore după ce ajunseseră la spital, deși echipa medicală făcuse tot posibilul ca să învingă virusul. Moartea avea multe detalii. Trebuia să completezi formulare, să semnezi acte, să le aduci altora documente. Trebuia să dai telefoane și să iei decizii. Trebuisse să aleagă o casă de servicii funerare, un preot, un coșciug, o rochie cu care să-și îmbrace mama pentru înmormântare.

Avea de vorbit cu oamenii, Doamne! Toți prietenii mamei care sunau sau veneau și aduceau mai multă mâncare decât ar fi putut Karen să mănânce vreodată, colegii ei de la muncă,

niște vecini. Simțea că se îneacă și o usturau ochii încontinuu. Nu putea să plângă în fața atâtor oameni, dar noaptea, când era singură, nu se mai putea opri din plâns. Reușise să reziste în timpul înmormântării și, deși crezuse mereu că e un obicei barbar, acum înțelegea sensul ritualului și sentimentul de încheiere pe care ți-l dădea. Marca decesul unei persoane dragi, care nu ceruse mare lucru de la viață și care se mulțumise cu puțin. Rugăciunile și slujba însemnau sfârșitul acelei vieți și un omagiu în cinstea ei.

De atunci, Karen trăise pur și simplu, atâta tot. Durerea ei era încă foarte proaspătă și munca nu o interesa deloc. Multă vreme, ea și Jeanette fuseseră singure, numai ele două împotriva lumii. La început lucrase Jeanette. Muncise din greu, orice găsea, ca să poată plăti acoperișul de deasupra capetelor lor și ca să îi poată da lui Karen ocazia să învețe. Apoi fusese rândul fiicei să găsească de lucru și să îi dea voie mamei să se odihnească și să facă ceea ce îi plăcea mai mult, adică să se ocupe de casă, de gătit, de spălatul rufelor și de căminul pe care nu avusese timp să-l construiască.

Dar acum toate acestea nu mai erau, și nu putea să dea timpul înapoi. Karen nu mai avea decât o casă goală, în care știa că nu mai poate locui multă vreme, în acea zi vorbise cu un agent imobiliar ca să vândă casa. Era mai simplu să locuiască într-un apartament decât să vadă zi de zi casa goală, plină de amintiri.

Cutia nu era grea. Karen o luă sub braț și închise ușa, lăsând apoi să-i alunece geanta grea de pe umăr, pe un scaun. Aplecă pachetul ca să poată citi eticheta. Nu avea adresa expeditorului, dar numele mamei ei îi sări în ochi. Pe cutie scria cu litere mari, negre, "JEANETTE WHITLAW". Simți o

durere în piept.

Jeanette comanda foarte rar câte ceva, dar atunci când o făcea, se bucura precum un copil în dimineața de Crăciun, așteptând cu nerăbdare să vină poștașul și radiind de fericire când pachetul sosea în sfârșit.

Karen duse cutia în bucătărie și tăie cu un cuțit banda cu care fusese lipită. Deschise capacul și se uită înăuntru. Erau niște hârtii și un caiet legat cu elastic, iar deasupra un bilet împăturit în două. Ridică scrisoarea și o despături, uitându-se automat la semnătură. Numele mângălit, "Dex", o făcu să scape foaia din mână înapoi în pachet.

Dragul de tata. Jeanette nu primise nicio veste de la el în ultimii patru ani, iar Karen nu mai vorbise cu el de la treisprezece ani, când o sunase ca să-i ureze la mulți ani. Era beat și nu era nici măcar pe aproape de ziua ei, iar Jeanette plânsese încet toată noaptea după ce vorbise cu soțul ei. Acela era momentul în care confuzia, tristețea și resentimentele lui Karen se transformaseră în ură și, dacă fusese acasă în puținele dăți când el mai sunase, ea refuzase să-i vorbească. Jeanette nu se bucurase, dar Karen credea că e mai puțin grav să ții supărare decât să-ți abandonezi soția și copilul, așa că nu se lăsase convinsă.

Puse cutia desfăcută pe masă, merse în dormitor și-și dădu jos hainele, lăsând uniforma verde mototol pe podea. O dureau picioarele, o dura capul și o dura inima. Lucra ore suplimentare, de la șase dimineața până la șapte seara, și asta îi ținea mintea ocupată, dar îi și adâncea depresia. Se simțea de parcă nu ar mai fi văzut lumina soarelui de săptămâni întregi.

Își descălță picioarele reci din pantofii uzi și trase pe ea, la

repezeală, o pereche de pantaloni de sport și niște șosete groase. Îi era frig și era obosită. Se gândi cu dor la căldură și la soare. Odată, pe când avea numai doi ani, fuseseră în Florida, unde tatăl ei era în misiune. Karen nu mai știa mare lucru de atunci, dar când închidea ochii își amintea căldura minunată și zilele lungi petrecute sub soarele strălucitor. Jeanette vorbea adesea cu dor despre Florida, fiindcă acolo fuseseră fericiți. După aceea Dexter plecase în Vietnam și nu se mai întorsese niciodată acasă. Jeanette se mutase înapoi în munții Virginiei, de unde erau ei, ca să fie aproape de familie în timp ce-și aștepta soțul și se ruga pentru siguranța lui. Dar misiunile lui se tot înmulțeau și, când se întorsese până la urmă, bărbatul din pragul ușii lor nu mai era același cu cel care plecase. Karen își amintea bine zilele acelea, își amintea de dispoziția lui mereu proastă, de excesul de alcool și despre cum trebuia să aibă mare grijă să nu-l enerveze. Devenise rău, și nici măcar iubirea lui Jeanette nu îl mai putuse ține lângă ele.

La un moment dat începuse să dispară, mai întâi câteva zile, apoi zilele se transformaseră în săptămâni, săptămânile în luni, și, într-o bună zi, înțeleseseră că le părăsise de tot. Jeanette plânsese de multe ori, iar Karen își amintea și asta. Se mutaseră din Virginia în Ohio, ca mama să-și poată găsi o slujbă mai bună. El le sunase de câteva ori, trimisese vreo două scrisori și chiar le vizitase o dată. Karen nu îl văzuse, fiindcă el plecase înainte ca ea să se întoarcă de la școală. Jeanette strălucea, era bucuroasă și, la cei nouăsprezece ani ai ei, Karen era destul de mare ca să-și dea seama că părinții ei își petrecuseră ziua în dormitor. Asta se întâmpla acum zece ani, iar Jeanette nu-l mai văzuse de atunci. Totuși îl iubise în

continuare. Karen nu înțelegea de ce, dar accepta consecvența mamei sale. Jeanette era foarte iubitoare, chiar și cu soțul care o abandonase.

Mâncă niște cereale reci, apoi se forță să citească biletul.

"Jeanie, ai aici niște hârtii de-ale mele mai vechi. Pune-le într-un seif și păstrează-le tu pentru mine. S-ar putea să valoreze ceva într-o bună zi. Dex."

Asta era tot. Fără nicio formulă de politețe, fără vreun "draga mea", fără să semneze "cu dragoste". Îi trimisese pur și simplu gunoaiile astea și se aștepta ca mama să le păstreze pentru el. Și ea așa ar fi făcut. L-ar fi ascultat și chiar ar fi păstrat biletul cel scurt, așezându-l alături de puținele scrisori de dragoste pe care le avea de la el, trimise din Vietnam. Lui Karen îi venea să arunce cutia, dar nu făcu asta din respect pentru mama ei. Duse pachetul în dormitorul gol al lui Jeanette și îl așeză alături de lucrurile ei. Nu putea să arunce nimic încă. Închiriasse un spațiu unde avea de gând să le depoziteze o vreme.

Împachetase aproape tot. Mai erau numai câteva lucruri așezate pe scriin. Karen le puse în cutie și o închise, lipind câteva rânduri de bandă adezivă peste capacul de carton. Cu puțin noroc, va găsi repede pe cineva care să cumpere casa, va veni primăvara și va ieși iar soarele.

Capitolul 3

5 august, New Orleans, Louisiana

Era aproape miezul nopții. Și din nou îl urmărea cineva. Dexter Whitlaw întoarse capul destul cât să vadă ceva mișcare în spatele lui. Agitația îi cuprinse trupul și aproape că rânji.

Nimic nu se compara cu vânătoarea, chiar și când el era vânatul. Îl urmăreau de șase luni, iar lui îi făcea mare plăcere să se folosească de abilități mai vechi ca să scape de ei. Fusese o vânătoare pe cinste, cu zig-zag-uri prin toată țara, prin toate orașele mari de unde putea încă să dea telefon. Nu se așteptase să fie ușor și ei nu îl dezamăgisera.

Îl cunoștea pe bărbatul din urma lui. După reacția inițială, un "Du-te naibii"răsunător, Dexter începuse jocul de-a șoarecele și pisica. Șantajul putea fi dur ca amputarea unui membru sau delicat ca prinderea unui crap de dimensiuni mari. La început strânsese dovezile, suficiente cât să-i facă să priceapă unde s-ar putea ajunge în condițiile optime.

Așa cum era de așteptat, porumbelul se înfuriase. Nu se lăsase intimidat și își asmuțise toți ogarii pe urmele lui Dexter. Majoritatea ar fi murit până acum, dar Dexter petrecuse trei ani (care păreau o viață)târându-se pe burtă prin Vietnam, învățând să aibă răbdare și să-și construiască strategia, să se ascundă. Atât de bine încât ogarii trecuseră de mai multe ori pe lângă el, la fel cum făcuseră și inamicii, în război.

Dexter se distra pe cinste. Nu se mai simțise atât de viu de când se uitase prin lunetă și dăduse cu nasul de pușca rusului, atunci când știuse că unul dintre ei mai avea o secundă de viață. Ogarul care-l urmărea acum era mai abil decât ceilalți. Nu era la fel de bun ca el, se gândi exuberant, dar era destul de priceput încât să-i dea fiori. Îl și cunoștea. Se numea Rick Medina și era unul dintre cei mai buni agenți CIA din jungla verde, acum douăzeci și cinci de ani. Într-un alt timp și o altă lume. Dar iată-i aici, aceiași jucători, jucând același vechi joc de-a v-ați ascunselea.

Dexter se ascunse în umbră, așteptând ca adversarul să facă

o mișcare. Cineva mai puțin atent ar fi tras mai întâi și abia după aceea i-ar fi verificat identitatea, dar tipul ăsta era deștept. Dacă prada n-ar fi știut că e urmărită și ogarul ar fi ucis pe cine nu trebuia, Dexter s-ar fi ascuns atât de bine că ar fi durat săptămâni ca să-l găsească iar. Și să nu uităm de atenția nedorită din partea poliției. E adevărat că, de obicei, polițiștii nu se deranjau să investigheze moartea neașteptată a unui vagabond, nici chiar atunci când era vorba despre un glonț în cap. Dar nu puteai fi sigur.

Poate că nu aveau treabă și căutau ceva de făcut, sau poate că o echipă de televiziune dădea peste scena crimei, și luminile puternice i-ar fi împins pe polițiști în acțiune, chiar dacă mai greu. Dexter așteptă. Încet, cu mișcări abia schițate, se murdări cu țărână pe față și pe mâini, ca să le mascheze relativa paloare. Apoi lăsă capul în jos și nu se mai mișcă, știind că era aproape invizibil pentru oricine s-ar fi uitat pe alee. După mai multe minute, auzi niște pași târșâiți care se apropiau. Poate că era vânătorul. Poate că era doar un alt vagabond. Dexter nu se mișcă.

Pașii se opriră. Dexter își imaginează ce ar fi văzut cineva care s-ar fi uitat de-a lungul aleii – gunoi împrăștiat, sticle sparte, un maldăr de resturi puturoase, prea puține ca să ascundă un om. Cu toate astea, maldărul chiar ascundea un om. Plouase mai devreme, iar lumina felinarelor strălucea în băltoace. Toate cutiile goale care umpluseră trotuarul fuseseră deja folosite drept adăposturi. Pentru un ogar obișnuit, aleea ar fi părut pustie și neinteresantă, însă Medina nu era obișnuit. Și el fusese în Vietnam, așa că știa cum să aibă răbdare și să aștepte ca prada să facă un pas greșit. De data asta, se gândi Dexter fericit, va avea foarte mult de așteptat. Dexter Whitlaw nu

făcea greșeli. Nu în jocul ăsta. Probabil că tot restul vieții lui fusese o greșeală, dar era un vânător de prima mână. Așa că așteptă mult timp după ce pașii se îndepărtaseră, mult timp după ce alți pași trecuseră prin apropiere. Un șobolan îi miroși încălțările. El continuă să aștepte, nemișcat. După o vreme, auzi din nou aceeași pași de mai devreme, care făcură din nou o pauză în dreptul aleii. Vânătorul compara felul în care arăta acum aleea cu felul în care arătase mai devreme. Nimic nu se schimbase. Mulțumit că prada nu era acolo, vânătorul trecu mai departe, pășind târșăit, la fel ca înainte. Un vânător bun nu se dădea de gol.

Poate că Dexter s-ar fi lăsat păcălit dacă nu l-ar fi văzut pe Medina mergând ca acum, parcă beat, ca să atragă într-o capcană doi băieți din Saigon. Îi făcuse să creadă că yankeul e prea amețit ca să se poată lupta. Cei doi acostau adesea soldați americani beți și se distrau bătându-i măr după ce le furau banii. Cu o săptămână înainte, unul dintre aceștia murise din cauza unei hemoragii interne, și o anume facțiune americană începuse căutarea nemiloasă a celor doi. Pentru că el îi găsisese și îi identificase, Rick Medina avusese onoarea să îi și omoare. Două gloanțe în cap ar fi fost suficiente, dar el voia să se joace.

Medina era un american pedant, arătos și subțire, cu părul castaniu tuns scurt și cu hainele frumos călcate chiar și în căldura opresivă din Vietnam. Era inteligent și binevoitor în mare parte din timp. Când era supărat sau când lucra, bunăvoința dispărea ca și cum nici n-ar fi existat, iar ochii lui albaștri căpătau privirea înghețată a unui ucigaș. Medina îi atrăsese pe cei doi pe o alee întunecată, iar ei nici măcar nu încercaseră să ascundă că-l urmăresc, atât de siguri erau că e

neajutorat. Se apropiaseră precum ogarii de un iepure, dar în ultima secundă animalul mai mic se transformase cu totul și părea brusc foarte treaz. Cuțitul din mână lui avea o lamă neagră, care nu reflecta lumina. Probabil că vietnamezii nici nu-l văzuseră. Nu știau decât că, dintr-o dată, corpurile lor erau atinse de foc, fiindcă mâinile lui Medina se repeziseră și lăsaseră în urmă tăieturi usturătoare, nu suficient de adânci încât să omoare. Cel puțin nu încă. Îi făcuse chiselită în timp ce le șoptea în limba lor, ca să știe exact ce li se întâmplă și de ce.

Cei doi încercaseră să fugă, dar aleea era blocată de câțiva americani nemișcați, cu pistoale în mână. Prinși în capcană și disperați, ei se întorseseră spre Medina, ca să lupte. Mare greșeală. Rick fusese în formă de zile mari. Îi tăiase și-i feliase cu precizie mecanică. Avea mișcări fluide și rapide, și fiecare dintre loviturile lui mai tăia o parte a corpurilor inamice – o ureche, un deget, nasul. Cei doi răgușiseră de atâta urlat când el se decisese să le taie beregatele și să-i lase să moară. Pășind peste cadavre, cu o figură nemișcată și lipsită de expresie, li se alăturase soldaților tăcuți de la capătul aleii. Plecase apoi de unul singur, ridicând din umeri atunci când ceilalți se oferiseră să-l însoțească. A doua zi era amabil ca de obicei, își terminase treaba. Asta era, se gândi Dexter. Ucidea cu sânge rece atunci când era nevoie, dar nu era un criminal. Oricât de brutale ar fi fost execuțiile, erau doar atât, niște execuții. Lecții de învățat. După aceea, tinerii soldați americani fuseseră puțin mai în siguranță în bordelurile și cârciumile vietnameze. Ucigașul știa că va plăti pentru cele două omoruri, și acceptase costurile.

Medina purta în suflet o barieră, o limită pe care nu o

depășea. Toate omorurile lui fuseseră răzbunări. Dexter se gândi că probabil îl respecta pe Rick mai mult decât pe oricine altcineva pe lume. Adera la un cod. Dexter însuși nu făcuse asta, și petrecuse ani întregi plătind pentru greșeala lui.

Dacă exista cineva care îl putea prinde, acela era Medina. Conștiința acestui lucru insufla altfel de energie jocului. Se ridică în sfârșit, în cea mai deplină liniște. Se uită la stele. Trecuseră cam două ore. Era momentul să scape de costumația de vagabond. Îi folosise multă vreme, dar acum Medina era pe urmele lui. L-ar fi căutat mai întâi pe alei și prin cantine, așa că trebuia să dispară din nou. Păcat. Oamenii fără adăpost se bucurau de anonimat ca nimeni alții, fiindcă lumea îi evita și nu se uita la ei. Poliția nu pierdea timpul cu vagabonzii, iar ei nu voiau să aibă de-a face cu poliția. Dar existau și alte personaje în pielea cărora putea intra și care i-ar fi fost la fel de folositoare. Secretul era să se confunde cu restul lumii, oricine ar fi fost lumea.

New Orleansul îi oferea o gamă variată de posibilități, iar Dexter se gândi la câteva dintre ele pe drumul ocolit spre cartierul francez, zona mereu trează, indiferent de oră. După ce traversase de câteva ori piața St. Charles în zig-zag, mergând înapoi și verificându-și urmele, ajunse într-un final la Carondelet. Era atent mereu în lateral, ca să observe orice semn că ar fi fost urmărit, dar nu văzu nimic neobișnuit. Merse direct în jos, pe Carondelet, apoi traversă canalul, unde Carondelet se transforma în strada Bourbon. Turiștii încă se mai plimbau pe pietrișul inegal, abia ieșiți din restaurante, baruri și localuri de striptease. Unii erau foarte beți și aveau pahare de plastic în mână, pline cu bere sau cu rom. Destul de mulți purtau coliere ieftine și colorate sau măști cu paiete, deși

Mardi Gras fusese cu câteva luni în urmă.

Luminile barurilor străluceau pe caldarâmul umed, și prin ușile deschise se auzea jazz, în discordanță cu tonurile mai profunde ale muzicii din barurile de striptease, unde dansatori plictisiți, bărbați și femei, mișcau din șolduri și se legănau pe lângă câte o bară, prefăcându-se că sunt atrăgători.

Dinspre unul dintre grupurile de turiști se auzi un râs zgomotos. Erau trei tineri înstăriți, la braț cu domnișoare îmbrăcate în rochii de seară. Dexter văzu un bărbat trecând repede pe lângă ei și dând colțul după ce le luase un portofel. Nimeni nu își dăduse seama.

Era ca și cum s-ar fi uitat la un film, ca și cum turiștii ar fi făcut parte din altă lume. Nu erau atenți la Dexter, se uitau prin și pe lângă el.

Îl trecură fiori dintr-o dată, în ciuda căldurii nopții de vară din New Orleans. Simțise că e departe de lume încă din Vietnam, dar acum, subit, se simți și mai distant, ca și cum turiștii nu l-ar fi auzit nici dacă ar fi strigat la ei.

Era un sentiment ciudat, care îl mai făcu să se mai cutremure o dată. Merse pe Bourbon, uitându-se prin ușile deschise și auzind de departe muzica și râsetele. Aici erau mai mulți pietoni, cu poliția călare printre ei, iar potcoavele cailor răsunau pe asfalt. Dexter merse mai repede, căutând o alee în care să se ascundă un minut și să scape de senzația neplăcută. Nu era în centru, ci în Cartierul Francez, iar cele mai multe alei dădeau spre curți. Dacă erau curți private, intrările erau împrejmuite, iar porțile, încuiate. Dacă erau curțile restaurantelor, atunci nu ar fi fost singur.

Își reaminti că nu venise în Cartierul Francez ca să fie singur, ci venise exact pentru aglomerația de pe strada

Bourbon. Voia să se piardă în mulțime. Era destul să ignore senzația neplăcută și să-și vadă de treabă. Poate chiar să plece din New Orleans, acum că era urmărit de Medina.

Medina. Dexter se gândi la asta și își dădu seama de ce se simțea atât de ciudat și de ce se speriasse. Medina nu era ogarul nimănui. Omul avea principii. Oamenii păteau lucruri, se schimbau, dar ar fi fost nevoie de ceva foarte grav ca Rick să se transforme într-un ucigaș plătit. Existau trei posibilități. Prima era ca Medina să fi fost mințit. Era cea mai simplă explicație, dar și cea mai improbabilă, din cauza personalității acestuia. Nu ar fi acceptat ușor să fie folosit și, dacă s-ar fi aflat adevărul, mincinosul ar fi plătit scump. A doua posibilitate era ca Medina să-l vâneze, dar plătit de altcineva. Poate că secretul nu era atât de bine păzit cum își imaginase el. Dumnezeu știa că ar fi fost muniție folositoare. Suna destul de mult a conspirație, dar, așa cum spusese cineva odată, chiar și paranoicii au inamici reali. A treia posibilitate era ca Medina să fie în oraș din cu totul alt motiv, iar Dexter să-l fi văzut și să-l fi recunoscut din întâmplare, și asta să nu aibă nicio legătură cu el. Da, sigur.

Ajunse pe strada St. Ann și merse de-a lungul ei fără să se uite la ferestrele magazinului de voodoo pe lângă care trecu. Voodoo e o chestie ciudată, și era prea mult pentru el în acel moment. Poate că ar fi fost mai bine să rămână pe strada Bourbon, fiindcă St. Ann era goală...

Medina apărură brusc în fața lui, cu un pistol cu amortizor în mână. Dexter se opri și privi în ochii aceia albaștri și calmi. Propriul lui pistol era la curea, în spate, și știa că nu are cum să-l scoată la timp. Moartea se holbă la el, și, ciudat, gândul îi zbură la Jeanette, îi văzu chipul iubit, își aminti cum îl

îmbrățișase strâns ultima dată când se întâlniseră, când el înțelesese cu uimire cât de mult îl iubea. Privi în spatele lui Medina și înțelese brusc care era jocul. Exista o a patra posibilitate, la care nu se gândise.

— Ai gri... începu el, dar degetul lui Medina apăsase deja pe trăgaci, iar glonțul îi intră în frunte, oprindu-i gândurile și cuvintele și luându-i viața.

Rick Medina se răsuci și coborî pe un genunchi, avertizat de ultimele cuvinte ale lui Dexter Whitlaw. Avea grația și forța unui dansator de balet, dar la cincizeci și șase de ani reflexele îi slăbiseră puțin. Reuși să evite doar unul dintre gloanțe înainte ca alte două să-l lovească în capul pieptului, ca niște ciocane. Căzu pe trotuarul inegal, fără să-și mai simtă trupul. Lumina din privire i se stinse, în timp ce în fața lui apăruă trei siluete umbrite. *Folosit*, se gândi cu disperare. *Mințit și folosit*. Simți un puseu de furie, apoi nimic.

La colțul străzii apăru o mașină. Cineva deschise portbagajul. Repede, cei trei ridicară trupul lui Medina și îl înghesuiră înăuntru. Unul dintre ei își aminti să ia pistolul și să-l arunce alături de cadavru. Altul căută prin buzunarele lui Dexter Whitlaw și scutură din cap spre ceilalți. Apoi toți trei se urcară în mașină și plecară.

În același timp, de pe strada Bourbon apăru un cuplu. Cei doi se îndreptară spre cadavru, îl văzură, iar femeia îl trase de mânecă pe soțul ei.

— Hai să nu trecem pe lângă bețivul ăla, spuse.

Îmblânzit de câteva pahare de rom, bărbatul consimți, și cei doi trecură strada ca să nu se apropie prea mult de ceva atât de neplăcut.

Abia după alte douăzeci și trei de secunde apăru un grup de

tinere, încălțate cu pantofi cu toc și purtând genți atât de mici încât cu siguranță că erau inutile. Râdeau de amintirea striperului pe care îl văzuseră și se îndreptau spre strada St. Ann când îl descoperiră pe bărbatul cu gaură în frunte, întins pe trotuar.

Țipetele lor ascuțite acoperiră muzica și râsetele care veneau de pe strada Bourbon. Se întoarseră capete curioase și câțiva bărbați o luară la fugă, răspunzând automat la sunetul scos de o femeie speriată. Mai mulți oameni îi urmară, atrăgându-le atenția unor polițiști călare. Dacă ar mai fi trăit, Dexter Whitlaw le-ar fi putut spune că, atunci când se întâmplă ceva important, douăzeci și trei de secunde sunt o eternitate. Martorii dispar, mașinile se evaporă, ocaziile sunt pierdute și timpul își continuă curgerea, ștergând urmele neînsemnate lăsate de oameni.

Capitolul IV

— Rahat!

Detectivul Marc Chastain se frecă pe față, simțind sub palmă părul scurt al bărbii nerase. Căscă și luă o înghițitură din cafeaua fierbinte pe care i-o adusese unul dintre polițiști. Era trei dimineața. Abia dacă dormise trei ore. Se simțea morocănos, dar se strădui să nu o arate. Avea prea mult autocontrol ca să nu fie atent la muncă din cauza nesomnului. Putea să doarmă noaptea viitoare, sau următoarea după ea. Săracul vagabond care zăcea pe trotuarul inegal nu mai avea acest privilegiu.

Unul dintre dezavantajele faptului că locuia în Cartierul Francez, în afară de circuitele electrice și conductele de apă

foarte vechi, era că, dacă se întâmplă ceva aici, el ajungea primul la locul faptei. Iar asta însemna că prelua și cazul. Venise pe jos și tot ajunsese cu două minute înaintea detectivului Shannon.

Oricât de rău s-ar fi simțit, sigur îi era mai bine decât amărâtului căruia i se răcea cadavrul pe trotuar. Clipind din ochii care îl usturau, Marc se uită în jur și notă câte ceva într-un carnețel. Victima avea aproximativ un metru optzeci, optzeci și trei de kilograme și cincizeci, cincizeci și cinci de ani. Părul cărunt, ochii căprui. Zăcea răsucit pe jumătate spre dreapta, cu brațul drept prins sub el de când căzuse, sprijinindu-l ca să nu cadă. Avea o gaură mică și curată în mijlocul frunții, dar nicio plagă de ieșire. Marc se gândi că fusese un pistol de calibrul 22. Glonțul nu avusese destulă forță ca să treacă de două ori prin oasele craniene și rămăsese înfipt în creier, distrugând țesuturile. Nu era sânge, ceea ce însemna că victima murise instantaneu. Profesioniștii foloseau pistoale de calibrul 22, dar era adevărat că se și găseau foarte ușor, așa că erau preferatele puștilor agresivi din cartier. Se discuta despre interzicerea totală a armelor de foc, dar Marc era de părere că ai mai multe șanse să supraviețuiești unui glonț prost ținut decât unei lame de cincisprezece centimetri sau unei bâte de baseball cu nituri. Dacă un agresor se apropia destul cât să folosească una dintre armele astea, însemna că e foarte supărat, iar rezultatul era mult mai brutal.

Nu putea să excludă drogurile ca posibil motiv al crimei, dar în general cei care făceau trafic, fie că erau indivizi sau bande, preferau armele mai puternice. Le plăceau semi-automatele fiindcă li se părea impresionant să tragi cu atâta plumb deodată. Un glonț în cap nu era stilul lor. Nu era suficient de

dramatic.

Marc privi în jur. Luminile reflectoarelor televiziunii îi străluciră în ochi, iar el îngustă pleoapele și se uită prin mulțimea care se adunase. Patru tinere îmbrăcate ca pentru o seară în oraș stăteau într-o parte. Una dintre ele plângea isteric și un medic încerca să o calmeze. Ele descoperiseră cadavrul. Un ofițer din patrulă vorbea cu celelalte trei femei, care erau coerente, cerându-le numele și luând notițe. Marc avea de gând să vorbească și el cu martorii în câteva minute.

Toți ceilalți veniseră la auzul țipetelor celor patru femei, și mulțimea atrăsese camerele de filmat. Oftă. De obicei moartea unui om al străzii abia dacă apărea în ziar, darămite la televizor. Dacă un ofițer ar fi descoperit cadavrul n-ar mai fi fost atâta circ. Dar New Orleans-ul era un oraș turistic, și orice implica turiști devenea știre. Acum toate ziarele și toate posturile de televiziune vor anunța creșterea criminalității din oraș.

Nu conta că majoritatea omorurilor se întâmplau în comunitatea consumatorilor de droguri și că oamenii normali erau în siguranță oriunde în altă parte, în afara unor anume cartiere. Statistica era statistică și, deci, merita să fie citită solemn, din nou și din nou, de mai multe capete vorbitoare. Presat de populația speriată, probabil mai mult de ideea că vor pierde turiști decât de amenințarea la adresa propriei vieți, primarul va cere socoteală comisarului, care la rândul lui va cere socoteală șefului poliției, și tot așa până când rahatul se va răspândi până la ultimul detectiv și ultimul ofițer de patrulă din oraș. Minunat.

Se uită din nou la victimă, reținând fiecare detaliu.

De data asta observă un pliu ciudat în bluză, ca o umflătură,

la baza spatelui. Se aplecă lângă cadavru și folosi un pix ca să ridice cămașa și să descopere pistolul de la brâul vagabondului.

— Iisuse, spuse Shannon apropiindu-se. E un pistol cam scump pentru un om al străzii. Mă întreb de unde l-a furat.

Marc se așază în așa fel încât să ascundă pistolul de ochii televiziunilor. Luă un săculeț de plastic și folosindu-se din nou de pix trase pistolul din cureaua victimei.

— E un Glock 17, murmură el, studiind frumoasa armă.

Dacă s-ar fi furat vreun Glock din oraș, proprietarul ar fi anunțat poliția când ar fi observat că îi lipsește arma. Mulți cumpărau arme, dar lăsau să treacă luni întregi înainte să le verifice. Niște idioți neatenți. Dacă tot îți luai armă, era datoria ta față de tine și de familia ta să înveți să o folosești, să exersezi și să o păstrezi în stare bună. Și mai ales să știi naibii unde este.

Ridică pistolul și îl miroși. Nu fusese folosit. Nu se simțea mirosul neplăcut al prafului de pușcă, ci doar cel curat și puternic de metal, plastic și ulei. Arma era în condiție foarte bună și se vedea că fusese bine îngrijită. Nu verifică și cartușul, fiindcă nu voia să strice eventualele amprente, dar ar fi pus pariu că pistolul e încărcat.

— Nu s-a tras cu el? întrebă Shannon.

— **Nu.**

Marc puse arma în săculețul de plastic, studiind în același timp victima, căutând alte detalii interesante.

Faptul că avea un Glock îl ridica pe vagabond la rangul de persoană extraordinară, chiar dacă fără adăpost. Marc era cu atât mai curios. De ce ar avea un om al străzii o astfel de armă? Droguri? Nu prea părea genul. Vagabonzii erau

consumatori, nu dealeri. Așa și ajungeau să-și piardă casele. Dacă, să zicem, ar fi furat pistolul ca să-l vândă, atunci de ce îl mai ținea la el? Un Glock era ușor de vândut. Poate că simțea nevoia să se apere, deși arma nu-l ajutase cu nimic. Și de ce ar fi avut nevoie să se apere? Oamenii care se temeau pentru siguranța lor făceau tot posibilul să nu ajungă să trăiască pe stradă.

În timp ce studia victima, ceva ca o amintire îl tot deranja. Nu era vorba de victimă în sine, ci de ceva legat de acest om. Se uită în gol, pe deasupra cadavrului, ca să aibă o imagine de ansamblu și să nu se concentreze pe detalii. Și atunci înțelese. Țărâna. Victima era murdară, așa cum era de așteptat. Dar pe față și pe mâini parcă s-ar fi murdărit înadins. Îi trecu o imagine prin minte și ridică brusc capul.

— Ce e? întrebă Shannon.

Se aplecă lângă Marc, încruntându-se. Era un tânăr afro-american subțire, de curând promovat pe postul de detectiv, inteligent, dur și dornic să învețe.

— Cred că e fost militar.

Începu să pipăie cu grijă buzunarele victimei, căutând acte de identitate, dar negăsind nimic.

— De ce?

— Uită-te la mâinile și la fața lui.

Shannon studie cadavrul. Lucrase patru ani în armată, așa că avea ceva experiență.

— Camuflaj, spuse ușor uimit. Se ascundea.

— Probabil că de cel care l-a omorât, oricine ar fi fost acela.

Marc se uită cu atenție la trotuar și la stradă. Nimic din Cartierul Francez nu era nou. Toate erau pătate de vreme. Dacă nu ar fi fost acolo camerele de filmat, poate că nu ar fi

văzut nimic, dar reflectoarele luminau scena ca ziua. Chiar și așa, petele mai închise la culoare de pe trotuar abia dacă se vedeau.

— Uită-te aici.

Se ridică și se apropie de stropi, iar Shannon îl urmă.

— Tot sânge, spuse Shannon.

— Da, dar nu cred că e al victimei. Împușcătura în cap l-a ucis pe loc. Nu a sângerat nici cât să umple un degetar.

Shannon privi cadavrul.

— Dar ai spus că n-a tras cu pistolul. De unde e sângele ăsta?

— Ai citit notițele ofițerului din patrula de noapte?

— Da. Ce e cu ele?

— Au găsit patru cartușe, toate de calibrul 22. Și câte gloanțe a încasat victima?

— Unul. Dar se poate ca agresorul să fi tras de patru ori și să fi nimerit doar o dată.

— Victima avea un Glock 17 la brâu. Dacă ar fi tras cineva în el și ar fi ratat de trei ori, nu crezi că ar fi încercat măcar să riposteze? Nu ar fi așteptat să se tragă în el de trei ori. A fost omorât de primul sau de al doilea glonț. Dacă s-ar fi tras mai mult, ar fi avut timp să reacționeze.

— Deci avem două sau trei focuri de armă pe care nu le putem explica, și sânge în două locuri diferite.

— Da. Oricine l-a omorât pe omul ăsta a tras și în donatorul nostru de sânge, care poate sau nu să fi murit. S-ar putea să mai apară vreun cadavru pe undeva, deși nu văd de ce ar lua un cadavru și l-ar lăsa pe celălalt, dacă nu cumva infractorii n-au avut destul timp ca să-i ridice pe amândoi.

— Infractorii? Deci nu e unul singur?

— Ar fi trebuit să fie destul de puternic ca să poată ridica singur un mort. Știi cum e. Îți scapă pe toate părțile.

— Plus că nu se mișcă, spuse Shannon foarte serios.

Marc își ascunse un chicotit, tușind, ca televiziunile să nu arate un polițist înăsprit râzând lângă victimă. Polițiștii râdeau și ei. Altfel n-ar fi putut face față carnagiului.

— Poate că donatorul a plecat pe picioarele lui, sugeră Shannon. Nu e așa de mult sânge.

— Dar nici nu e vreo urmă vizibilă, deși e greu să vezi stropi de sânge pe trotuarul ud. Ce să fi făcut? Să se fi pansat atât de repede și de curat încât să nu fi curs nicio picătură pe jos?

Shannon clătină din cap drept răspuns. Chiar și un deget tăiat pierdea destul sânge înainte să se oprească hemoragia.

— Deci te gândești au fost doi sau mai mulți infractori, și că victima lipsă a fost luată de aici.

— Te prinzi repede.

— Despre ce crezi că a fost vorba? O afacere cu droguri care a luat o întorsătură proastă sau niște vagabonzi care s-au certat pe o cutie de carton?

— Nu știu. Sunt cel puțin trei părți implicate, și asta nu mi se pare în regulă. Victima noastră, care era înarmată, nu a apucat să se apere, iar asta înseamnă că a fost luată prin surprindere. Nu sunt martori, nu avem nicio armă și nu cunoaștem motivul.

Shannon se uită la oamenii adunați în jurul lor.

— Acum ce facem?

— Strictul necesar.

Era unul dintre adevărurile crude ale vieții. Nici un departament de poliție din țară nu ar fi depus prea mult efort

ca să prindă pe cineva care omorâse un om al străzii. Marc era pragmatic. Resursele comunitare erau limitate, așa că banii și efortul mergeau spre zonele în care conta cel mai mult, adică la protejarea cetățenilor normali, care lucrau, plăteau taxe, respectau legea și mergeau la meciurile de baseball ale copiilor lor.

— Dacă a lucrat în armată, așa cum credem, ar trebui măcar să putem să-l identificăm.

— Da.

Shannon se ridică.

— Păcat că l-au găsit turiștii.

Dacă n-ar fi fost așa, situația s-ar fi rezolvat fără mare bătaie de cap. Fiindcă se dorea păstrarea ratei criminalității în limite normale, uneori se mai auzeau zvonuri cum că vreun cadavru fusese dus în secret peste râu, în Jefferson, ca omorul să nu fie înregistrat în statisticile New Orleansului. Marc nu făcuse niciodată așa ceva și nu întrebase despre așa ceva, așa că nu știa nici măcar dacă e adevărat sau nu. În acest oraș orice era posibil. Se putea să fie vorba despre un zvon apărut când cineva auzise niște polițiști spunând că *și-ar dori* să poată scăpa de vreun cadavru. Oricum, acum zvonul făcea parte din folclorul orașului.

— O să se liniștească apele, spuse scurt. Presa va anunța crima cu mare pompă, la știrile de dimineață, noi o să spunem că era o persoană fără adăpost, ei o să mai anunțe o dată la știrile de seară, apoi toată lumea o să uite.

Shannon ridică din umeri, acceptând realitatea la fel de senin ca și Marc. Se uită în jur, la clădirile dărăpănate.

— Tu locuiești în Cartierul Francez, nu?

Merseră înapoi la cadavru.

- Da. Am o casă în St. Louis.
- Cum ai reușit?
- Am moștenit-o de la bunica.
- Serios? Deci ești dintr-o familie creolă?
- Bunica a fost. Tatăl meu era irlandez.

Marc nu mai menționează faptul că el crescuse în casa din St. Louis. Nu îi plăcea să vorbească despre trecut. Ar fi fost o prostie să se laude cu moștenirea sa. În plus, nici nu prea avea de ce să facă asta. Tatăl lui nu reușise să păstreze nicio slujbă din câte avusese, așa că bunica preferase să îi ia la ea și să îl tolereze pe ginerele ei, considerând că e prețul pe care îl plătea pentru liniștea sufletească, decât să-și vadă fiica și nepotul locuind în case din ce în ce mai dărăpănate. Bunica se purtase întotdeauna ca și cum ar fi fost o regină detronată, dar banii familiei se risipiseră de mult, și nu mai rămăsese decât casa cea mare din Cartierul Francez. Marc nu se considera creol. El era, simplu, american. Mai mult decât atât, era un polițist foarte priceput și destul de experimentat încât să știe când acțiunile lui puteau schimba ceva și când nu. De data asta nu avea ce să facă, așa că nici nu pierdu timpul cu păreri de rău.

Cu toate astea, privind victima, nu se putu abține și se întrebă dacă omul ăsta avea o familie și, dacă da, unde era și dacă rudelor lui le păsa că el era mort. Majoritatea vagabonzilor erau mizerabili, prea leneși ca să lucreze, drogați și hoți. Dar unii aveau probleme psihice, nu puteau avea grijă de ei înșiși, iar Marc nu avea niciun pic de înțelegere pentru familiile care îi dădeau afară și-i lăsau să încerce să se descurce. Da, erau dificili, chiar foarte dificili, dar nu aveau nicio vină, iar familiile ar fi trebuit să aibă grijă de ai lor. Poate că era de modă veche, dar bunica lui considerase mereu

că familia e cea mai importantă, iar el învățase bine lecția asta.

Se aplecă din nou lângă cadavru și îi studie ochii stinși, întrebându-se ce s-o fi întâmplat aici, în mijlocul Cartierului Francez, și cum de nimeni nu văzuse și nu auzise nimic. Nu se raportaseră focuri de armă, deși se trăsesese de cel puțin patru ori. Amortizor, poate? Asta ar fi însemnat ca ucigașul să fie un profesionist, și, deci, să fie vorba de crimă organizată și nu de un dealer de droguri. Oricum bărbatul nu părea a fi consumator. Sub țărâna care îl acoperea era bine făcut și bine hrănit. În ultima vreme oamenii străzii mâncau la fel de bine ca toată lumea, fiindcă existau cantine și adăposturi. Iar pe consumatorii de droguri nu prea îi interesa mâncarea. Iar dealerii aveau locuințe, de cele mai multe ori, fiindcă aveau nevoie de o bază de operațiuni.

Se scărpină la nas. Nu părea a fi un omor legat de droguri. Poate că tipul ăsta supăraseră pe cine nu trebuia. Sau poate că fusese unde nu trebuia, într-un moment foarte nepotrivit, și vreun deștept îl omorâse.

Probabil că nu va afla niciodată, dar, fir-ar să fie, tare nu-i plăceau misterele.

Apărură băieții de la morgă.

— Ați terminat, domnule detectiv?

Marc se ridică.

— Da.

Nu mai avea ce să facă. Nu mai erau detalii de descoperit. Poate că legistul va găsi un nume, dar probabil că aflaseră deja orice altceva vor mai ști despre victimă.

Între timp, el avea de interogată patru tinere. După ce se uită cum legiștii iau cadavrul și pleacă spre morgă, îi aruncă o privire lui Shannon.

— Vrei să iei niște declarații?

Tânărul detectiv se uită la femei.

— Dacă nu trebuie să vorbesc cu aceea care plânge. Nu s-a oprit de când am ajuns eu aici.

— La doar niște declarații preliminare. O să vorbesc eu cu ele mâine.

Putea să le cheme la secție acum, dar nu voia să le sperie și mai mult. Tinerele, care păreau să aibă în jur de douăzeci de ani, veniseră în Cartierul Francez ca să se distreze. Nu mai văzuseră niciodată un omor brutal și el, unul, le înțelegea lacrimile.

— Poartă-te frumos, îl sfătui în șoaptă pe Shannon. Au nevoie de încurajare.

Shannon se uită uimit la Marc. Dacă detectivul nu observase, el era afro-american, iar martorele, nu. Cum să le încurajeze el? Înnebunise?

Deși era detectiv de numai câteva luni, auzise unele lucruri. Chastain era retras, dar cei din departament îl plăceau. Se spunea că era cel mai bun la interogatorii, fie că era vorba despre martori sau despre suspecti, fiindcă știa să fie calm și blând atunci când trebuia și îl putea liniști chiar și pe cel mai agitat martor. Cu toate astea, era foarte dur cu infractorii.

— Chastain, îi spusese unul dintre colegi, e genul de om care poartă cuțit.

Din asta Shannon înțelesese că era vorba nu despre un briceag pentru desfăcut conserve, ci despre un cuțit al cărui unic rol era acela de armă. Da, părea o descriere potrivită. Un luptător bun era calm și controlat, alunecos și mortal.

Shannon îl admira și pentru că avea stil. Uită-te la el. Abia dat jos din pat, neras, cu ochii roșii, dar purta pantaloni de

stofă, un pulover și jachetă crem. Chiar și picioarele fără șosete erau în ton cu moda, ca și cum ar fi plănuit asta. Țsta da bărbat stilat.

Ajunseră lângă tinere și se prezentară. Femeile se apropiară puțin, uimite, privindu-l speriate. Chiar și cea care plângea încercă să se controleze. Abil, Chastain împărți grupul, trimițându-le pe două dintre femei cu Shannon. Fata foarte speriată se mai liniștise. Îl auzi pe Marc scoțând niște sunete joase, încurajatoare, ca niște șoapte răgușite. Înainte ca Shannon să le ceară celor două numele, o mai auzi pe femeie răspunzându-i lui Chastain la întrebări pe un ton gâtuit și tremurat, dar mai calm decât înainte.

Puțin după ora cinci, locul era curățat. Martorii fuseseră conduși la hotel de către polițistul din patrula de noapte, mulțimea, împrăștiată, televiziunile informate suficient cât să aibă ce transmite la știri, fără însă a le da detalii și strada era pregătită pentru următorul val de turiști. Dimineața, Cartierul Francez se umplea de altfel de oameni – cei veniți la cumpărături, angajați ai firmelor de livrări, turiști care se simțeau mai în siguranță în timpul zilei sau pe care pur și simplu nu îi interesa viața de noapte.

Marc blestemă în gând când se gândi la câte documente avea de completat, l-ar fi plăcut să se ducă acasă și să se culce, dar dormise deja atât cât avea să doarmă în acea zi. Își frecă obrazul cu mâna, simțind barba scurtă sub palmă. Documentele puteau să aștepte până când făcea un duș și se radea.

— Nu are rost să mergi pe jos. Am mașina aici, spuse Shannon alăturându-i-se. Acasă sau la secție?

— Mai întâi acasă, după aceea la secție. Mersi că mă duci.

Ajunseră la mașină, iar Marc se așează pe locul din dreapta.

— Deci, ai lucrat și tu în armată? întrebă Shannon. Mă gândesc că ai observat încercarea de camuflaj.

— La pușcașii marini, imediat după școală. Ca să pot merge la facultate.

— Da.

Shannon intrase în armată din același motiv. Era ciudat că aveau asta în comun. Un tânăr afro-american dintr-un cartier rău famat și un bărbat alb, sofisticat, dintr-o familie creolă cu tradiție.

Nu erau multe mașini pe stradă, așa că în mai puțin de un minut ajunseră în St. Louis, iar Shannon încetini.

— La stânga, spuse Chastain. E casa de pe dreapta, din mijlocul cartierului. Cu poartă albastră.

Shannon opri în fața casei. În stilul tipic din Cartierul Francez, poarta era în mijlocul unui zid care proteja curtea din spatele lui de privirile curioase. Casele creole erau construite în jurul unei curți centrale, cu ferestrele orientate spre propriile grădini, nu spre stradă. Deasupra trotuarului erau balcoane din fier forjat, iar balconul de la etajul al treilea era ca un fel de acoperiș pentru cel de la etajul doi. Stori înalte, din lemn alb, străjuiau două seturi de uși franțuzești care dădeau în balcon, și Shannon putu vedea câteva scaune de grădină și o măsuță acolo, sus. Două ferigi bogate atârnav peste balustradă.

— Ferigi?

Shannon nu reușise să-și ascundă uimirea. Chastain nu era însurat, iar ferigile nu erau ceva obișnuit în casa unui burlac heterosexual. Detectivul chicoti.

— Calmează-te. Le-am primit cadou de la o prietenă veche. Femeilor le plac, așa că le-am păstrat. Nu sunt greu de

întreținut. Le mai ud din când în când.

Mama lui avea și ea ferigi, așa că Shannon știa că au nevoie de mai mult decât de puțină apă din când în când. Rânji discret, imaginându-și un lung șir de femei care se ocupau de ferigile lui Chastain, hrănindu-le și curățându-le și udându-le. Poate că ar trebui să-și ia și el niște ferigi.

— Vrei o cafea? întrebă Chastain. Sau pleci spre casă?

— Acum nu mai are rost. Aș bea niște cafea.

— Atunci hai înăuntru.

Puțin surprins de invitație, dar curios să îi mai pună întrebări detectivului, Shannon coborî din mașină. Chastain deschise poarta și intrară într-un gang îngust, de cărămidă. Un singur felinar de pe perete le lumina calea. În spatele gangului era o curte și, în întunericul de dinainte de răsărit, Shannon avu impresia că era plină de plante. Simți mirosul dulce al florilor. Chastain făcu dreapta și urcă niște trepte.

— Am transformat casa în patru apartamente, spuse el. Numai așa îmi puteam permite să o întretin. Țsta e al meu.

Când ajunsese la ultimul balcon, deschise încă o ușă, aprinse lumina și îl invită pe Shannon să între. Acesta se uită în jur cu interes. Tavanul era înalt, de cel puțin trei metri și jumătate, iar podelele erau din lemn masiv, acoperit pe ici, pe colo cu câte un covoraș. În centrul camerei, pe tavan, se învârtea încet un ventilator. Mobila era veche și ponosită, iar Shannon se gândi că, probabil, fusese a bunicii lui, deși era evident că unele piese erau mai noi. Locul era curat și destul de ordonat, deși pe podea erau întinse câteva ziare, aproape de un fotoliu, și o ceașcă de cafea era uitată pe o noptieră, printre cărți.

— Nu ai televizor? spuse el pe negândite.

— E în dulap, spuse Chastain arătând cu capul spre o piesă

imensă de mobilier. Bunicii îi plăceau telenovelele, dar nu voia să lase televizorul afară, unde l-ar fi putut vedea prietenii ei. Bucătăria e aici.

Îl conduse pe lângă o cameră micuță, deschise niște uși glisante și intră în bucătărie. Era pătrată, funcțională, surprinzător de normală. Aragaz, frigider, cuptor cu microunde, prăjitor de pâine, filtru de cafea. Shannon se așteptase să găsească un robot de bucătărie sau ceva asemănător, fiindcă lui Chastain îi plăcea mâncarea bună și probabil că ar fi vrut să aibă de toate, ca iubitele lui să-i poată găti. O masă de lemn cu două scaune era așezată lângă un perete. Chastain măsură cu o mână expertă cafeaua. Și apa și porni filtrul.

— Simte-te ca acasă, spuse el. Ies de la duș până e gata cafeaua. Ți-e foame?

— Ar merge ceva de mâncare.

— Sunt niște pateuri în congelator. Pune și tu două în prăjitorul de pâine, la dezghețat.

Un minut mai târziu, Shannon auzi zgomotul dușului. Nu voia să bage prea curând pateurile la dezghețat, așa că se apropie de ușile franțuzești și ieși pe balcon. Mașina lui era parcată chiar dedesubt. În stânga, în dreptul celuilalt set de uși, se aprinsese o lumină, așa că Shannon își imaginează că acolo era dormitorul lui Chastain.

Se gândi la casa lui, în care podeaua era acoperită de haine murdare, chiuveta era plină de vase și totul era acoperit de praf. Atunci când venea câte o fată pe la el, se grăbea să bage hainele pe sub pat sau în vreun dulap, să ascundă vasele în cuptor sau să încerce să sufle praful de pe mobilă. Și avea nevoie de un spray de cameră întreg ca să scape de mirosul de

șosete murdare.

Precum Chastain ar fi trebuit să trăiască. Nu era cine știe ce și totul era foarte vechi, dar ar fi pus pariu că Marc atrăgea fetele ca un magnet. Felul în care se îmbrăca, felul în care trăia... Femeilor le plăceau chestiile astea. Se sprijini de balustradă, gândindu-se. Poate că nu-și permitea o casă în Cartierul Francez, dar ar fi putut să aibă mai multă grijă de casa lui, să o curețe și, poate, să cumpere niște plante. Nu era nevoie să știe nimeni că și le luase singur și că nu le primise cadou de la vreo iubită. Și avea nevoie de haine noi. Nimic strident, nu ca hainele dealerilor de droguri. Doar niște cămăși noi și o jachetă, două. Și poate un robot de bucătărie. La naiba, de ce nu?

Era atât de prins de planurile sale încât nu-și dădu seama când se opri apa de la duș. Câteva minute mai târziu tresări când Chastain ieși pe balcon, proaspăt ras, cu părul scurt și negru lipit de cap. Se închidea la o cămașă albă dintr-un material subțire.

— Fir-ar să fie, spuse Shannon nemulțumit de sine. Am uitat de pateuri.

— Le-am pus eu la dezghețat, spuse Chastain.

Shannon se simți atât de jenat încât spuse:

— Eu eram doar... E frumos la tine. Știi? Casa și tot. Și am văzut cum te-ai purtat cu martorele, parcă erai gata să le iei în brațe și să le îmbrăbățezi. Femeilor le plac chestiile astea, nu? Adică, după treizeci de secunde fata aia a terminat cu plânsul și a început să vorbească. Am crezut că o să ti se arunce în brațe.

— Merită să fie tratate cu grijă, spuse Chastain calm. Nu făcuseră nimic rău și erau tulburate. Ele nu văd ce vedem noi

în fiecare zi.

Din cameră se auzi sunetul prăjitorului de pâine care își terminase treaba, așa că cei doi bărbați intrară. Chastain luă două cești dintr-un dulap și turnă cafea. Era tare, așa cum se bea peste tot în New Orleans, și în bucătărie mirosea puternic a cicoare. Așeză pateurile pe două farfurii micuțe, presăra zahăr pudră pe deasupra și i le întinse lui Shannon, să le țină cât scotea el două furculițe dintr-un sertar. Detectivul mai tânăr puse farfuriile pe masa mică de lemn.

— Astea nu sunt semipreparate.

— O prietenă veche...

— Le face pentru tine, încheie Shannon oftând.

— Da. Sunt bune când nu ai timp pentru un mic dejun cum trebuie.

— Câte iubite ai?

— Am multe prietene, dar nu toate sunt iubitele mele.

Shannon pricepu mesajul. Un domn nu se lăuda cu astfel de lucruri. Cele câteva ore alături de Chastain fuseseră edificatoare, se gândi. Felul în care lucra, felul în care se purta cu martorii, cum locuia și cum se îmbrăca... toate erau așa cum ar fi trebuit să fie la un bărbat adevărat.

— Pun pariu că tu le ții ușa femeilor, nu?

— Sigur că da.

Sigur că da. Asta era. Atitudinea e totul. Shannon aproape că nu mai respira. Când o să facă și el niște schimbări, femeile or să stea la coadă ca să iasă cu el.

— Cum te cheamă, pe numele mic? întrebă Chastain când aproape că terminaseră de mâncat.

— Antonio.

— Ei bine, Antonio, trebuie să-ți dai seama că martorii sunt

deja tulburați. Nu au nevoie să fie bruscați și de noi. Trebuie ajutați să se calmeze, să poată gândi. Trebuie să vorbești încet, cu blândețe, ca să nu se simtă amenințați și ca să nu păstreze unele lucruri pentru ei.

Tăcu o clipă, cât să mai ia o înghițitură din pateu.

— Să zicem că doi puști au fost într-un loc în care nu aveau ce căuta, și acolo au văzut ceva. Dacă sunt speriați, o să mintă ca să nu se afle ce au făcut, fiindcă știu că părinții lor i-ar pedepsi. Trebuie să îi faci să se simtă în largul lor. Vorbește chiar tu cu părinții dacă trebuie, ca să nu îi sperie pe puști. Nu mai afli nimic dacă sunt amenințați sau pedepsiți.

Shannon știa tehnicile de interogatoriu. Te prefaci că ești înțelegător, empatic. Poate că vorbești cu unul care și-a omorât nevasta în bătaie. Îi spui "Frate, știu ce simți. Uneori și nevastă-mea vorbește când nu trebuie, și atunci mie îmi vine să sparg ceva." Nu contează că minți, fiindcă infractorul nu știe asta. E speriat, e supărat, a pierdut controlul și și-a omorât soția, iar acum o să aibă probleme. O voce prietenoasă poate fi exact ce trebuie ca să spună tot. Chastain făcea asta și cu martorii. Probabil că oamenii se înghesuiau să ajungă la el și să îi spună ce știau.

— Cât de mult lucrezi la un astfel de caz? îl întrebă el pe Chastain, curios.

— Atât de mult cât îmi cere locotenentul, spuse acesta pe un ton neutru. Dacă aflăm cine e victima, îi anunțăm familia. Probabil că nu o să le pese, dar măcar se ocupă ei de înmormântare.

— Crezi că avea probleme psihice?

Chastain ridică din umeri, dându-i de înțeles că nu puteau ști.

— Nu părea a fi genul care ia droguri. Nu arăta ca ei. Unii dintre oamenii străzii primesc bani de la familiile lor. E mult mai ușor decât să ai grijă de cineva cu probleme psihice. Îl lași pe stradă.

Shannon dădu din cap. Nu era ceva nemaiauzit, în anii șaptezeci și la începutul anilor optzeci, câțiva făcători de bine merseseră la judecătoria ca să ceară eliberarea pacienților din sanatorii, susținând că aceștia se puteau descurca foarte bine în societate. Ei bine, era așa dacă își luau medicamentele. Problema era că cei cu tulburări își luau tratamentul numai în medii controlate, cum erau sanatoriile. În lumea reală mulți nu mai luau pastilele și deveneau prea greu de dus pentru familiile lor. Când stresul era prea mare, mulți dintre ei ajungeau pe stradă, nu puteau să aibă o slujbă stabilă sau să poarte o conversație coerentă. Vorbeau singuri, blestemau, își făceau nevoile în public. Erau ținte sigure pentru violența de stradă, fiindcă trăiau printre consumatorii de droguri și infractori. Ceva din vocea lui Chastain îl readuse pe Shannon la momentul prezent. Căpătase un ton rece.

— Ești supărat, este?

— Nu încă. Dacă se dovedește că avea o familie care ar fi putut să aibă grijă de el, atunci o să fiu supărat.

Vorbise pe un ton destul de calm, dar Shannon simți fiori pe șira spinării. Își dădu seama că, în ciuda politeții sofisticate, atunci când era supărat, Chastain devenea dur. Detectivul mai în vârstă se ridică și adună vasele, apoi le dăți și le așează în scurgător. După ce mai turnă puțină cafea, rosti:

— Pe asta o luăm cu noi. Hai să completăm niște formulare.

Oftară amândoi. Marc își propuse să țină minte ca, dacă aveau timp, să se ocupe de cazul ăsta puțin mai mult decât ar

fi făcut în mod normal. Voia să afle de unde avea victima un Glock 17. Detaliile ciudate îl enervau din cale-afară.

Capitolul V

— Cum ai scăpat de cadavru?

— L-am aruncat în Mississippi cu tot cu mașină. Am făcut să pară jaf. O să-l găsească într-o zi, două.

— Poftim?

Bărbatul se aplecă în față, de pe scaunul lui imens din piele, care costase aproape cât o mașină.

— De ce dracu' nu l-ai aruncat în mlaștină, ca să-l mănânce aligatorii?

Era foarte furios. Bărbatul din fața lui clătină din cap, răbdător.

— Nu vrei ca poliția să piardă un om și după aceea să înceapă să-l caute. Se întâmplă tot felul de ciudățenii.

— Medina era de la CIA. Agenția nu are voie să lucreze în țară.

Da, ca și cum regulamentele și legile nu erau încălcate în fiecare zi. Sigur, agenția nu avea voie să lucreze în țară. Dar credea cineva care nu era al naibii»

de naiv că lucrul ăsta chiar se întâmplă? Neoficial, bineînțeles. Nu se obosi să răspundă prostiei, ci spuse doar, pe un ton blând:

— Căutarea lui Medina nu ar fi fost o operațiune. Și el era un agent de legătură, nu un angajat, așa că lucra și pentru alții. CIA-ul e ultima mea grijă. Lasă-i să găsească mortul, să știe ce s-a întâmplat. Ai spus că Medina era un dur. Din ce am auzit eu, nu se compara cu fiul lui. Prefer să nu vină juniorul

să mă caute.

— Nu știu nimic de vreun fiu, spuse primul, încruntându-se îngrijorat.

Se uită la fotografia înrămată de pe birou, la figurile mult iubite. Familia era tare importantă pentru el. Tânăr fiind nu-și dorise nimic mai mult decât aprobarea tatălui său, ca acesta să fie mândru de el. Nu îndrăznea să se aștepte la mai puțin de la fiul lui Rick Medina.

— Nu mulți știu. Eu am auzit doar niște șoapte, și asta pentru că am lucrat în branșă.

— Poți să afli unde locuiește și cum arată?

— Nu se poate, scutură bărbatul din cap. Nu cunosc pe cine trebuie și, chiar dacă aş cunoaște, m-ar omorî într-o oră dacă aş întreba despre el. Îți spun, las-o cum a căzut. Nu face nimic care să atragă atenția asupra noastră.

— Și dacă ați făcut vreo greșeală? Dacă v-a scăpat vreo amprentă?

— Nu am greșit. Aveam mănuși, am scăpat de arme, am ars hainele. Nu există nimic care să ne poată lega de Medina. Dacă ești atât de îngrijorat, ar fi trebuit să angajezi pe altcineva care să-l omoare pe Whitlaw.

— Nimeni nu s-a putut apropia de el. Era prea priceput. Aveam nevoie de cineva la fel de bun.

Acel cineva fusese Rick Medina. Păcat. Un criminal plătit care să nu aibă legături cu alții ar fi fost mult mai simplu, fără familie, fără poliție căreia să-i pese. Medina însemna complicații, dar nu mai avea ce face. Nu acum. Măcar terminase treaba, ceva ce alți clovni nu fuseseră în stare să facă. Inventase o poveste credibilă pentru Rick, dar odată omorâtă ținta trebuia și el ucis, fiindcă dacă ar fi aflat că a fost

folosit, ei bine, ar fi ieșit urât.

Oftă, apoi se ridică și se îndreptă încet spre ferestrele înalte care dădeau spre pajiștea atent îngrijită. Nimic legat de această vizită n-ar fi atras atenția cuiva din afară, fiindcă era mereu solicitat de oameni care cereau favoruri sau aveau afaceri cu el. Oricum, treaba asta îi dădea un sentiment neplăcut. Credea că terminase cu ea demult. Învățase o lecție, totuși. Să nu lași treburi nerezolvate. Medina fusese o treabă nerezolvată, iar el regretase ce era nevoit să facă, dar o făcuse oricum.

— Dar oamenii pe care i-ai angajat? Întrebă gândindu-se că, poate, și aceia erau treburi nerezolvate.

— Pot garanta pentru ei. Niciunul nu știa vreun nume. Ei doar făceau o treabă. Nu le-am spus nimic.

— Bine. Și caietul?

— Nu era nicăieri.

— La naiba.

Cuvintele fuseseră spuse încet. Cât timp nu știa unde e caietul, nu se simțea în siguranță. Ce impuls nebunesc îl făcuse pe Whitlaw să scrie despre lovitură? Era o dovadă împotriva lui, și nu putea să o treacă pe lista de inamici uciși. Dar Whitlaw era, clar, de părere că avea mai puțin de pierdut decât alții dacă se afla adevărul. Și că altcineva ar fi plătit oricât ca să pună mâna pe caiet. Aproape că avusese dreptate. Când aveai de ales, nu trebuia să te supui regulilor.

— Unde să-l fi pus?

— Nu cred că e în vreun seif, spuse al doilea, gânditor.

Numele lui era Heyes. Era mare, îndesat, neremarcabil. Încă un bărbat ușor supraponderal și cam neîngrijit. Avea o privire distantă și inteligentă.

— Călătorea prea mult, așa că ar fi avut nevoie să țină

caietul undeva la îndemână. Plus că un seif undeva trebuie plătit o dată pe an. Și vestiarele din stațiile de microbuz, la fel. Probabil că l-a lăsat cuiva în care avea încredere. Poate unui prieten sau cuiva din familie.

— Whitlaw nu era în relații bune cu familia lui, spuse bărbatul pe un ton dezaprobator. Și-a părăsit soția și fiica acum douăzeci de ani.

— Care e ultima lor adresă cunoscută? întrebă Hayes imediat.

— Undeva în Virginia. Dar nu mai locuiesc acolo. Am aflat că s-au mutat în Ohio cu ani în urmă, dar încă nu știu unde.

— Whitlaw ar fi putut ști unde sunt. Poate că le-a trimis caietul înainte să înceapă să te șantajeze. Poate că a pregătit totul dinainte.

— Așa e.

Tulburat de idee, bărbatul se întoarce de la fereastră.

— Știi numărul asigurării lor sociale? Ai dosarele lor?

— Dacă aș căuta așa ceva, ar rămâne urme.

Hayes oftă. Da, așa era. Dacă ar fi căutat în mod oficial, pe căi legale, ceea ce oricum ar fi fost o prostie.

— Spune-mi numele lor și zilele de naștere. Fac eu rost de informații. Și nici nu las urme.

— Dacă ești sigur...

— Sunt sigur.

— Să nu faci nimic fără să mă întrebi. Nu vreau să moară inutil două femei.

După ce plecă Hayes, senatorul Stephen Lake ieși din birou și urcă scările în spirală care ajungeau până la al doilea etaj. Covorul gros absorbea sunetul pașilor, iar balustrada lustruită strălucea în lumină. Aerul mirosea a flori culese din grădina

pe care o îngrijea cu drag. Pe care o îngrijea grădinarul, de fapt. Se opri și inhală esența minunată și greu de definit a traiului dulce. Iubea casa asta încă de când crescuse suficient încât să poată aprecia tot ce reprezenta ea. Își aminti cum, atunci când era copil, îl vedea pe tatăl lui trecând cu degetele peste marmura din foaier, abia pusă, bucurându-se de piatră atât pentru că era frumoasă, cât și pentru că era o dovadă a averii lui și, mai subtil, un simbol al puterii. Stephen fusese cuprins de emoție atunci și știuse că și el simte la fel ca tatăl lui. Încă mai simțea la fel. Aprecia candelabrele de cristal, mobila europeană de cea mai bună calitate, lemnul exotic din Africa și America de sud, tablourile cu rame aurii, covoarele groase care îi ajungeau până la gleznă și care îl apărau de frigul iernilor din Minnesota.

Crescuse jucându-se pe pajiștea atent îngrijită, alături de fratele lui mai mare, William. Se jucau de-a cowboy-ii și indienii, se prefăceau că bețele erau puști și țipau "Bang-bang!" unul la altul până răgușeau. Fusese o perioadă minunată. Bucătarul avea mereu limonadă rece și proaspătă pentru ei după ce se jucau afară, la căldură, sau ciocolată caldă după bățile cu zăpadă. Înăuntru mirosea a trabucul tatălui său, un miros pe care senatorul îl asocia cu puterea. Își amintea parfumul dulce al mamei lui când îi îmbrățișa pe el și pe William și când le săruta obrazii. Le spunea "prințișorii mei". Mama îi iubea necondiționat. Tata era mai aspru și mai greu de mulțumit. Numai o încruntătură a lui și ie putea strica amândurora ziua. Lui William îi era mai ușor să-i facă tatei pe plac. El era mai mare, mai atent și mai responsabil. Stephen era puțin timid, mai inteligent decât fratele lui, dar mai puțin capabil să dea dovadă de acea inteligență. William primise

adesea pedepsele pe care altfel le-ar fi primit Stephen din cauză că tatăl lui nu avea răbdare cu copilul mai timid.

Stephen nu-și dorise nimic mai mult, mic fiind, decât să-i facă pe plac tatălui său și să fie genul de bărbat de care acesta să poată fi mândru. Voia să fie ca tatăl lui, cineva de care oamenii le era frică, dar pe care îl respectau, ale cărui încruntări te forțau să i te supui, dar care nu-și încălca niciodată promisiunile. William, oricum, fusese întotdeauna prințul încoronat, moștenitorul, așa că el primea mai multă atenție din partea tatălui lor. Stephen nu putea să spună că fratele lui nu meritase. Fusese un om minunat. Era singurul cuvânt care l-ar fi putut descrie. Nu avusese nimic rău în el și se străduise din răspuțeri să depășească ceea ce el credea că sunt defecte. Chiar și cu toată responsabilitatea pe umeri fusese mereu vesel, zâmbise și glumise. Moartea lui, la douăzeci și șapte de ani, fusese devastatoare pentru familie. Mama nu-și revenise niciodată din șoc și se îmbolnăvise din ce în ce mai tare. Murise la patru ani după aceea. Iar tata era sfâșiat. Ignorându-și propria durere, Stephen se străduise și mai mult să-l mulțumească. Studiase dreptul, învățând mai mult și mai bine decât colegii lui și absolvind primul din clasă. Se însurase cu o tânără frumoasă dintr-o familie foarte bogată din New Hampshire și devenise un soț credincios, atent și iubitor. Aveau și ei doi copii, un băiat și o fată, iar Stephen își văzuse tatăl cel aspru topindu-se de plăcere când își privea nepoții.

Își începuse cariera politică la primăria locală, așa cum îl sfătuisese tatăl lui. Așa strângeai susținători. După ce fusese procuror general, candidase ca reprezentant local, apoi ca senator. Cu doisprezece ani de experiență în viața politică,

profitase de ocazie atunci când un reprezentant de stat se pensionase și candidase pentru postul aceluia. Se achitase de sarcinile pe care le avea cât de conștiincios putuse, așteptase și fusese atent la greșelile celorlalți senatori. Apoi, când unul dintre ei fusese implicat într-un scandal sexual, Stephen candidase împotriva lui la următoarele alegeri. Devenise senator al Statelor Unite la vârsta de patruzeci și unu de ani și își crescuse încet, dar sigur, baza de putere și reputația.

Scuturându-se din reverie, senatorul Lake urcă restul scărilor și merse de-a lungul coridorului larg de la etaj, spre camerele din spatele casei. Bătu încet la ușă, apoi intră.

— Cum se simte azi?

— A mâncat bine, spuse infirmiera, zâmbind.

Cinda Blockett era o ființă amabilă, care se purta cu tatăl lui ca și cum ar fi fost un bebeluș. Soțul ei, James, de asemenea infirmier, lucra în prima tură alături de ea și îl căra pe tatăl lui invalid. James îl dusesese pe Walter William Lake pe fotoliul imens din fața ferestrelor, de unde se vedea terenul din jurul casei și lacul din spatele lui, pe lângă care se plimbau păuni. Stephen trase un scaun lângă tatăl lui și luă una dintre mâinile bătrâne ale acestuia între ale sale.

— Bună dimineața, tată, spuse el blând, așteptând vreun semn de recunoaștere, ca de exemplu o clipire.

Apoi începu să vorbească despre știrile de la televiziune și din ziare. Nu vorbi doar despre politică, ci și despre afaceri și știință. De fiecare dată când lansau câte o rachetă, Stephen îl informa pe tatăl lui. Nu avea de unde să știe dacă ceea ce spunea el ajungea la porțiunile din creierul bătrânului care încă mai funcționau, dar nu renunța. Stătea cu el mai bine de o oră, dându-le voie Cindei și lui James să meargă la masă.

Tatăl lui nu era niciodată singur. Avea infirmiere care lucrau în trei ture. Îl îngrijeau, îl hrăneau, îi mișcau mușchii și îl așezau în așa fel încât să nu facă plăgi în locurile unde pielea era mai solicitată. Viața îi era cât se putea de confortabilă. Îi puneau muzica lui preferată, deschideau televizorul ca el să vadă emisiunile care îi plăceau, îi citeau sau îi puneau să asculte cărți audio. Dacă mai exista vreo parte funcțională din creierul tatălui lui după infarctul cerebral masiv de acum unsprezece ani, Stephen spera că face destul ca aceea să fie stimulată și că tatăl lui era atât cât se poate de mulțumit dată fiind situația.

Era acum unul dintre cei mai puternici și mai respectați oameni din Washington, dar nu avea de unde să știe dacă tata era mândru de el.

Când se întoarseră Cinda și James de la masă, Stephen părăsi camera tatălui lui. Raymond îl aștepta, așa cum se aștepta. Raymond Hilley avea șaiszeci și nouă de ani și lucrase pentru familia lor timp de cincizeci de ani. Stephen nu își amintea de vreun moment în care Raymond să nu fi fost cu ei, mâna dreaptă a tatălui său și aproape unchi pentru el și William, când erau mici. La moartea fratelui său, Raymond se așezase pe podea și plânsese, lacrimi imense curgându-i pe chip. Acum unsprezece ani, când atacul cerebral îl transformase pe Walter William Lake într-un invalid și Stephen devenise capul familiei, priceperea și loialitatea lui Raymond trecuseră în serviciul lui.

— Să mergem în birou, spuse senatorul apucându-l pe Raymond de umăr în semn de acceptare și prietenie, așa cum făcea și tatăl lui.

Îi aștepta cafeaua, care fusese adusă de la bucătărie după ce

Cinda și James terminaseră de mâncat. Senatorul stătuse la birou cu Hayes, dar cu Raymond merse în zona destinată conversațiilor relaxate și se așezară amândoi pe câte un scaun, așa cum ar fi făcut cu prietenii și cu familia. Îi turnă mai întâi lui Raymond cafea, îi puse trei lingurițe de zahăr și lapte cât să o coloreze în cafeniu. Puse puțină frișcă în ceașca sa, dar numai puțină. Tatăl lui bea cafeaua neagră, dar chiar și după atâta timp, Stephen nu putea renunța la dulceața care îmblânzea tăria cafelei. Uneori era jenat de slăbiciunea pe care o avea pentru frișcă. Poate că asta însemna că e o versiune mai blândă a tatălui său, și ca imagine, și ca voce. Știa că nu e așa, desigur. Luase și el unele decizii dificile în viață, printre care cele în privința lui Dexter Whitlaw și a lui Rick Medina. Nu se bucura, dar nici nu se îndoia că fusese necesar.

Raymond sorbi din amestecul excesiv de dulce din ceașcă, oftând de plăcere.

— L-am urmărit până la aeroport, spuse pe un ton grav, care îți dădea impresia că mâncase sticlă și îi plăcuse. Nu s-a oprit, nu a dat niciun telefon. A mers direct la check-in și apoi la poarta de îmbarcare.

— Ar fi putut suna pe cineva de acolo.

— Nu. Era prea mare riscul să fie auzit.

Avea sens, iar Stephen acceptă judecata lui Raymond așa cum nu ar fi făcut-o cu altul.

— Dacă nu ai încredere în el... spuse Raymond încet, lăsând cuvintele să se piardă și dându-i senatorului de înțeles ce voia să spună, așa cum făcea și în urmă cu patruzeci de ani, când îi învăța pe băieți să vâneze, iar ei trebuiau să ghicească mișcările vreunui cerb.

— Atunci nu te folosi de el, spuse senatorul oftând. Nu aș

face-o, dar am nevoie de oamenii pe care îi cunoaște. E un intermediar potrivit și nu cred că ar vorbi. Până la urmă își câștigă existența de pe urma reputației pe care o are. Dacă nu ar putea păstra un secret, n-ar apela nimeni la el.

— S-a ocupat de situație?

— Cel care mă șantaja a fost aranjat. Mai sunt, totuși, câteva lucruri nerezolvate.

— Lucrurile nerezolvate sunt ca niște șireturi dezlegate, de care te împiedici până la urmă.

Raymond sorbi din nou din cafea, ținând cu delicatețe ceașca de porțelan între mâinile lui mari.

— Am luat măsuri.

— Foarte bine. Domnul Walter... Nu aș vrea să se afle ceva care să îl afecteze. E un mare om. A făcut unele lucruri pe care lumea nu le-ar înțelege, neștiind toată povestea. Nu merită să se spună lucruri urâte despre el, mai ales acum, că nu se poate apăra.

— Nu, spuse senatorul oftând. Nu merită așa ceva.

Bărbat, caucazian, un metru optzeci înălțime, optzeci și două de kilograme, cincizeci, cincizeci și cinci de ani. Păr cărunt, ochi căprui. Semne distinctive: tatuaj cu "Semper Fi" pe antebrațul stâng, o cicatrice chirurgicală în partea inferioară dreaptă a abdomenului, o cicatrice de trei centimetri în diagonală cvadricepsului...

Marc nu mai ascultă detaliile pe care le dădea pentru dosar legistul despre multele cicatrici ale victimei. Niciuna nu era o plagă împușcată, dar mai multe arătau ca și cum victima s-ar fi întâlnit des cu lame ascuțite. Majoritatea erau de genul pe care oricine le are: genunchi zdreliți în copilărie, înțepături și

zgârieturi. Cel mai important detaliu din punctul de vedere al identității victimei era tatuajul. Nu doar că fusese militar, dar acum știau exact și în care ramură a armatei. Curând vor ști cum se numea. Așa cum se aștepta, știrile de dimineață anunțaseră omorul pe tonuri care mai de care mai grave, ca telespectatorii să știe cât de serioasă era situația. Se vorbise din nou despre statistici, urmate de o declarație ambiguă din partea poliției. Vorbise și primarul, pasionat și convins, despre cum cetățenii trebuie și se vor simți în siguranță în New Orleans. Era un slogan bun, pe care îl mai folosise și înainte.

Marc privea cu indiferență acțiunile medicului legist. Avea stomacul tare și nu vomitase niciodată la vreo autopsie, așa cum li se întâmplă altor detectivi. La fel ca legistul, putea ignora mirosurile și se putea concentra pe examinarea cadavrului. Era ceva util pentru un detectiv de la omucideri.

Cadavrul de pe masă nu avea multe de spus. Era destul de clar ce pățai când primeai un glonț în cap. Unde, când și cum nu erau necunoscute. Numai cine și de ce.

Tinerele care descoperiseră cadavrul nu știuseră prea multe. Niciuna dintre ele nu-și amintea să fi văzut pe altcineva, pe jos sau cu mașina. Probabil că omorul se întâmplase cu numai câteva minute înainte ca ele să ajungă acolo, dar nimeni nu auzise nimic. Nici măcar aceia care locuiau în apropiere. Obiectele personale ale victimei, atâtea câte erau, nu îi dăduseră niciun indiciu în plus, cu excepția verighetei cusute cu grijă în tivul pantalonilor. Poate că o furase, dar îi intra pe deget. Și o păstrase atent ascunsă, ceea ce îi spunea lui Marc că prețuia inelul mai mult decât banii pe care i-ar fi putut lua amanetându-l. Omul fusese însurat. Poate încă mai era.

— Mă calci pe nervi, Chastain, spuse medicul pe un ton

arțăgos, închizând reportofonul ca să poată vorbi liber.

Era un om ocupat, nerăbdător și grăbit, și le vorbea foarte rar detectivilor prezenți la autopsii. Marc ridică o sprânceană, cu un aer întrebător.

— Asta faci, spuse medicul arătându-l cu un bisturiu. Stai acolo, tăcut și nemișcat ca piatra. Nu mă întrerupi, nu pui întrebări, nu te înverzești și nu vomیți. Te uiți pur și simplu la mine. Abia dacă ai clipit până acum. Ce faci, intri în transă?

— Dacă am vreo întrebare, o pun după ce termini, spuse Marc calm.

Bisturiul se îndreaptă din nou spre el.

— O faci în continuare. Nici măcar nu ti s-a schimbat expresia. Fă-mi o plăcere și dă un semn că ești om înainte să încep să te suspectez că ai fi robot.

În spatele lui, asistenta își stăpâni râsul.

— Dacă ai dubii, după ce termini te las să te uiți la mine când mă ușurez.

Oferta fusese făcută pe un ton sec, și de data asta asistenta nu mai reuși să se abțină și răs.

— Mersi, dar prefer să refuz invitația asta minunată.

— Nu propun așa ceva oricui. Tu ești singurul bărbat căruia i-am oferit ocazia, așa că mai gândește-te. Doar să nu-ți vină vreo idee greșită legată de orientarea mea sexuală.

Deasupra măștii, ochii asistentei străluceau. Medicul se uită urât la ea.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să te oferi tu.

— Prea târziu, recunosc eu pe un ton vesel.

Marc îi făcu cu ochiul.

— Uită ce-am zis, mormăi medicul, apoi porni reportofonul, încheind discuția.

Păcat. Lui Marc îi plăcea să-l necăjească, și evident că asistenta se bucurase și ea. Era prima dată când detectivul îl auzea pe doctor întrerupând o autopsie ca să facă o remarcă personală. Doar ca să se amuze, băgă mâna în buzunar și începu să se joace cu niște monede. După două minute, legistul închise din nou reportofonul.

— Uită că am zis orice, se răsti el din nou. Și nu mai zdrăngăni monedele alea! Parcă ai fi Moș Crăciun.

Marc ridică din umeri și scoase mâinile din buzunar, cu o privire amuzată. Cândva mai târziu, aflară că victima era într-o formă foarte bună. Nu era bolnav, nu avea venele îngroșate, mușchi erau lucrați, nu avea urme de înțepături pe brațe sau între degete, deci nu folosea droguri intravenoase. Raportul toxicologic nu venise încă, și poate că se va dovedi că lua altfel de droguri, dar omul era prea sănătos ca să fi consumat ceva.

Cauza morții era o plagă împușcată în cap, trasă de la distanță mică. Nu exista o rană de ieșire. Glonțul era de calibrul 22 și împrăștiase câteva fragmente de os în țesutul cerebral. Energia cinetică a proiectilelor distrusese părți mari din creier, ca un val prin craniu, distrugând totul în jur.

Radiografiile și fotografiile dinților victimei fuseseră trimise la Pușcașii Marini, pentru identificare. În funcție de cât de repede se mișcau ei, în câteva zile ar fi trebuit să afle identitatea victimei. Marc va începe să-i caute familia, și poate, doar poate, într-o săptămână sau două săracul om va putea fi îngropat.

Datele de identificare sosiseră chiar a doua zi, ceea ce pe el îl surprinsese. Cineva din marea încurcătură birocratică a armatei era la datorie. Ori asta, ori, dintr-un noroc,

radiografiile victimei fuseseră primele la rând. Acum aveau un nume: Dexter Alvin Whitlaw, din Keysburg, Virginia. Cele mai apropiate rude erau soția, Shirley Jeanette Allen Whitlaw, și fiica, Simone Karen Whitlaw. Marc le știa numerele asigurării sociale și ultima adresă cunoscută. Le putea găsi.

Când ajunsese acasă, Karen găsi un mesaj pe robotul telefonului. Era tentată să nu-l asculte, doar ca să facă repede un duș și să se culce. De când vânduse casa și se mutase într-un apartament, cu patru luni în urmă, se simțea și mai singură noaptea, după o zi lungă la serviciu. Nu avea nici energia necesară, nici vreun interes deosebit să despacheteze, și multe dintre lucrurile ei erau încă în cutii. Se simțea de parcă ar fi locuit la un motel sau într-un depozit. Camerele păreau a avea ecou, făcând-o să se simtă și mai singură și să îi fie și mai dor de Jeanette. Nu dormea destul și nu mânca bine. Slăbise. Încercând să iasă din depresie, făcuse schimb de tură cu o colegă și acum lucra noaptea. Strategia funcționase până la un punct. Era atât de obosită când ajungea acasă, dimineața devreme, încât cădea literalmente pe pat și dormea dusă. După prima zi dezastruoasă în care fusese trezită de unsprezece ori de telefonul la care sunaseră vânzători de te miri ce și oameni care greșiseră numărul, învățase să-i închidă sonorul. În ultima vreme încerca să rămână trează câteva ore după ce ajungea acasă de la serviciu, așa cum ar fi făcut dacă ar fi lucrat ziua. Astăzi nu avea de gând nici să încerce. Era dimineața de după o noapte de iad. Nu voia decât să doarmă.

Lucrase la secția de chirurgie, cu pacienții în stare stabilă după operație. Toți aveau dureri, dar fiecare suporta diferit. Unii rezistau bine, și numai tensiunea arterială vorbea despre durerea pe care o simțeau. Alții urlau ca din gură de șarpe la

cel mai mic semn de disconfort. Noaptea trecută fuseseră mai mulți aceștia din urmă. Îi dureau, fir-ar să fie, și voiau ceva imediat. Încă o pastilă, mai multă morfină, orice. Sigur că infirmierele nu le puteau da mai mult decât dozele indicate de medici. Nu puteau decât să suporte strigătele. Era inutil să cauți un medic în toiul nopții ca să-l rogi să schimbe o rețetă. Ar fi fost nevoie de o haită de ogari ca să-l găsească pe medicul de gardă, fiindcă indiferent cine era, avea un talent deosebit să dispară și să nu-și audă pagerul.

La un moment dat, unei paciente de treizeci și doi de ani, mamă a doi copii, i se făcuse rău. Venise cu peritonită și fusese foarte bolnavă câteva zile, dar acum își revenea. În seara aceea, după cină, căzuse în drum spre baie. Un cheag de sânge se opri în artera pulmonară și o omorâse, în ciuda tuturor eforturilor personalului medical. Se întâmplă uneori, și de fiecare dată era șocant. Singura diferență era că acum Karen știa ce să facă și cum să ignore șocul, să-l depășească. Toate asistentele și toți medicii erau nevoiți să învețe asta, altfel n-ar fi putut funcționa. Și ultima picătură? Un idiot lăsase să scape de la psihiatrie un puști de nouăsprezece ani, drogat, care era acolo din motive de siguranță. Ce mai siguranță! Și unde se dusesese băiatul? Direct la secția de chirurgie, unde găsea medicamentele cele mai puternice. Își dăduse jos halatul de spital și așa, gol, cu pupilele atât de contractate încât arăta ca un extraterestru, cu părul încâlcit, căutase disperat prin biroul infirmierelor. Până la urmă găsisese un dulap încuiat, dar Judy Camliffe, sora șefă de pe etaj, avea cheia în buzunar. Cei de la securitate ajunseseră acolo exact când el încerca să rupă ușile dulapului. Din păcate era greu să ții sub control un om dezbrăcat. Nu poți să-l apuci de haine,

fiindcă nu poartă, iar pielea goală e alunecoasă. Puștiul scăpase de mai multe ori decât putuse Karen să numere. Se luptaseră pe holuri, loviseră și dărâmaseră cărucioare cu cearceafuri și documente, treziseră pacienți care fie se alarmaseră, fie ceruseră mai multe analgezice. Când reușiseră să-l stăpânească pe băiat, secția chirurgie era deja distrusă. La final de tură, infirmierele erau epuizate.

Probabil că mesajul de pe robotul telefonului era de la vreun vânzător sau de la vreo asociație de caritate. Nu se împrietenise cu niciun vecin încă, iar prietenele ei erau asistente și știaau când lucrează. Nu ar fi sunat-o doar ca să pălăvrăgească. Nu avea niciun motiv să-și asculte imediat mesajele, și cu toate astea lăsă jos geanta și se apropie de telefon. N-ar fi putut să doarmă liniștită dacă știa că luminița roșie clipește pe aparat.

Din reflex, ridică pixul și carnețelul de lângă telefon, în caz că trebuia să sune pe cineva înapoi. Apăsă pe buton și ascultă înregistrarea. După câteva sunete nedefinite, în camera tăcută se auzi o voce puternică și groasă. Nu se știe de ce, Karen tresări. Vocea era atrăgătoare, avea un ușor accent, era caldă, întunecată, masculină și îi vibra de-a lungul nervilor, ca și când ar fi atins-o cineva.

— Domnișoară Whitlaw, sunt detectivul Marc Chastain de la poliția din New Orleans. Trebuie să vă comunic ceva în legătură cu tatăl dumneavoastră. Mă găsiți la numărul...

El rostise numărul, dar ea era atât de surprinsă încât nu notase nimic. Grăbită, opri și reporni înregistrarea. Ascultă din nou mesajul scurt și se lăsă iar distrasă de vocea lui, aproape uitând din nou să scrie numărul. Îl mâzgăli totuși pe carnețel, apoi se uită la el, obosită și nedumerită. Dexter avea probleme,

clar, și se gândi că s-ar putea să fie nevoie să-i plătească ieșirea din închisoare. Nu, își spuse ea. Jeanette ar fi făcut asta. Dar el nu știa că soția îi murise acum șase luni. Cum spusese detectivul? Domnișoară sau doamnă Whitlaw? Accentul făcuse ca pronunția să fie neclară.

Nu rezistă și mai ascultă o dată mesajul, pe de o parte ca să-i audă din nou vocea, pe de alta ca să își dea seama dacă detectivul credea că vorbește cu mama ei. Ascultă cu atenție și i se păru că înțelege "domnișoară", ceea ce nu ar fi fost politicos din partea lui, dar nu putea fi sigură.

Nu voia să sune la numărul pe care i-l lăsase. Nu voia să știe ce probleme avea Dexter și nu intenționa să plătească nimic, oricum. Nu voia decât să se culce. Se gândi la mama ei, la felul în care Jeanette îl primise înapoi de fiecare dată și la cum îl ajutase oricând avea nevoie. El nu le ajutase niciodată pe ele, dar mama nu-l iubise mai puțin. Deodată, Karen se simți epuizată.

Într-un fel care nu avea legătură cu oboseala fizică, ci doar cu supărarea adunată o viață și cu ultimele șase luni în care suferise după mama ei. Obosise să tot fie supărată din cauză că ea plecase. Se întâmplase și nu putea schimba asta, orice ar fi făcut. Nu voia să fie unul dintre oamenii care își petrec întreaga viață gândindu-se la problemele din trecut, ca și cum asta le-ar fi scuzat comportamentul din prezent. Își iubise foarte mult mama, încă o mai iubea și avea de gând să țină în continuare doliu după ea, dar viața mergea înainte, în loc să se lase descurajată de apartamentul gol, ar fi trebuit să-și scoată lucrurile din cutii și să facă din locul ăsta o casă.

Poate că ar fi trebuit să mai meargă la niște cursuri și să-și ia diploma de masterat în asistență medicală. Ar fi putut să

lucreze în săli de operație. Era o provocare și era fascinant, dacă puteai face față stresului. Ea era calmă în timpul urgențelor, gândea și reacționa rapid, amândouă calități necesare unei asistente la chirurgie. Respiră adânc. Pentru prima dată de la moartea lui Jeanette, simțea că are controlul asupra ei însăși și asupra vieții sale. Trebuia să se ocupe de tatăl ei, chiar dacă numai de dragul lui Jeanette, așa că putea să-l și sune pe detectiv. Fără să aștepte să se răzgândească, ridică receptorul și formă numărul lui Chastain.

Inconștient, își ținu respirația, pregătindu-se să-l audă. Ce prostie din partea ei să se lase afectată de vocea cuiva pe care îl auzise la telefon. Chiar dacă știa că e ridicol, reacția ei era aceeași.

Telefonul sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni. Detectivii nu aveau program ca la bancă, nu? Se uită la ceasul de la mână. Era șapte și patruzeci și cinci de minute.

— Idioată, murmură.

Louisiana era cu o oră în urma statului Ohio. Detectivul Marc Chastain nu avea de ce să fie la birou la ora șase și patruzeci și cinci de minute. Pe de altă parte, nici ea nu putea aștepta să se facă o oră potrivită. Nu mai rezista în picioare încă cinci minute, darămite mai mult. Dexter trebuia să mai aștepte.

O să sune după-amiază, când se va trezi. Odată luată decizia, merse cu greu spre dormitor. Oboseala o făcu să se împotmolească în timp ce se dezbrăca. Mai căscă o dată și se întinse în cearceafurile răcoroase, oftă fericită și își arcui picioarele, mișcând din degete. Încercă să-și imagineze cum arăta detectivul Chastain. Vocile nu se potriveau aproape niciodată cu fizicul. Probabil că avea burtă și era în vârstă,

spre pensionare, cu vreo doi copii mari. Dar avea o voce ca mierea, și ea încă o mai auzea când adormi.

Sunetul ascuțit al telefonului o trezi brusc. Confuză, Karen se ridică în capul oaselor, apoi gemu când își dădu seama că uitase să oprească telefonul înainte să se culce. Era nouă și jumătate.

Apucă receptorul doar ca să oprească sunetul enervant.

— Alo, spuse cu o voce adormită.

— Domnișoară Whitlaw?

Vocea lui. Numai două cuvinte, dar îl recunoscuse imediat. Își dresе vocea.

— Da.

— Sunt detectivul Chastain, de la poliția din New Orleans. V-am lăsat un mesaj ieri, cu privire la tatăl dumneavoastră.

— Da.

Dădu să-i spună că voia să-l sune după-amiază, dar el vorbea deja pe un ton ceva mai rece.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar tatăl dumneavoastră a fost omorât acum două zile, pe stradă, într-un schimb de focuri.

Karen amorți din cauza șocului. Degetele i se încleștară pe receptor.

— Acum două zile? De ce nu am fost anunțată mai înainte?

— Nu știam cine este. L-am identificat după amprenta dentară.

Continuă să vorbească. Îi spunea că trebuie să meargă în New Orleans și să îl identifice și ea. Era scurt și concis, iar Karen încerca să-și adune gândurile.

— O să încerc să iau azi un avion, spuse în sfârșit. Dacă nu...

— Liniile aeriene au avioane speciale pentru urgențe, o

întrerupse el. Puteți ajunge în această după-amiază.

Dacă vrei. Îi auzi acuzația nerostită din tonul sec. Resentimentele îi reveniră în suflet. Bărbatul ăsta nu știa nimic despre ea. Cine era el ca să judece relația ei cu tata? Sau, mai degrabă, lipsa ei.

— O să vă sun când ajung, spuse ea pe un ton tăios din cauza furiei.

— Veniți direct la secția opt, pe strada Royal.

Karen repetă adresa, apoi rosti:

— Vă mulțumesc că ați sunat.

Închise înaintea ca el să mai poată spune ceva. Își ridică genunchii la piept și își așează fruntea pe ei. Dexter era mort. Încercă să înțeleagă vestea, dar era prea ireală. Știa că ar trebui să simtă și altceva în afară de șoc, dar nu era nimic acolo. Cum să regrete pe cineva pe care abia dacă-l cunoștea? Absența lui, și nu prezența, fusese o constantă în viața ei.

Aruncând așternutul la o parte, se ridică din pat. Se simțea foarte amortită, dar trebuia să dea câteva telefoane, să facă rezervare la avion și să-și facă bagajul: O împingea o datorie dureroasă. Tatăl ei era mort. Gândul i se tot învârti prin minte cât timp făcu un duș rece. Nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat, iar acum nici nu va mai avea ocazia.

Capitolul VI

— Karen Whitlaw...

Un bărbat pe nume Carl Clancy stătea lângă un telefon public. Îi luase foarte mult să găsească unul cu carte de telefon, iar acum urmărea cu degetul numerele tipărite pe foaia subțire ca un șervețel. Era abia trecut de prânz și soarele îl

ardea. Se mișcă în așa fel încât hârtia să fie umbrită. Nu exista nicio Karen Whitlaw în cartea de telefon, dar găsi pe cineva pe nume K.S.Whitlaw. Putea pune pariu că ea era. Femeile singure foloseau mereu inițiale. Era ceva atât de des întâlnit încât ar fi putut la fel de bine să își dea numele întreg dacă nu aveau vreun motiv ca acesta să nu fie cunoscut. După ce telefonul sună de patru ori, auzi semnalul robotului și o voce feminină, plăcută, rosti:

— Ați sunat la 555-0677. Vă rog să lăsați un mesaj.

Fată deșteaptă, se gândi el aprobator. Nu își dădea numele oricărui măgar care o suna. Oamenii își spuneau mereu numele în mesaje de pe robotul telefonic, ba chiar îl scriau pe cutiile poștale sau puneau semne în curți."Familia Henderson". Proști. Hoții nu aveau decât să-i caute în cartea de telefon, să le găsească adresa și să sune ca să afle dacă era cineva acasă. Dacă nu răspundea nimeni intrau liniștiți, știind că sunt singuri.

În acest caz, oricum, Cari știa deja cum o cheamă pe ea. Sunase numai ca să verifice adresa. Probabil că era la serviciu. Din informațiile pe care le primise știa că e asistentă medicală. Avea timp să caute prin casă și să găsească obiectul pe care îl voia Heyes, care îi spusese să ardă casa dacă nu găsea ce voia, ca să fie sigur. Poate că femeia dusese caietul într-un seif, dar de obicei oamenii nu erau atât de atenți cu lucrurile importante și căutau un loc care li se părea potrivit drept ascunzătoare chiar la ei în casă.

Se întoarse la mașină, scoase o hartă a orașului și găsi strada pe care locuia Karen Whitlaw. Putea ajunge acolo în cel mult cincisprezece minute. Avea timp să facă treaba și să prindă și zborul de după-amiază. Conduse prin cartier, căutând semne

că ar exista paznici sau vecini pe afară, care să-și tundă iarba. Casele erau neîncăpătoare și destul de vechi. Văzu doar câțiva copii care se jucau. Majoritatea aleilor adăposteau mașini mici, ceea ce însemna că locuitorii erau fie destul de în vârstă, fie cupluri tinere, care cumpăraseră prima dată o casă și nu aveau copii încă.

Acolo unde nu erau mașini pe alee locuiau, probabil, tineri plecați la serviciu. Era și bine, dar și rău.

Nu era multă lume acasă, dar cine era, era bătrân. Vârstnicii sunt băgăreți. Cari era sigur că ei știau ce mașini au cei din cartier și că nu aveau nimic mai bun de făcut decât să tragă cu ochiul pe după draperii.

Ei bine, câțiva bătrânei nu aveau să-l țină departe de o casă în care avea de intrat. Trucul era să pară absolut normal și să se poarte ca și cum ar fi avut tot dreptul să fie acolo. Cel mai bine, totuși, ar fi fost să nu-l vadă nimeni, iar el la asta se pricepea. De asta îl alesese Heyes. Conduse prin cartier până când ajunse lângă un magazin, unde lăsa mașina cât putea de departe de intrare. Intră și cumpără un suc, în caz că vânzătorul se uita pe fereastră, și avu grijă să nu se uite în ochii acestuia sau să facă orice altceva demn de ținut minte. Lăsa mașina acolo și merse repede până la casa lui Karen Whitlaw, care era la trei străzi distantă.

Când ajunse pe strada ei o apucă prin curțile din spate, ascunzându-se pe după tufișuri și garduri. Oamenii lăsau tot felul de gunoaie în curțile din spate, gunoaie după care te puteai ascunde. În general cea mai mare problemă erau câinii. Auzea unul și acum, lătrând de-i mergeau fulgii în casa în spatele căreia era el. Cari se ascunse într-un tufiș și rămase nemișcat până când se opri lătratul.

Ajunse în sfârșit la casa lui Whitlaw. Intră cu ușurință, fiindcă încuietorea din spate nu i-ar fi rezistat nici măcar unui băiețel mai hotărât, darămite lui, care o descuie în câteva secunde. Doamne, dacă ar fi știut lumea! mai întâi merse prin toate camerele, căutând în locurile cele mai des folosite pe post de ascunzătoare: în congelator, deasupra dulapurilor și sub scaune. Nu știa exact cum arată caietul. Nimeni nu știa. Hayes îi spusese să caute o agendă mică, veche și murdară. Nu găsi nimic în primele locuri în care căută, așa că începu să cotrobăie prin toată casa, metodic, răsturnând totul cu susul în jos. Se uită în fiecare sertar, pe sub ele și în spatele lor. Pipăi draperiile ca să vadă dacă nu cumva era ceva cusut în ele, căută umflături sau cusături suspecte în toate pernele. Nu distruse nimic. Așa ceva era pentru amatorii puși pe rele. Arta era să intri și să ieși fără să lași nicio urmă. Nu zgârie mobila și puse totul la loc după ce termină de căutat. În cameră erau câteva fotografii înrămate, unele înfățișând un cuplu tânăr. Presupuse că blonda cea drăguță era domnișoara Whitlaw. Nu l-ar fi deranjat să fie asistenta lui medicală, mai ales dacă ar fi stat la el în brațe așa cum îi stătea la un idiot rânjit, într-una dintre poze. Idiotul apărea în toate fotografiile și era, evident, iubitul ei actual. În dormitor găsi îmbrăcăminte bărbătească și în baie, un aparat de ras. Scoase un sunet dezaprobator. Domnișoara Karen locuia cu iubitul ei, sau cel puțin îl invita la ea destul de des cât să-i dea voie să-și lase câteva schimburi de haine aici. Poate chiar se măritase cu el, dar destul de recent încât să nu schimbe încă numele din cartea de telefon.

Casa era mică, așa că treaba mergea repede. În două ore terminase de căutat, dar nu găsisese caietul. Poate că femeia îl ascunsese, inteligent, undeva sub casă sau, cumva, în tavan.

Găsi ușa care ducea spre pod și se uită în jur, dar totul era întunecat și umed, și erau mai mult de patruzeci de grade acolo. Nu voia nici să se târască pe sub casă, fiindcă nici acela nu era un loc bun de ascuns lucruri. Era prea mare umezeală, iar umezeala distrugea tot. Era sigur că nu va găsi caietul aici, dar ordinele lui Heyes erau clare. Trebuia să ardă tot dacă nu găsea ce căuta. Ridică din umeri. Ordinele erau ordine, iar Heyes era un bărbat atent. Cari se pregăti să urmeze indicațiile șefului.

După el, cea mai bună cale să incendiezi o casă era să pornești focul din bucătărie, arzând niște grăsime. Nu rămâneau urme care să trezească suspiciuni și întotdeauna părea a fi un accident. Bucătăriile ardeau des. Fluieră încet și începu să lucreze. Domnișoara Karen, draga de ea, tocmai prăjise niște șuncă în acea dimineață și lăsase grăsimea în tigaie, la răcit. Folosind un prosop, aprinse aragazul și puse tigaia deasupra, apoi așază prosopul destul de aproape cât să ia foc când va arde grăsimea. Puse un pariu cu sine însuși, apoi deschise ușa dulapului de lângă aragaz. Da, acolo ținea uleiul pentru gătit. Avea și în sticlă, și sub formă de spray, foarte aproape de căldură și exact unde era cel mai mare pericol să ardă. Karen nu ar fi putut să îi facă treaba mai ușoară nici dacă ar fi încercat. Profesionist cum era, nu plecă înainte să se asigure că treaba era făcută. În timp ce aștepta ca grăsimea să ia foc, scoase o baterie din senzorul de fum și o puse invers, apoi așază senzorul la loc. Nu-i plăcea sunetul ascutit al mașinăriei.

Acum bucătăria era plină de fum. Deschise toate ușile din interior, ca focul să aibă oxigen și să se răspândească mai repede. Nu îi plăcea că trebuie să ardă casa și îi părea rău că o

supăra pe blonda cea drăguță. O să o doară că pierdea toate pozele și celelalte lucruri. Dar o treabă era o treabă, iar aici nu era vorba de ceva personal.

Se aplecă, ferindu-se de fumul letal, și așteptă până când tigaia izbucni brusc în flăcări. Prosopul de lângă ea luă foc imediat, și dulapul se aprinse repede după aceea. Cari ieși în grabă, dar se întoarse la mașină cu grijă, așa cum făcea de obicei. Din când în când se mai uită în spate, și până la urmă văzu fumul negru ridicându-se deasupra casei. Acoperișul sau unul dintre pereți fusese deja distrus de flăcări. Era tentant să treacă prin fața casei cu mașina, ca să se asigure că ardea cu totul, dar era o idee proastă și el o știa prea bine. Nu te întoarce niciodată la locul faptei. La cât de veche era casa și având în vedere că el deschisese toate ușile din interior, focul se va răspândi prea repede ca să mai poată fi salvat ceva. Când auzi primele sirene în depărtate se uită la ceas. Zece minute. Trecuse prea mult. Casele ardeau mult mai repede decât credea lumea.

Oamenii aveau impresia că au minute întregi la dispoziție ca să-și salveze prețioasele comori. Greșit. După ce observau flăcările, aveau cam treizeci de secunde ca să iasă. El putuse rămâne atât de mult fiindcă știa despre foc și stătuse aplecat, aproape de ușă. Până ajungeau pompierii, toate camerele vor arde. Ei o să încerce doar să oprească focul, ca să nu ajungă la copaci și la casele dimprejur.

Ridică din umeri și conduse mai departe. Misiunea reușise, dar și eșuase. Nu avea caietul, dar, dacă obiectul fusese în casă, acum era ars. Îndeplinise instrucțiunile lui Heyes, deși i se păruseră exagerate. Avea de gând să îi spună că el nu credea că ar fi găsit caietul acolo, după care treaba lui ce făcea

mai departe. Cari își făcuse datoria.

Mașina lovită și ruginită se opri la capătul drumului nepavat și îngust, și doi adolescenți deșirați coborâră din ea. Fundătura se transforma într-un câmp deschis în stânga căruia era o groapă cu pietriș. Alături, două rame susțineau o scândură. Pe scândură erau aliniate mai multe cutii de conserve, și pe jos, alte câteva. Băieții scoaseră două puști de calibrul 22 de pe bancheta din spate.

— Frate, Shavon era toată pe Justin aseară, spuse unul dintre ei clătinând din capul cu păr nisipiu. La cât era de beată, cred că și acum mai doarme.

— Și dacă s-a trezit, oricum cred că-și dorește să n-o fi făcut, răspunse celălalt, apoi râseră amândoi și își încărcară puștile. Tăticul ei știe că bea?

— Nu știu cum ar putea să nu, când vine mereu beată de la întâlniri, spuse băiatul pe un ton dezaprobat. Eu n-am nimic cu băutorii, dar Shavon e beată la fel de mult cât e trează. Într-o zi o să aibă un accident cu mașina și o să omoare pe careva, și atunci să vezi belele.

— E la fel ca tăticu' ei. Pe el l-a moștenit.

Cei doi se așezară în poziție de tragere, iar teniși lor descoperiră un șanț în pământul roșiatic, mărturie a nenumăratelor dăți în care veniseră aici. Începură să tragă atent, și una câte una cutiile de conserve se învârtiră pe loc, apoi căzură.

Când nu mai rămăsese niciuna în picioare, băieții porniră spre rame.

Înainte să ajungă acolo, însă, ceva străluci printre copaci și îl făcu pe unul dintre ei să strângă pleoapele.

— Mamă, ce strălucește! Cred că e ceva în tufe.

— Parcă ar fi o mașină, spuse celălalt întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine. El era mai înalt.

— Hai să vedem ce e.

— Crezi că e vreun cuplu acolo?

— Dacă e, pun pariu că lui i s-a înmuiat când am început noi să tragem.

Râseră și se priviră, iar cel mai înalt duse un deget la buze. Merseră cu grijă spre tufiș, abia abținându-se din râs la gândul că vor prinde vreun prieten făcând ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Sau poate că erau părinții vreunui prieten, ceea ce ar fi fost și mai amuzant. Cei doi se mișcau încet, ca niște vânători. Ajunseră mai aproape, de unde se vedea conturul unei mașini, și puștiul mai înalt îi făcu semn celuilalt să se strecoare prin spate. Ajunseră la portbagaj și se uitară cu dezamăgire la plăcuțele de înmatriculare de Louisiana. Chiar și mai dezamăgitor, mașina părea goală.

— Fir-ar să fie! Ne-am strecurat degeaba.

— Taci. Poate sunt culcați pe banchetă.

— Nu se poate, spuse băiatul și se îndreptă de spate. Uite, geamurile sunt închise. Nu stă nimeni în mașină cu geamurile închise, pe căldura asta.

— Poate că e furată și a ascuns-o cineva aici.

Se uitară în jur, strângând puștile cu mâinile lor tinere și puternice. Fără să se mai obosească să nu facă zgomot, se îndreptară spre mașină. Era un Pontiac alb, cu patru uși, acoperit de un strat de praf roșiatic. Băiatul mai înalt se aplecă și se uită pe scaunul șoferului, apoi tresări atât de violent încât aproape că era să cadă.

— Rahat! E un mort înăuntru!

Karen simți căldura imediat ce coborî din avion și intră în

tunelul aeroportului. Aerul era greu și umed, și fruntea îi transpiră în timp ce trăgea bagajul de mână în sus, pe rampă. Era îmbrăcată într-un costum de vară cu mânecă scurtă, în care îi fusese răcoare în avion, dar care acum i se părea mult prea gros. Îi era foarte cald cu ciorapii pe ea și picături de sudoare îi alunecau în jos, pe spate.

Detectivul Marc Chastain avusese dreptate în legătură cu avionul. Karen sunase la compania aeriană și vorbise cu o persoană înțeleghătoare, calmă și eficientă, care îi rezervase bilet, apoi se grăbise să facă bagajul și să ajungă la aeroport la timp. Nu apucase să mănânce, iar stomacul i se răsucise, revoltat la gândul că ar putea accepta sendvișul pe care i-l oferiseră în timpul zborului. Oricum nu îi plăcea carnea de curcan. Și nici nu putea să mănânce când era atât de emoționată și de tensionată.

Încă o mai durea capul, și tâmplele îi pulsau la fiecare pas pe care îl făcea spre zona de unde se recuperau bagajele. Nu se simțise niciodată ca acum. Nici măcar când murise mama. Atunci suferința fusese puternică și copleșitoare. Acum nu-și dădea seama ce simte. Dacă era tot un fel de suferință, ei bine, era diferită de cea dinainte. Se simțea amorțită, distantă, ciudat de fragilă, ca și cum interiorul i-ar fi fost din sticlă care s-ar fi putut sparge la cea mai mică atingere.

O durea umărul din cauza bagajului de mână. Aerul era cleios chiar și înăuntrul aeroportului, ca și cum umiditatea ar fi intrat prin pereți. Își dădu seama că nu rezervase o cameră la vreun hotel. Stătea în fața toboganului cu bagaje și se uita cum se răsucesc valizele altora, fiindcă a ei era de negăsit, întrebându-se dacă mai are suficientă energie ca să se miște.

Până la urmă, pe banda rulantă apăru și geamantanul ei.

Ținând strâns bagajul de mână se aplecă și dădu să-l apuce pe celălalt, care trecu chiar prin fața ei. Un bărbat plinuț și cu început de chelie, care aștepta alături, spuse „Vă ajut eu”, apoi apucă bagajul de pe bandă.

— Mulțumesc, spuse Karen, iar în voce i se simțea recunoștința.

Bărbatul așeză jos bagajul.

— Cu plăcere, doamnă.

Salutând-o cu un gest al capului, omul se întoarse spre bandă ca să-și caute propriile bagaje. Karen încercă să-și amintească de ultima dată când un străin se purtase atât de frumos cu ea, dar nu reuși. Mica dovadă de bunătate aproape că o atinse, trecând prin bariera de amorteală.

Șoferul taxiului pe care îl opri era un tânăr afroamerican subțire, cu coafură rasta și cu un zâmbet contagios.

— Unde mergeți astăzi, când e așa de frumos afară? Întrebă cu o voce muzicală în timp ce se așeza la volan, după ce îi pusese valizele în portbagaj.

Așa frumos? Erau treizeci și șapte de grade și umiditatea din aer era pe măsură. E adevărat că nu erau nori, cerul era limpede și se simțea miros de plante chiar și în mijlocul acestei insule de beton.

— Nu am cameră la niciun hotel încă, explică ea. Trebuie să ajung în sectorul opt, la secția de poliție de pe strada Royal.

— Doar nu vreți să cărați bagajul prin secția de poliție, spuse el scuturând din cap. Sunt câteva hoteluri pe Canal, la câteva străzi distanță de Royal. Nu mai bine vă cazați și mergeți după aceea pe jos până acolo? Sau pot să vă duc direct la un hotel din Cartierul Francez, deși s-ar putea să găsiți greu o cameră dacă nu aveți rezervare.

— Nu am, spuse ea.

Poate că toți taximetriștii îi sfătuiau pe turiști. Nu știa, fiindcă nu călătorise prea mult. Dar omul avea dreptate. Nu voia să care bagajele peste tot.

— Cu cât e mai mare hotelul, ca *Sheraton* sau *Mariott*, cu atât e mai probabil să găsiți o cameră liberă, dar o să coste mai mult.

Karen era atât de epuizată încât conta enorm să fie convenabil ca distanță, nu ca preț.

— La *Mariott*, spuse ea.

Își putea permite să stea câteva nopți la un hotel bun.

— E la două străzi distanță de Royal. Cum ieșiți din hotel, la dreapta. Când ajungeți pe Royal, faceți din nou dreapta. Secția de poliție e puțin mai înainte, nu se poate s-o ratați. E o clădire mare, galbenă, cu coloane albe. Și în față sunt parcate mașinile de poliție. Clădirea apare în toate reportajele despre New Orleans, fiindcă e într-un conac vechi, sudist. Cred că încă mai e secție înăuntru, doar sunt mașinile în față.

Karen se sprijini de spătarul banchetei și închise ochii, lăsând cuvintele șoferului să treacă pe lângă ea. Dacă reușea să supraviețuiască în următoarele ore, avea de gând să se culce devreme și să se odihnească cum trebuie. Spera că a doua zi se va simți bine și nu va mai fi atât de fragilă. Nu îi plăcea senzația. Era o tânără sănătoasă, energică, foarte calmă și competentă, cunoscută în secția de chirurgie pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Nu era *deloc* labilă psihic.

În mai puțin de o oră era cazată într-o cameră mare, cu un pat imens, vedere spre râul Mississippi și Cartierul Francez care, spre dezamăgirea ei, părea dărăpănat de la etajul al cincisprezecelea. Nu se obosi să despacheteze, dar se spală pe

față cu puțină apă rece și se pieptănă. Probabil că era atât de albă la față din cauza oboselii, se gândi uitându-se în oglindă. Ochii căprui păreau negri în comparație cu pielea atât de palidă. Instrucțiunile taximetristului erau simple. Poliția era aproape și nu avea rost să cheme un alt taxi. Plimbarea o va ajuta să-și limpezească mintea. Aproape că se răzgândi când ieși din hotel, fiindcă soarele după-amiezii dogorea, iar aerul era încărcat și greu de respirat. Ar fi luat un taxi dacă trotuarele nu ar fi fost pline de oameni care nu păreau tulburați de căldură. Și ei îi plăcea de obicei, iar vara temperatura ajungea și la patruzeci de grade în Ohio. Stomacul i se răsuci și simți un val de greață. Poate că se îmbolnăvisese. Ar explica tot ce simțea.

Dar, în ciuda agitației, din momentul în care făcu dreapta de pe Canal pe strada Royal, simți farmecul faimos al Cartierului Francez. Străzile erau înguste, cu mașini parcate pe fiecare parte. Trotuarele erau crăpate și inegale, clădirile, vechi și cu tencuiala decolorată. Dar ușile erau vopsite în culori strălucitoare, festive, peste tot erau ghivece cu flori și ferigile și palmierii transformau balcoanele de la etaje în grădini. Porțile din fier forjat atrăgeau atenția turiștilor, iar aleile mărginite de vegetație bogată te făceau să te gândești la grădinile de la capătul lor. Karen auzi o grămadă de accente și de limbi străine de la oamenii pe lângă care trecea. Dacă situația ar fi fost alta, i-ar fi plăcut să între într-unele dintre magazinele mai exotice. Dar astăzi nu avea energie decât să meargă înainte și să spere că secția de poliție nu era prea departe.

Chiar și în zona umbrită a străzii, căldura se ridica din pavaj și trecea prin tălpile pantofilor, arzând-o.

Ajunse într-un final în fața mai multor mașini de poliție parcate lângă un conac. Pe una dintre coloane era inscripționat "*Poliția New Orleans, sectorul opt*". Clădirea era de o culoare pastelată, prea aurie ca să fie somon și prea trandafirie ca să fie bej. Un gard negru din fier forjat înconjura clădirea și grădina imaculată. Ai fi putut ieși la picnic aici.

Karen intră pe poarta deschisă și urcă niște trepte largi și înguste. O ușă masivă se deschidea într-o sală mare, cu pereți albaștri și un tavan care părea înalt de cincisprezece metri. Lămpile rotunde, broșurile în care erau descrise atracțiile turistice și aerul de muzeu o făcură să se întrebe dacă nimerise unde trebuia. În spatele unui birou înalt stătea o polițistă, singură în acea sală imensă. Karen se uită în sus, spre ea.

— Detectivul Chastain lucrează aici?

— Da, doamnă. Dau un telefon ca să aflu dacă e la birou. Cum vă numiți?

— Karen Whitlaw.

Polițista vorbi încet la telefon, apoi îi spuse lui Karen:

— E aici și vă invită în biroul lui.

Îi arată direcția și îi spuse cum să ajungă acolo:

— Mergeți spre dreapta și intrați pe a treia ușă la stânga.

Karen trecu pe sub mai multe ventilatoare fixate în tavan. Aerul rece o înfioră după furnalul de pe stradă. Nu mai intrase niciodată într-o secție de poliție. Se aștepta să fie foarte multă aglomerație și agitație. Ce găsi de fapt fură câteva telefoane care sunau, oameni așezați comod pe scaune, nori de fum de țigară și miros de cafea tare. Exact ca în orice alt birou unde oamenii erau ocupați și nu foarte bine organizați, cu excepția faptului că aici majoritatea purtau arme.

Găsi biroul pe care îl căuta și ciocăni înainte să apese pe

clanță. Vocea calmă și întunecată pe care și-o amintea atât de bine rosti:

— Intră.

Deschise ușa și i se strânse stomacul, de această dată din cauza spaimei pe care i-o provocă bărbatul care se ridica. Detectivul Chastain nu era cum se așteptase. Nu era un tip de vârstă mijlocie, cu burtă sau chelie. Avea cam treizeci și ceva de ani, se gândi ea. Părea un om care văzuse prea multe și pe care nimic nu l-ar mai fi putut surprinde. Părul negru și des era tuns scurt. Avea sprâncenele groase, arcuite deasupra unor ochi înguști și strălucitori, pielea măslinie și puțină barbă. Avea cam un metru nouăzeci înălțime, umerii lați și brațe puternice. Părea dur, poate chiar rău. Ceva din el o speria și o făcea să vrea să fugă. Numai anii de disciplină învățată la muncă o ținură pe loc.

Marc se ridică atunci când Karen Whitlaw intră în biroul lui înghesuit. Avea talentul de-a citi oamenii, la fel ca majoritatea polițiștilor, și îl folosi acum, măsurând-o cu o privire care nu trăda nimic, dar observând fiecare detaliu. Dacă era supărată din cauză că tatăl ei murise, nu arăta acest lucru. Expresia ei spunea că are impresia că toată afacerea asta e o prostie, dar că va face ce are de făcut, apoi va merge mai departe. Păcat, se gândi el măsurând-o iar, de data asta cu privirea unui bărbat, nu cu aceea a unui polițist. Lui nu-i plăceau oamenii reci, dar Karen era o femeie frumoasă.

Avea douăzeci și ceva de ani, aproape treizeci, un chip exotic și cu toate astea tipic american, cu o formă frumoasă dar cu obraji supti și cu o privire pasională în ochii întunecați și adânciți în orbite. Mai mult decât frumoasă, se gândi el. Nu atrăgea atenția în mod deosebit și un bărbat nu ar fi fost

imediat cucerit de felul în care arăta, dar merita să te uiți mai bine la ea. Avea un trup frumos. Nu era foarte înaltă, era subțire și avea sâni rotunzi și ridicați, care nu se mișcau deloc în timp ce mergea. Asta însemna fie că erau foarte fermi, fie că avea un sutien foarte bun. La nivel pur fizic, i-ar fi plăcut să afle care dintre variante era adevărată. Presiunea pe care o simțea în zona trupului ascunsă de birou îi spunea că i-ar fi plăcut chiar foarte mult acest lucru. Făcu în gând un gest indiferent. Se întâmplă uneori să aibă o reacție sexuală puternică la vederea unei femei pe care nu o simpatiza. De obicei ignora impulsul, fiindcă beneficiile nu erau suficient de mari comparativ cu costurile. Îi întinse mâna.

— Detectiv Chastain.

— Karen Whitlaw.

Vocea ei era puțin răgușită, dar la fel de calmă ca și expresia feței. Avea degetele reci și mâna delicată în mâna lui, pe care o strânse scurt și ferm. Avea mâini frumoase, observă el, cu degete lungi și cu unghiile ovale, tăiate scurt și fără oja. Nu purta inele. Nu avea deloc bijuterii în afara unui ceas și a unei perechi de biluțe aurii în urechi. Domnișoara Whitlaw nu credea, evident, în artificii cosmetice, însă era adevărat că nici nu avea nevoie de ele.

Avea părul la fel de închis la culoare ca și ochii și îl purta pieptănat simplu, spre spate. Îi ajungea la umeri, unde se ondula puțin. Era aranjată, ca o femeie de afaceri, lipsită de emoție.

Asta nu îi plăcea, lipsa de emoție. Nu se așteptase ca ea să plângă, dar oamenii arătau un semn de durere sau de șoc, oricât s-ar fi controlat, atunci când murea un membru al familiei lor, fie că ținuseră legătura, fie că nu. Sau plângeau

puțin, chiar dacă nu sufereau cu adevărat. Femeia controlată din fața lui nu dădea semne că ar simți niciuna, nici alta.

— Luați loc, vă rog.

Îi arată un scaun, singurul în afară de al său. Avea spătarul drept și nu te invita să te faci comod sau să stai prea mult.

Ea se așează, cu fusta ajungându-i până la genunchi. Cu ambele tălpi pe podea. Era atât de nemișcată încât îi amintea de o păpușă de porțelan.

— Ați spus la telefon că tata a murit în urma unui act întâmplător de violență stradală.

— Nu a fost întâmplător, o corectă el. Cel care a tras intenționa să-l omoare. Dar motivul...

Ridică din umeri. Motivul putea fi oricare, de la droguri până la un conflict pentru o cutie de carton. Fără martori, fără o armă a crimei, fără niciun indiciu, cazul era închis și nimeni nu avea de ce să depună mai mult efort.

Ea tăcu o clipă. Deși el i-ar fi respectat dreptul la orice formă de exprimare emoțională, se bucura că femeia din fața lui nu țipa și nu cerea ca ucigașul tatălui ei să fie găsit, că nu se prefăcea că-i pasă de soarta lui. Marc se gândi să încerce să afle dacă nu cumva ea încasase o poliță mare de asigurare de viață la moartea tatălui ei. Posibilitatea nu era exclusă. Banii erau motivul multor omoruri, deși putea la fel de bine să fie vorba despre ceva banal, cum ar fi felul în care era gătită o friptură.

— De când nu l-ați mai văzut pe tatăl dumneavoastră sau nu ați mai vorbit cu el?

— Ani.

Părise că vrea să adauge ceva, dar în loc de asta strânse buzele și lăsă acel unic cuvânt să rămână între ei.

— Avea asigurare de viață?

— Eu nu știu despre niciuna.

Șocată, își dădu seama la ce se gândea el.

— Nu știați unde sau cum trăiește?

Karen simți că este ostil în ciuda expresiei lui impasibile și a privirii îndreptate în jos. Era clar că detectivul nu o plăcea, din cine știe ce motiv, dar nu avea să ajungă nicăieri încercând să o acuze că ar fi beneficiat de pe urma morții lui Dexter. Poate că se aștepta ca ea să țipe, fiindcă el nu făcea mari eforturi ca să afle cine e ucigașul. Dar ea nici nu-și imaginase că poliția va munci prea mult. Era asistentă medicală și vedea adesea ce se întâmplă când o persoană fără adăpost cade victimă a unei infracțiuni. Poliția avea resurse limitate, pe care nu le putea irosi pentru cauze pierdute. În spitale se întâmplă la fel. Era necesar să se facă o selecție, altfel toată lumea ar fi avut de pierdut.

L-ar fi putut spune lucrurile astea, dar îi era prea cald și era prea obosită și prea stresată ca să îi pese de părerea lui. O durea capul. Avea impresia că o să explodeze, fierbea, dar trebuia să se abțină. Asta făcea și la serviciu atunci când murea un pacient, chiar dacă ea avusese foarte multă grijă, chiar dacă medicul era foarte priceput, chiar dacă era vorba despre un copilăș simpatic sau despre o bătrânică veselă și amuzantă. Oamenii mureau tot timpul, iar ea învățase cum să facă față.

— Nu țineam legătura, spuse într-un final.

— Era veteran din Vietnam.

Afirmație, nu întrebare.

— Da.

Știa unde vroia el să ajungă. Veteranul cu mintea tulbure,

care avea nevoie de ajutor psihiatric, dat afară și ignorat de familie pentru că era prea dificil și prea stânjenitor din cauza dispoziției proaste și a izbucnirilor de furie.

Dar detectivul Chastain nu rosti cuvintele. Nici nu era nevoie. Karen le putea vedea în privirea rece pe care i-o arunca printre gene.

— Ne-a părăsit când eram eu mică, spuse tăios, pe un ton mai dur decât intenționase.

Simțea că pierde controlul, simțea începutul unei dureri pe care nu voia să o numească, așa că se strădui să se calmeze. Avea suficient timp pentru asta mai târziu, când va fi singură și acest bărbat dur și încruntat nu o va mai privi cu dispreț abia ascuns. Nu îi datora nicio explicație. Nu trebuia să vorbească despre suferința și furia din copilărie doar ca el să aibă o părere mai bună despre ea. Nu trebuia decât să reziste câteva zile, apoi să se întoarcă în Ohio, la serviciu și la apartamentul tăcut și gol care încă nu era acasă, deși locuia în el de patru luni.

— Ce trebuie să fac ca să-l pot înmormânta? întrebă după o clipă, pe un ton calm și egal.

— Să-l identificați și să semnați niște hârtii. Vă explic eu tot. Ați aranjat să-l duceți înapoi în Ohio?

Karen nu știu ce să spună. Nu se gândise la asta. Se concentrase doar pe înmormântare, dar nu se întrebase unde va fi ea. Nu avea cum să-l îngroape în Ohio. Nu era loc lângă mama ei. Oricum ea nu ar fi vrut să-l ducă acolo, deși lui Jeanette i-ar fi plăcut.

Își încleștă mâinile încercând să controleze un fior de durere. O dezamăgise pe mama ei. Jeanette îi ceruse foarte puțin și îi dăduse totul, dar Karen lăsase resentimentele să o

împiedice să-i îndeplinească dorința.

— Nici nu m-am gândit...

Își dori să nu fi spus asta. Expresia detectivului era neclintită, ca sculptată în piatră, dar ea simți din nou un val de dezaprobare venind dinspre el. Simți o undă de regret, nu din cauză că Marc Chastain avea o părere proastă despre ea, ci pentru că irosise atâta timp fiind supărată și lăsând emoțiile să-i întunece judecata. Dar se termina aici. Detectivul ridică din umerii lați, într-o mișcare neobișnuit de franțuzească. Karen se gândi că probabil, fiind în New Orleans, se aștepta ca la orice pas să dea peste ceva cu aer franțuzesc. Poate că era mai stresată decât crezuse dacă se lăsa distrasă de astfel de detalii irelevante. Formația profesională o învățase să se concentreze la ce avea de făcut, nu la lucruri neimportante, cum ar fi gesturile unui polițist din New Orleans.

— Dacă nu vă aveți destui bani, pot să vă ajut să găsiți aici un loc de veci, se offeri el deși Karen vedea clar că spera să fie refuzat. Nu în oraș, continuă el, fiindcă nu s-ar putea, ci la câțiva kilometri distanță. Sau puteți să alegeți varianta crematoriului. E mai ieftin.

Mai ieftin. Credea că îl va incinera pe tatăl ei pentru că ar fi costat-o mai puțin. Nu avea nimic împotriva ideii, dacă persoana își dorea asta, dar nu se putu abține să se gândească la Jeanette. Dexter trebuia îngropat alături de ea. Trebuia să rezolve cumva acum, dar odată întoarsă în Ohio avea de gând să aranjeze ca ei doi să fie îngropați alături. Va fi nevoie să găsească două locuri de veci și să se ocupe de aspectele legale ale mutării cadavrelor. Doamne, nu se putea gândi la mama ca fiind un trup mort.

Nu se putea gândi la ea deloc. Simțea cum gândurile îi sunt

din ce în ce mai încâlcite. Oricare ar fi fost părerea detectivului Chastain, se oferise să o ajute. Nu îi făcea plăcere să apeleze la el, știind că nu o simpatiza deloc, dar era nevoită să o facă.

— Mulțumesc, se forță să rostească pe un ton spart. De obicei nu sunt atât de dezorganizată. Mama a murit acum câteva luni și încă nu...

Se opri, uitându-se în altă parte, îngrozită că ajunsese să-i dea explicații unui străin. El se ridică și își luă jacheta de pe spătarul scaunului.

— Vă pot conduce chiar acum la morgă, dacă vă simțiți în stare.

Nu se simțea, dar se ridică oricum. Se uită la el, întrebându-se cum putea să poarte jachetă la cât de cald era afară. Se simțea amețită, îi era și cald și frig, și o picătură de transpirație îi alunecă pe șira spinării, dându-i fiori. Ventilatorul din tavan abia dacă mișca puțin aerul cald din încăpere. Nu înțelegea ce i se întâmplă. Purta cel mai răcoros costum pe care-l avea, și cu toate astea parcă ar fi fost înfășurată într-o pătură de lână. Detectivul Chastain puse mâna pe ea, calm, cald. Îi simți degetele bătătorite, parfumul de lămâie al aftershave-ului și avu imaginea tulbure a unui corp mare apropiindu-se de ea. Era prea aproape, ca și cum s-ar fi sprijinit de el. Un braț îi susținea spatele, iar mâna care o prinsese mai devreme o împingea înapoi pe scaun. Puterea lui era reconfortantă.

— Stați aici, îi ordonă încet. Aplecați capul și respirați adânc. Vă aduc ceva rece de băut.

Karen respiră adânc, dar simțea că dacă se și apleacă o să cadă pe podea. Rămase nemișcată, cu ochii închiși. Detectivul ieși din birou. De undeva de afară se auzeau conversații,

telefoane sunând, hârtii răsfoite, înjurături, unele mai furioase, altele pe un ton leneș, cu accent târăgănat care aproape că te făcea să le uiți sensul.

Polițiști. Asistentele care lucrau la urgențe și la reanimare aveau de-a face cu ei, dar cu excepția câtorva perioade din școală ea lucrase în secții diferite și lumea polițiștilor îi era străină. Îi ascultă vorbind, pierdută în gânduri. Erau duri, direcți și neciopliți, dar curios de atenți. Se gândi ameită că polițiștii și asistentele medicale aveau multe în comun. Erau cu toții nevoiți să se întărească în fața detaliilor care îi frângeau inima, dar să rămână sensibili la situație în general.

— Poftim.

Nu îl auzise intrând, dar se trezi ținând în mână un pahar cu suc rece. Deschise ochii și îl privi, clipind. De obicei ea bea suc fără cofeină și fără zahăr, iar ce avea acum în pahar le conținea din plin pe amândouă.

— Beți, spuse el.

Era evident un ordin, nu o sugestie, fiindcă detectivul îi ridică mâna și îi aplecă paharul spre gură. O obligase să bea, așa cum ai face cu un copil, așa că se uită urât la el. Chastain îi răspunse cu o privire insistentă și de neclintit, ceea ce lui Karen îi aminti din nou de o piatră care, la fel ca el, nu ceda deloc. Se gândi brusc că probabil detectivul era de neoprit atunci când voia ceva. Nu i-ar fi plăcut să fie în locul infractorilor urmăriți de el.

Sucul era acidulat și îi înțepă limba, acru și dulce în același timp, și atât de rece că-l simți alunecând în jos pe esofag. El o forță să mai ia o înghițitură, apoi o lăsă să se descurce singură, fără să se îndepărteze, totuși, prea mult. Se sprijini de birou, în fața ei. Își întinse picioarele lungi și musculoase, îmbrăcate în

pantaloni oliv, subțiri, și își așează mocasinii aproape de pantofii ei atât de mici prin comparație. Ea își retrase puțin picioarele, tulburată, cu stomacul strâns de teamă, ceea ce era ridicol. Nu se temea de Chastain. În ciuda atitudinii lui, îi era recunoscătoare.

— Beți-l pe tot. Umiditatea e ca altitudinea, spuse pe un ton degajat. Amândouă te pot face să leșini. Nu ați fost în apele dumneavoastră acum un moment. Vă e mai bine?

Îi era. Karen își dădu seama că fusese gata să leșine la picioarele lui. Era asistentă medicală și ar fi trebuit să recunoască semnele. Nu mâncase toată ziua și asta nu era deloc bine, iar căldura și umiditatea nu ajutaseră la nimic. I se părea că toate hainele îi sunt lipite de trup. Ce jenant ar fi fost să cadă leșinată!

Dat fiind disprețul lui, Karen se întrebă de ce oare detectivul nu o lăsase să i se facă rău. Fusese atent și neașteptat de binevoitor, iar ea își amintea bine senzația de siguranță pe care o simțise la atingerea lui.

— Mulțumesc, spuse ea ridicând privirea spre el.

Acum, când erau atât de aproape, își dădu seama că ochii lui erau de un gri deschis, limpede, cu inele mai întunecate spre exterior. Crezuse că, la fel ca părul și ca tenul, sunt închiși la culoare. Sau poate că era gata, gata să leșine dinainte să între în biroul lui. Altfel de ce să nu fi observat o culoare atât de strălucitoare? tresări din nou, așa că trase aer adânc în piept, ca să se calmeze.

— Sunt pregătită să merg la morgă.

Orice i-ar fi trecut prin cap detectivului nu se putu citi pe fața lui.

— Nu trebuie să vedeți trupul neînsuflețit, explică el.

Legistul folosește înregistrări video, ca să fie mai ușor pentru membrii familiei.

Era clar. Chastain credea că ideea de a vedea corpul tatălui ei o afectase la fel de mult ca umiditatea și căldura.

— Sunt asistentă medicală, se auzi Karen spunând. Probabil că nu m-ar dărâma. Oricum...

Oricum, se bucura că există înregistrările. El o luă din nou de braț, apucându-i cotul cu palma într-un gest de modă veche.

— Atunci hai să terminăm odată cu toată tărașenia. Nu?

Doctorul Pargannas, asistentul medicului legist, băgă o casetă în aparatul video. Karen se uita la ecranul mic al televizorului, iar Marc o privea pe ea. Și nu-i era deloc greu. Avea un profil delicat, frumos conturat, foarte feminin. Dintr-o parte, gura ei părea moale și fină. Detectivul se sprijini de spătarul scaunului, îngustând pleoapele în timp ce o studia intens, ca și cum ar fi fost suspectul principal într-un caz de crimă.

Doctorul îi vorbea încet. Marc știa ce-i spune, așa că nu se obosi să încerce să audă. Uneori membrii familiei aveau nevoie de câteva cuvinte de pregătire, de încurajare, pentru ceea ce urma. Domnișoara Whitlaw se îndreptă de spate și, cu vocea ei calmă și egală, rosti:

— Sunt pregătită.

Nu era deloc sensibilă la astfel de lucruri. Sigur că nu. Nu putea fi sensibilă în meseria ei. Era convins că se descurca de minune în timpul unei urgențe, dar avea îndoieli în privința manierelor cu pacienții. Fusese de două ori internat, de fiecare dată din cauza slujbei, și ajunsese la concluzia că există o regulă nescrisă în spital care spune că una dintre asistentele de pe oricare tură din orice secție trebuie să fie o femeie crudă și

dură. Poate că domnișoara Whitlaw nu era crudă, dar cu siguranță nu era o persoană caldă. Nu i-ar fi plăcut să o lase să-i facă injecții. Cu toate astea se simțea atras de ea, de ochii ei întunecați și de gura atât de moale. Nu trebuia să o fi atins, dar nici nu o putea lăsa să leșine în fața lui. Așa că o sprijinise de el, o susținuse și îi simțise trupul moale, parfumul pielii, iar asta îl făcuse să o dorească. Nu știa dacă e vreun pic de pasiune în ea, dar i-ar fi plăcut să afle.

Nu te mai gândi la prostii și treci la treabă, Chastain, își spuse. Nu era momentul sau locul să se aprindă și mai mult. Avea deja un început de erecție. Doctorul Pargannas apăsă pe un buton și chipul palid, ca de ceară, al victimei apăru pe ecran. Dacă nu ar fi fost atât de atent la domnișoara Whitlaw, Marc nu i-ar fi sesizat reacția. Văzu o tresărire abia perceptibilă, controlată rapid, și o mișcare a mâinilor ei frumoase, pe care le ținea în poală.

— Da, e tatăl meu, spuse ea în continuare calmă, dar strângând puțin mâinile.

Marc se uită de la palmele care o trădau la chipul calm, și rămase șocat, ca și cum ar fi primit o palmă. Brusc, toate detaliile căpătară sens. Cum de nu-și dăduse seama? Se simțea ultimul prost, fiindcă ar fi trebuit să știe de la început. O privi și mai atent. Nu era pe cât de netulburată ar fi vrut să pară. Observase la el în birou că de fiecare dată când era pe cale să se piardă cu firea își revenea repede, îndrepta spatele și ridica bărbia. Nu îi plăcea să piardă controlul și cu siguranță nu dorea să se lase copleșită de emoții în fața cuiva străin. Deodată, detectivul înțelese că nu era nici pe departe lipsită de sentimente.

Poate chiar simțea prea mult. Isi privi din nou mâinile,

prinse una într-alta ca și cum s-ar fi ținut strâns pe sine însăși. Poate că învățase să se apere, prefăcându-se că nu îi pasă și ținându-i pe ceilalți la distanță, ca să nu fie rănită. Într-un moment de intuiție, se gândi că probabil se simte singură și suferă, dar că la un moment dat în viață învățase să se ascundă în spatele unei măști a indiferenței. Poate atunci când tatăl ei le părăsise pe ea și pe mama ei. Copiii învățau să se prefacă puternici chiar dacă erau foarte speriați.

Dacă interpretase corect semnele pe care le dădea trupului ei, Karen încerca doar să treacă peste momentul de acum, ca după aceea, când rămânea singură, să plângă din tot sufletul. Nu era bine. Femeile aveau nevoie de un umăr pe care să plângă. În cazul ăsta, de umărul unui bărbat. Mai exact, de al lui.

Atracția pe care o simțise pentru ea se transformă în ceva mult mai presant, mai urgent, și de data asta nu mai încercă să o reprime.

Fără să fie încrezut, Marc știa că era un detectiv al naibii de priceput. Își câștiga existența făcând legături între frânturi de informație. Instinctul nu-l înșela prea des, dar în acest caz se lăsase orbit de prejudecăți, iar ea simțise ostilitatea cu care o trata. Dacă avea dreptate în ceea ce o privea, probabil că atitudinea lui o făcuse să se simtă foarte rău. Reacționase, tipic, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Ca să îi câștige acum încrederea, așa cum avea de gând să facă, o să fie nevoit să treacă nu doar peste teama ei naturală ci și peste reacția pe care o avusese la răceala lui inițială.

O dorea din ce în ce mai mult cu fiecare privire, cu fiecare respirație a ei. Ca să o cucerească va avea nevoie de toată priceperea. Era vigilentă și, dat fiind exemplul pe care i-l

dăduse tatăl ei, probabil că nu avea prea mare încredere în bărbați. Cu toate astea, atunci când el voia să fie cu cineva, reușea, așa că nu avea de gând să o lase pe domnișoara Karen Whitlaw să facă excepție. Marc avea două avantaje în relația cu femeile. În primul rând, respecta faptul că ele sunt diferite de bărbați. Când avea o relație, încerca să îi ofere iubitei lui exact ce-și dorea. Sigur, fiecare femeie avea alte nevoi, dar în general toate voiau atenția și grija care să le facă să se simtă importante. Când era cu o femeie, Marc i se dedica întru totul. Era simplu. Le respecta și le era fidel fiecareia, atâta timp cât dura relația. Le învăța stările de spirit și particularitățile și le dădea foarte multă atenție. Pe scurt, avea grijă de ele.

Îi plăcea să facă asta și îi plăcea să le vadă strălucind de bucurie.

Date fiind toate lucrurile prin care trecuse, Karen avea mare nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Își petrecuse toată viața fiind puternică și merita ocazia să se relaxeze și să lase pe altcineva să se ocupe de tot. Iar el era bărbatul potrivit pentru asta.

Al doilea mare avantaj al lui Marc era firea lui dură și perseverentă. Trebuia să se miște repede, fiindcă nu aveau mult timp la dispoziție. Probabil doar câteva zile. Nu avea timp să o seducă încet, să o scoată la cină și la dans, să aștepte mai multe săptămâni. Ea trebuia să se întoarcă acasă, la serviciu, și dacă el nu forța nota înainte să se întâmple asta, nu s-ar mai fi întâlnit.

Detectivul nu se îndoia că va exista o legătură între ei. Era absolut convins de asta, mai sigur decât fusese de orice în viața lui. Șocul de mai înainte îi traversase tot corpul. Și dintr-o dată nu mai era în largul lui, fiindcă înainte de acel moment

nu simțise atât de puternic *nevoia* să fie cu vreo femeie.

Nu știa cum va merge, fiindcă ea locuia în Ohio și el în Louisiana, dar era un detaliu de care se puteau ocupa mai târziu. Acum cel mai important era să o facă a lui, și pentru asta trebuia să-i câștige încrederea.

Începând din acest moment, se gândi uitându-se din nou de la mâinile ei, la chip, apoi la ecranul televizorului. În ciuda faptului că îl identificase imediat pe tatăl ei, Pargannas îi arăta tatuajul cu "Semper Fi", poate dorind să se asigure că ea nu răspunsese pripit, poate pentru că Marc era pierdut în contemplare și nu dăduse niciun semn că vrea să încheie tărășenia. Înjură în gând. Ar fi trebuit să oprească înregistrarea din clipa în care ea deschisese gura.

— Mulțumesc, domnule doctor, rosti, punând o mână pe spătarul scaunului ei și pe cealaltă pe masă, îmbrățișând-o fără să o atingă. O văzu încordându-se puțin, o reacție instinctivă la gestul lui posesiv, dar era prea supărată ca să-și dea seama de ceva. Ochii ei întunecați și sumbri îl priviră, apoi se feriră imediat, dar nu înainte ca el să-i vadă ușurarea.

Se ascundea bine. Se strecură de pe scaun și se îndepărtă de el, rostind sec:

— Ce trebuie să fac acum?

— Semnați niște documente, ca să putem preda cadavrul, spuse doctorul Pargannas, apoi clipi, speriat de privirea pe care i-o aruncase Marc. Adică, rămășițele lumești ale tatălui dumneavoastră.

Medicul era uimit. Dacă ea ar fi fost mai supărată, ar fi înțeles de ce era nevoie de atâta tact, însă lui i se păruse că nu are rost să menajeze pe cineva atât de neimpresionat. Marc se ridică și observă tensiunea din poziția umerilor ei. Spuse încet:

— O să sun eu la o casa de pompe funebre, apoi mergem la câteva cimitire micuțe ca să puteți alege un loc de veci. Dacă vreți.

— Da, mulțumesc, spuse ea repede.

— Atunci să terminăm de semnat actele. Doctore?

Ochii ei negri începeau să-l afecteze, să-i dea fiori. Voia să o ia în brațe și să o strângă, ca ea să știe că nu e singură, dar încă nu era momentul. O astfel de apropiere ar fi speriat-o. Trebuia să fie mai reținut până când Karen se relaxa suficient.

Îi puse doar mâna pe mijloc, simțindu-i căldura pielii prin haine și știind că palma lui caldă o va ajuta să se liniștească. Într-o zi obișnuită probabil că ea s-ar fi ferit în grabă și s-ar fi uitat urât la el, însă aceea nu era o zi ca toate celelalte. Era obosită, apăsată de căldură și surmenată, prea tensionată ca să observe atingerea lui sau să simtă altceva decât ușurare fiindcă el era acolo și o ajuta.

Doctorul Pargannas îl privea nedumerit.

— Cum? Da, sigur. Duceți-o pe domnișoara în biroul meu și vin și eu imediat. Vreți vreunul dintre dumneavoastră o ceașcă de cafea?

Marc simți fiorul care îi scutură lui Karen trupul.

— O să iau eu niște suc rece de la automat, spuse, apoi o conduse afară din camera de conferințe și înspre biroul aglomerat de pe cealaltă parte a coridorului. Treizeci de minute mai târziu mergeau împreună spre mașina lui. Al doilea suc o liniștise, dar efectul zahărului avea să dispară curând. Trebuia să mănânce. Detectivul se gândi o clipă. O masă într-un restaurant ar fi mers de minune, dar probabil că ei nu i-ar fi surâs ideea. Nu doar că era o amânare a ceea ce aveau de făcut, dar s-ar fi și simțit ca la întâlnire. Mai puțin

eficient, dar mai probabil să fie acceptat, era un drum până la un fast-food, ca să ia ceva de mâncare pentru în mașină.

— Vă deranjează dacă oprim să luăm ceva de mâncare? întrebă pe un ton degajat. Nu am apucat să iau prânzul.

Era o minciună, dar nu conta dacă își atingea scopul. Era supărat pe sine că nu-și dăduse seama de la început cum stau lucrurile. Era stresată, gata, gata să cedeze și numai autocontrolul o mai susținea. Îi venea să-și tragă una. De obicei îi citea mai bine pe ceilalți.

— De mâncare?

Vorbise încet, ca și cum nu ar fi știut despre ce era vorba. Apoi se scutură și spuse:

— Sigur, nu am nimic împotrivă.

— Luăm ceva de la un fast-food. Vă place mâncarea mexicană, preferați hamburgerii, puiul prăjit, fasolea, pizza...

— Mâncarea mexicană e destul de bună, spuse ea, pentru că era primul lucru pe care-l spusese el.

Un polițist știa exact unde sunt restaurante în oraș, așa că el merse la un local micuț și dă răpănat care înainte servea grătare. Nu erau mese înăuntru, ci doar fereastra în fața căreia comandai și prin care primeai burrito-ul și enchilada. Curând erau din nou pe drum, și Marc văzu cum obrajii ei se colorează în timp ce mânca burrito-ul.

— Cât facem până acolo? întrebă ea.

— Cam o jumătate de oră, dacă e aglomerație, spuse el zâmbind din colțul gurii. Aș putea să pornesc sirena, dar încerc să o folosesc numai când mi-e foame sau am nevoie urgent la toaletă.

Ea râse subțire, pe neașteptate. Duse mâna la gură și clipi ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că el glumise cu ea și că ea

pufnise în râs. Ochii mari și întunecați îl priveau uimiți.

Din cauza lor el decise să își forțeze puțin norocul.

— Observați cum, din respect pentru dumneavoastră, am vorbit frumos și nu am spus nimic despre pipi.

Ea râse din nou și păru la fel de mirată ca și prima dată.

— Da, am observat, reuși să spună. Vă mulțumesc.

Marc își ascunse satisfacția. Conversația scurtă și nevinovată schimbase raportul dintre ei de la unul strict profesional la unul ceva mai personal, iar asta o ajutase să se relaxeze. Avea nevoie de asta, și, la cum arăta, avea nevoie de somn. Când termină de mâncat, el îi luă ambalajul, atingându-i degetele, și îl băgă în punga în care erau resturile mâncării lui.

— Ce-ar fi să închideți puțin ochii până ajungem?

— Mă tem că aș adormi, spuse ea uitându-se la mașinile din jur. Lucrez în tura de noapte, așa că...

Se opri, iar el îi continuă fraza:

— Nu ați dormit decât câteva ore înainte să vă trezesc eu.

Așa se explicau multe. Era epuizată.

— V-am sunat când am ajuns acasă, dar era prea devreme ca să fiți la birou.

— Nu a răspuns robotul?

Ea clătină din cap.

— Nu, și l-am lăsat să sune mult timp.

El blestemă încet, apoi întinse mâna spre celular, formând un număr cu degetul mare. Karen îl privi speriată. Avea des pacienți care fuseseră implicați în accidente rutiere pentru că nu erau atenți la condus. Detectivul Chastain se uita la drum și ținea mâna stângă pe volan. Era un șofer foarte bun, se gândi ea, și conducea cu atâta atenție încât nici nu simțise cu ce viteză mergeau. Ei închise telefonul.

— Nu funcționează căsuța vocală. Îmi pare rău. O să verific când ne întoarcem. Un detectiv nu-și poate permite să nu fie găsit. Între timp, dormiți puțin, dacă vreți. Vă trezesc când ajungem.

Ea voia să-l refuze, dar era obosită și nu rezistă tentației de-a închide puțin ochii. Își sprijini capul pe tetieră și simți soarele după-amiezii pe pleoapele coborâte. Din instalația de aer condiționat venea spre ea o adiere rece, pe încheieturile de la mâini și pe gât, și Karen simți cum începe să se relaxeze. Nu reușea să adoarmă, dar puțină odihnă nu-i strica. Deși se pregătise să facă față identificării, nu se așteptase la ceva așa de greu. Anii în care nu îl văzuse, absența și promisiunile încălcate ar fi trebuit să o ajute să se detașeze emoțional și să se simtă ca și cum ar fi identificat un vecin, de pildă. Însă nu fusese așa.

Deși nu-l mai văzuse pe Dexter de câțiva ani buni, îl recunoscuse imediat, fără urmă de îndoială. Avea părul mai cărunt decât înainte, dar chipul, care ar fi trebuit să fie mai îmbătrânit, fusese netezit de moarte. Mai văzuse asta și la alții. Finalul vieții ștergea unele urme care afectaseră pielea, dându-i mortului un aer liniștit. Nasul spart nu se schimbase și încă era puțin spre dreapta. Mandibula, subțire și prelungă, era a lui. La fel și linia sprâncenelor, ochii adânciți în orbite și pomeții înalți pe care îi moștenise și ea, împreună cu degetele lungi.

Gaura cu margini netede de pe frunte era nouă. Încercase să privească lucrurile prin prisma profesionistului în domeniul clinic, dar nu reușise. Nu-și dorise decât să se ridice și să fugă undeva, oriunde. În loc de asta, își înfipsese unghiile în palme și se forțase să vorbească temperat. Sperase ca identificarea să

însemne și încheierea întâlnirii, dar în loc de asta medicul continuase să lase înregistrarea să curgă, făcând comentarii seci.

Slavă Domnului că detectivul Chastain îl oprise. Probabil că nu trecuseră mai mult de câteva minute, dar ei i se păruseră ore întregi. Era paralizată pe scaun, incapabilă să vorbească sau să se miște, însă Chastain rupsese vraja, vorbind. Amețită de ușurare, se aplecase spre el fără să-și dea seama. Chipul lui era deodată foarte aproape și stătea cu brațele desfăcute, parcă gata să o prindă dacă ar fi căzut de pe scaun. După ce era să leșine la el în birou, probabil că nu vroia să mai riște nimic. Jenată, se ridicase în picioare, ca să îi arate că se simte foarte bine. Probabil că el nu fusese convins, totuși, fiindcă îi mai adusese un suc. Se întreba dacă nu cumva se înșela în privința lui și dacă nu cumva starea ei de spirit o făcuse să vadă dispreț acolo unde nu era, fiindcă acum părea un bărbat foarte amabil. Dacă nu o plăcea, ascundea bine asta. Oricum, era atât de obosită încât nici nu-i păsa. Avusese nevoie să mănânce și trebuia neapărat să doarmă. A doua zi, după ce se odihnea, va fi din nou ea însăși. Pentru moment îi era recunoscătoare lui Chastain pentru ajutor.

Era cel mai bine să îl îngroape aici pe Dexter până reușea să aranjeze lucrurile acasă. Probabil că ar fi putut să-i păstreze trupul undeva până atunci, dar oricâte defecte ar fi avut el, și erau destule, fusese o persoană, un bărbat, soț și tată, nu doar o bucată de carne moartă. Merita ritualul unei înmormântări și merita ca un preot să se roage la mormântul lui. Simți ușurare știind că face cum e mai bine.

Stația detectivului scoase un zgomot, făcând-o să-și revină din semitrezie. Cu toate astea, nu deschise ochii. El vorbi

încet, iar ea se simți ca și cum i-ar fi auzit vocea pentru prima dată. Nu o observa atunci când îl vedea, fiindcă prezența lui fizică impunea, nu atât datorită aparențelor, cât caracterului său. Își controla bine atitudinea, dar ea i se citea în ochii înguști și strălucitori.

Acum vocea lui o înconjurase și era caldă ca mierea. Nu asculta cuvintele, ci numai tonul. Accentul lui era relaxant, vorbea rar, ca și cum nu s-ar fi grăbit nicăieri, ca și cum nimic nu era urgent. Felul în care pronunțau cei din sud "unde" făcea să pară că în cuvânt erau trei, patru silabe.

Dacă făcea dragoste la fel cum vorbea, probabil că... Gândul o șocă și deschise brusc ochii. Nu îndrăzni să-l privească, deși acum era foarte conștientă că el e la mai puțin de un metru distanță.

Simți cum se îmbujorează. De unde îi venise ideea aia tocmai acum? Nu obișnuia să facă speculații pe marginea talentului sexual al bărbaților. De fapt, nu făcea speculații legate de bărbați în general. Din punctul ei de vedere, libertatea sexuală fusese o prostie de la început, iar acum era și periculoasă. Nu ieșea în general cu prea mulți bărbați și nu fusese cu nimeni după moartea lui Jeanette.

Adevărul era că evitase mereu să se implice emotional în vreo relație, fiindcă nu avea încredere în bărbați. Îi fusese teamă să-și riște inima așa cum făcuse mama ei. Nu voia să-și irosească viața iubind un bărbat care nu o iubea la rândul lui. În loc de asta, și-o irosise evitând să iubească vreun bărbat.

Se simți proastă și se înfurie pe sine însăși. Nu erau toți la fel, știa asta. Da, tatăl ei le abandonase pe ele, dar cunoștea și bărbați care își iubeau soțiile și familiile, care erau fideli și pe care te puteai baza. Nu depășise niciodată teama tăcută și

disperarea pe care le simțise în copilărie. Abia cu o zi înainte... Ba nu, în acea dimineață, de fapt, decisese să nu mai lase trecutul s-o tragă înapoi. Începuse să-și facă planuri pentru apartament și pentru carieră, dar ele nu includeau vreun bărbat.

Cât de proastă putea fi? De ce nu-și dăduse seama înainte? Nu voia să-și refuze un soț, o familie, doar pentru că tatăl ei îi dăduse un exemplu foarte prost. Când termina ce avea de făcut aici și se întorcea acasă avea de gând să accepte câteva dintre invitațiile pe care le primea uneori. Cunoștea câțiva bărbați amabili și era momentul să-i dea voie vreunuia dintre ei să-i fie mai mult decât un simplu amic. Se bucura că îi venise ideea cea nerușinată despre detectivul Chastain, fiindcă îi dăduse ocazia să se gândească puțin la ea însăși. Și probabil că *era* bun la pat, se gândi sfidătoare. Orice părere ar fi avut despre ea, se străduia să o ajute. Una dintre prietenele ei de la secția de chirurgie, Piper Lloyd, spunea că îți poți da seama dacă un bărbat e bun la pat doar privindu-l cum lucrează. Unii dintre medici, majoritatea de fapt, credeau că sunt darul lui Dumnezeu pentru femei, dar conform teoriei lui Piper erau prea aroganți și prea grăbiți. Dacă nu voiau să le dea atenție pacienților, probabil că nu ar fi fost dispuși să facă altfel cu iubitele lor. Lui Piper i-ar plăcea detectivul, se gândi Karen pe punctul de-a adormi. Deja ar clipi des spre el și și-ar aranja buclele negre. Dar Piper era o veterană a războiului iubirii. Avea grijă cu cine se culca, dar nu se temea să ceară ce-și dorea. Karen nu era nici pe departe atât de competentă. Pentru ea ar fi fost un pas mare și să iasă din când în când cu câte ceva.

— Sunteți însurat?

Deschise larg ochii atunci când se auzi întrebând așa ceva. Nu intenționase să spună asta. Nu voia să spună nimic, de fapt, fiindcă se simțea foarte bine stând așa, cu ochii închiși. În loc să-l privească, se uită la peisaj, fiindcă lăsaseră în urmă orașul și acum treceau printr-o zonă împădurită.

— Nu am fost niciodată, răspunse el pe un ton degajat, care o surprinse. Dar dumneavoastră?

— Nu. Eu... Nu.

Începuse să îi dea o explicație lungă despre cum era prea ocupată, dar preferă să rămână la ce spusese deja. Nu era prea ocupată, ci prea speriată.

— Logodită?

Ei bine, o întrebare indiscretă merita o alta la fel, se gândi ea.

— Nu.

— Eu am fost logodit cândva, dar apoi ne-am gândit mai bine, amândoi, spuse el aruncându-i o privire ciudată. Polițiștii au cea mai mare rată a divorțului. Unele femei nu pot suporta ideea că își sărută soțul dimineața știind că ar putea fi ultima dată.

Karen scoase un zgomot ironic, amuzată.

— Ce superficiale! decise ea. Cum să fii supărată dintr-atâta lucru?

Un zâmbet scurt luminează trăsăturile detectivului Chastain. Arăta așa cum își imagina ea că arată toți polițiștii. Ușor detașat, cinic. Părul scurt, tuns militar, îl făcea să pară și mai dur, așa că amuzamentul fusese ca o rază de soare pe un cer înnorat.

— Ați putea să vă însurați cu o polițistă.

El mormăi și dădu semnal stânga, intrând într-o intersecție

și virând pe un drum secundar.

— Da, dar ar fi ca și cum dumneavoastră v-ați mărita cu un medic sau cu un infirmier.

Ea se strâmbă. Unii oameni se căsătoreau cu persoane care aveau aceeași meserie și reușeau să se descurce, însă ea voia să scape măcar uneori de la spital. Atunci când era acolo se cufunda cu totul în muncă, și își iubea serviciul, dar nu voia să-l ia acasă.

— Ce fel de asistentă sunteți?

Îi plăcu că el știe despre meseria ei.

— Lucrez într-un spital, la secția de chirurgie, dar mă gândeam să mai fac niște cursuri, să iau masteratul și, poate, să mă specializez pe cazurile de traumă.

Rostite cu voce tare, cuvintele căpătară substanță, iar Karen știu că avea de gând să facă ce spusese. El ridică o sprinceană.

— Nu e ca și cum ai pleca de la o slujbă de birou ca să servești pe câmpul de luptă?

— Și dumneavoastră sunteți în tranșee, observă ea. În plus, vreau să știu mai mult și să fac mai mult.

Își dădu o șuviță după ureche răsucindu-se în același timp spre el, pe jumătate, cu o expresie pasionată.

— Vreau să știu care sunt cele mai noi proceduri, cele mai performante medicamente și tratamente. Nu vreau să schimb bandaje. Vreau să pun garoul deasupra rănii care sângerează.

Nu știa de ce îi spunea lui, aproape un străin, toate astea, dar ceva din el te făcea să-i poți vorbi cu ușurință. Ciudat, mai ales că nu fusese așa de la început. Poate că era din cauză că părea interesat, sau poate că era doar ușurarea că se gândea și la altceva în afară de Dexter. Poate că era mult prea obosită sau poate că era de la zahărul din sucurile pe care i le tot turnase el

pe gât. Chastain parcă în curtea unei biserici mici, de țară, goală și moțăind în căldura după-amiezii. Într-o parte, sub crengile unor copaci imenși, era un cimitir frumos întreținut. Karen se uită la morminte și simți cum i se strânge stomacul. Reușise să uite câteva minute, dar răgazul se sfârșise. Își îndreptă spatele și coborî din mașină.

— O să vină cineva imediat, spuse Chastain punându-și o pereche de ochelari de soare și pășind alături de ea spre cimitir. Dacă vă place aici, puteți semna actele în această după-amiază.

Karen trase în piept aerul greu și gros, simțind că, parcă, nu era suficient oxigen în el. Transpira deja și se gândi cu dor la unul dintre sucurile acelea reci, indiferent dacă aveau sau nu prea mult zahăr. Chiar și carnea de pui se fierbea la o temperatură mai mică decât era acum afară. Mâna lui Chastain era din nou pe mijlocul ei, caldă ca un fier încins. *Totul e ireal*, se gândi în timp ce se uita la mușchiul atârnat de crengile copacilor. De dimineață dormea în camera ei întunecoasă, cu aer condiționat, iar acum se cocea în New Orleans, căutând un loc de veci pentru tatăl pe care nu-l văzuse de ani buni înainte ca medicul legist să-i arate o înregistrare cu el întins pe o masă de autopsie. Și era însoțită de un polițist care nu o plăcea dar care, din motivele lui proprii, o ajuta foarte mult.

Era ireal. Era un coșmar, deși coșmarurile, ca orice vis, se terminau până la urmă.

Langley, Virginia

Franklyn Vinay, directorul adjunct, lucra, ca de obicei, până târziu. Îi plăcea să profite de orele în care era singur la birou,

după ce personalul pleca acasă și atunci când telefonul suna rar, iar el nu mai era atât de solicitat. Verifica munții de dosare din fiecare zi și încerca să fie mereu cu un pas înaintea adversarilor țării, oricare ar fi fost ei. Fusesse mai ușor în timpul Războiului Rece. Totul era simplu, inamicul era cunoscut. Se temea că fosta Uniune Sovietică, acum fragmentată, era mai periculoasă decât înainte, fiindcă multele țărișoare erau pe mâini lipsite de experiență. Și China îl îngrijora, dar administrația curentă era mai interesată să facă bani decât să apere țara. Orice idiot putea afla cum se face o bombă, iar așa zișii aliații ai Americii vindeau bucuroși arme și tehnologie oricui avea suficienți bani. Unde mai pui că armata nu mai era ce fusese înainte. Ce mai, rețetă pentru dezastru! Iar el petrecea multe ore la birou, încercând să păstreze situația sub control. O bătaie discretă în ușă îl întrerupsese. Oftă și închise dosarul pe care-l citea.

— Intră.

Se aștepta să fie un angajat nou care lucra ore suplimentare, dar în loc de asta în cadrul ușii apărură un chip cunoscut.

— M-am gândit eu că ești tot aici, spuse Jess McPherson intrând și închizând ușa în urma lui. Am vești proaste.

Jess și directorul erau prieteni vechi, așa că între ei nu încăpeau formalități. Știa expresia de pe chipul lui Jess. Tresări.

— Ce s-a întâmplat?

PERICULOS DE ÎNDRĂGOSTITĂ 121

— Rick Medina e mort. Trupul i-a fost găsit în Mississippi. McPherson se așază pe un scaun.

— Rahat!

Vinay era trist. Rick Medina fusese o legendă în CIA, dar,

mai mult decât atât, ei doi erau prieteni. Nu rămăseseră mulți din grupul vechi. Toată lumea se folosea acum de tehnologie, uitând că nici cel mai bun satelit sau computer nu putea înlocui sursa de bază, omul potrivit la locul potrivit. Informațiile oferite de agenți stătuseră la temelia tuturor deciziilor bune pe care le luase vreodată Vinay.

— Ce s-a întâmplat? Era în misiune?

Spera că nu. Rick nu lucra doar pentru CIA. Era agent de contact, ceea ce însemna că își vindea serviciile și altora. Altor țări, adică. Oricum, Vinay avea încredere că Rick nu pusese niciodată în pericol siguranța țării sale. Alți agenți nu erau atât de conștiincioși, dar Medina era, simplu spus, un patriot. Și mai erau și alte considerente.

— Nu pentru noi, spuse McPherson. Am auzit că se ocupa de ceva personal. Poliția locală a spus că a fost vorba de un jaf și de o crimă, dar nu cred că Rick putea fi prins pe nepregătite de un puști cu un 22 ieftin.

— Așa a murit? Împușcat cu un 22?

— Așa scrie în raport. Două gloanțe în inimă. Niște puști l-au găsit la el în mașină, ascuns după niște tufișuri, în apropierea unei cariere de piatră. Portofelul era lângă el, gol. Nu mai erau nici bani, nici cărți de credit în el.

— Convenabil, ușor de identificat, spuse Vinay mușcându-și buza. Aproape prea convenabil.

— Știu. Nici mie nu mi se pare în regulă, dar, așa cum am spus, nu lucra pentru noi și nu știu ce făcea. S-ar putea să fie vorba doar de ghinion și de un puști care să fi tras bine din întâmplare.

— Dar arma lui Rick? A fost găsită?

McPherson clătină din cap. Vinay nu se aștepta la un

răspuns afirmativ. Niciun nemernic de pe stradă nu ar fi trecut cu vederea o armă atât de scumpă ca aceea a lui Rick Medina. Nu o puteau găsi după numărul de serie, fiindcă Rick făcuse tot posibilul să nu poată fi găsit în vreun fel.

— Unde e John? întrebă încet McPherson.

— În misiune.

— O să-i spui?

Misiunile lui John Medina erau, prin definiție, foarte importante.

— O să-i spun. E decizia lui.

Nu numai asta, dar trebuia să fii nebun ca să nu-i spui lui John Medina că îi murise tatăl.

— Spune-i să mă sune, rosti McPherson ridicându-se.

Vinay se uită curios la prietenul său.

— Jess? Știi ceva ce nu mi-ai spus?

— Nu. Dar John ar putea ști ceva. Și dacă vrea să-l găsească pe cel care i-a omorât tatăl, ei bine, ar fi o onoare pentru mine să-l pot ajuta.

Capitolul 8

Karen dormi atât de adânc încât atunci când se trezi, a doua zi, își simțea capul greu, ca și când nu și-ar fi putut reveni din somn. Avea ochii mici, iar fața de pernă era umedă. Își aminti vag că plânsese în timpul nopții, când se trezise la un moment dat și se simțise copleșită de disperare și de durere. Până la urmă reuși să se dea jos din pat, se întinse și își simți mușchii revenind la viață. Trase draperiile și soarele strălucitor îi intra în ochi. Se simțea deja căldura. Mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru eficiența sistemului de aer condiționat de la *Marriott*,

intră la duș și lăasă apa caldă să o spele și să șteargă din gândurile negre. Tocmai își terminase de uscat părul când auzi telefonul sunând. Își puse capotul și se repezi în dormitor.

— Alo?

— Bună dimineața. Sper că nu v-am trezit.

Vocea caldă și întunecată pe care o auzea nu putea fi decât a lui.

— Bună dimineața, domnule detectiv. Nu, eram trează. Acum am ieșit de la duș.

Tresări când se uită la ceasul electronic de pe noptieră. Clipi, dar numerele roșii nu se schimbă. Era zece și douăzeci și trei de minute.

— Nu pot să cred că am dormit atât, izbucni surprinsă. Chiar e aproape zece jumate?

El chicoti, iar ea simți cum se topește pe interior.

— Da, doamnă. Erați atât de obosită ieri încât m-am gândit că o să dormiți mai mult, așa că am sunat mai târziu. Trebuie să vă predau obiectele personale ale tatălui dumneavoastră, dacă puteți astăzi. Dacă nu, mai așteptăm.

Puteau aștepta până cel mult a doua zi, dar atunci era înmormântarea și Karen nu credea că le poate face pe amândouă în aceeași zi.

— Nu. Vin după ce mănânc ceva.

— Dacă trebuie să plec, vă anunț, ca să nu mai veniți până aici.

— Bine.

După ce închise telefonul, sună la room service și comandă ceva de mâncare, ignorând senzația neplăcută pe care o avea în suflet. Obiectele lui Dexter însemnau niște haine ponosite și niște pantofi murdari, poate găuriți. Nu îi plăcea să știe că nu

avusese cu ce să se îmbrace, că nu avusese unde să doarmă sau să se adăpostească de vremea rea. Și-l imaginase mereu ducând o viață lipsită de griji fără soția și fiica lui. Nu se gândise că nu avea nici cel mai mic confort.

Durea. Ar fi putut trăi o viață normală, alături de ele, dar el preferase... nimic. Nici casă, nici serviciu. Dormise în cutii de carton și mâncase pe la biserici și cantine sau, mai rău, din gunoiul altora. Oare furase un cărucior de la vreun magazin, ca să-și care în el puțina avuție? Pentru *asta* le întorsese lor spatele?

Cum putea un bărbat să facă așa ceva? Nu simțea nicio legătură cu ele, nicio responsabilitate pentru familia sa? Cum putuse să o rănească pe mama atât, și cu toate astea să o sune oricând avea chef? Ce avea el care o făcuse pe Jeanette să-l iubească până la ultima suflare?

— Of, mama, șopti Karen, simțind durerea mamei ei, care suferise cel mai mult.

Măcar ea nu-l cunoscuse prea bine pe Dexter, așa că nu suferise atât din cauza lui cât pentru mama. Se bucura că Jeanette nu fusese nevoită să vadă înregistrarea și să ia în stăpânire cele câteva boarfe ale soțului ei.

Tocmai se îmbrăcase cu haine cât putea de comode, adică o rochie fără mâneci, de culoarea piersicii, și o pereche de sandale, când sosi micul dejun. Nu îi mai era foame, dar se forță să mănânce. Cafeaua era foarte fierbinte și foarte tare. După ce luă o înghițitură o împinse la o parte și bău un pahar de apă cu gheață. Poate că, dacă-și răcea interiorul, căldura nu i s-ar mai fi părut atât de greu de suportat. Cel puțin lui Dexter nu-i fusese frig. Măcar nu murise undeva, în miezul iernii, prin zăpadă și cu ziare îndesate în pantofii găuriți, ca să-i țină

de cald. I se răsuci stomacul și încercă să nu se mai gândească la asta. Împinse și tava cu mâncare. Se spală repede pe dinți, își dădu cu ruj și băgă cheia camerei în buzunarul cu fermoar al genții de umăr.

— Sunt cât de pregătită pot să fiu, șopti către camera goală, apoi ieși.

Dimineața era fierbinte, dar aerul era proaspăt. New Orleans e un oraș al mâncărurilor, așa că o mulțime de mirosuri se răspândeau în jurul lui Karen. Pateuri, mirodenii, cafea cu aromă de cicoare. Parfumul cafelei era mai puternic în față la *Brennan's*, renumit pentru micul dejun exotic pe care îl servea. Lucrurile erau atât de diferite aici față de Columbus, încât se simțea ca în străinătate. Chiar și oamenii aveau un aer exotic. Aveau îmbrăcămintea și chiar culoarea pielii mai vii, amintind de cultura țigănească. Auzise deja foarte multe accente și limbi străine, doar mergând repede printre turiști și clienții magazinelor de pe trotuare. În vitrine erau măști cu paiete, rămase de la Mardi Gras, și figuri strălucitoare de arlechini, împodobite cu mărgelile colorate. Un leopard enorm, cioplit dintr-o singură bucată de lemn, o privea din vitrina unui magazin.

Atmosfera New Orleansului o atrăgea și o făcea să încetinească pasul. Picături de transpirație îi alunecau pe trup, printre sâni, și îi aminteau că e o prostie să te grăbești. Nu se schimba nimic dacă s-ar fi oprit să se uite în vitrine. Rezistă tentației. Vedeă secția de poliție în față, nu departe. Clădirea frumoasă și grațioasă o chema cu promisiunea aerului ei răcoros. Văzuse celelalte secții de poliție din oraș. Erau clădiri simple, obișnuite, pe lângă care trecuseră cu mașina cu o zi înainte. Clădirea secției de poliție din sectorul opt era

reprezentativă pentru New Orleans: seducătoare, cu stil, frumoasă și păcătos de leneșă. Își imaginează ce de lucruri văzuseră zidurile bătrâne. Scandaluri, crime desfășurate sub acel acoperiș. Iubiri arzătoare. Poliția nu era adesea legată de iubire, dar în acest oraș, în Cartierul Francez, orice era posibil.

La biroul înalt din hol stătea acum alt polițist. Ventilatoarele mari de pe tavan mișcau cu greu aerul gros. Karen spuse cum se numește și i se dădu voie să treacă mai departe. Merse prin clădirea veche, iar podeaua îi scârțâi sub tălpi.

Când ajunse la biroul lui mic și aglomerat, detectivul Chastain vorbea la telefon. Ridică privirea și când o văzu în prag îi făcu semn să între. Ea tresări și inima începu să-i bată mai repede. Se așează în scaunul cu spătar drept și își luă geanta în brațe. Pe biroul lui era o pungă de hârtie, ca acelea în care oamenii făceau cumpărături. Karen încercă să nu se uite la ea. În loc de asta se uită la detectiv, concentrându-se cu disperare la detalii. Observă contrastul dintre ceasul de aur și pielea lui bronzată. Privi părul scurt de pe brațe, care se vedea de sub mânecile suflecate. Purta o cămașă simplă, albă, fără guler, și pantaloni negri. O vestimentație austeră care îl făcea să semene cu un coregraf care purta pistol la șoldul drept.

Încerca să nu asculte conversația, dar își dădu seama curând că tonul lui devenise nerăbdător. Făcu o grimasă și se încruntă. Se uită la ea, apoi trecu brusc la franceza creolă, pe care Karen se bucură că nu o înțelege. Tonul pe care cineva înjură e același în toate culturile. Într-un final, detectivul spuse ceva pe un ton răstit și trânti receptorul.

— Sper că nu vorbești franceza.

— Nu, nu, îl asigură ea.

— Eu știu înjurăturile, și asta e suficient de cele mai multe

ori.

Își trecu mâna prin părul tuns scurt, într-un gest brusc, iritat. Respiră adânc și se destinse.

— Vreți o ceașcă de cafea sau o Cola?

— Nu, mulțumesc, încercă ea să zâmbească. Abia am mâncat, așa că nu sunt în pericol să vă leșin la picioare. Astăzi nu e nevoie să îmi dați să beau prea mult suc.

— Motto-ul nostru este "servește și apără", așa că e în fișa postului, spuse el cu o privire veselă și un zâmbet care aproape că-i ajunse și pe buze, dar care se stinse când arătă spre punga de hârtie. Nu m-aș fi ocupat eu de asta, dar ceva din ce-ați spus ieri m-a pus pe gânduri. S-ar putea să fie mai greu decât vă așteptați.

Spaima lui Karen se transformă, crescuse. Mâinile i se încheștară pe geantă.

— La ce vă referiți?

Avea un ton calm, asta îi cerea din ce în ce mai mult efort. El tăcu o clipă, apoi se ridică de pe scaun și se așeză aproape de ea, pe marginea biroului, așa cum făcuse și cu o zi înainte.

— Erați foarte apropiată de mama dumneavoastră, nu-i așa?

Întrebarea lui o luă prin surprindere.

— Da, sigur. Când a plecat tata, ea a fost... devastată. El plecase din armată, așa că nu mai primeam pensie lunară. Ea a fost nevoită să aibă grijă de mine. Nu știa să facă nimic, așa că a muncit pe unde apuca. A făcut curățenie, a călcat rufe și a fost chelneriță.

— Nu sunt slujbe prea bine plătite, comentă el fără să-și mute privirea de la ea.

— Nu. Avea două sau trei servicii deodată. Asta până când am crescut eu și am putut să o ajut. În ziua în care m-am

angajat la spital, mama a renunțat la muncă. Lucrase din greu atâția ani... A fost rândul meu să am grijă de ea.

Detectivul o privi un moment, fără să spună nimic, cu o expresie indescifrabilă.

— Nu mulți ar gândi așa, spuse până la urmă.

— Atunci au o problemă, se aprinse Karen.

Ea ar fi fost gata să facă orice ca mamei să-i fie mai ușor. El ridică o mână cu palma în sus, într-un gest menit să o calmeze.

— Nu vă contrazic.

— Ce vreți să știți? Ce legătură are mama cu obiectele tatălui meu?

Chastain ezită.

— Tatăl dumneavoastră a păstrat ceva important pentru el. Ar fi putut să o vândă, însă a cusut-o în tivul pantalonilor.

Ea îl privi uimită, întrebându-se ce putuse fi atât de important dacă soția și fiica lui nu contaseră. Detectivul întinse mâna și scoase din pungă un plic maroniu, pe care îl deschise și-l răsturnă în palmă.

— A însemnat ceva pentru el, spuse el încet, aplecându-se în fața ei și arătându-i obiectul pe care îl ținea în mână.

Karen se uită la inelul de aur din palma bătătorită a detectivului. O clipă nici nu știu ce este. După aceea simți că o cuprinde amorțeala. Cumva, mintea ei se separă de trup, ca și cum realitatea s-ar fi schimbat dintr-o dată. Era verigheta lui. O păstrase. Simpla prezență a acelui obiect acolo pune sub semnul întrebării tot ce știuse și crezuse despre tatăl ei.

— Nu e cinstit, șopti, referindu-se nu la ce ar fi putut înțelege polițistul ci la sentimentalismul neașteptat al tatălui ei.

Nu voia să știe așa ceva despre el. Nu voia să creadă că,

poate, și el avusese regrete, și el suferise, și el pierduse visuri. Era mai simplu să-l considere un ins lipsit de emoție. Dar nimic nu era ușor. Nici moartea și cu siguranță nici viața.

Chastain nu spuse nimic, ci continuă să stea acolo, ținând inelul în palmă, ca pe o ofrandă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost singură? Cu siguranță că poliția avea o listă cu obiectele din pungă. Ea ar fi trebuit să semneze un document care să ateste că luase în posesie tot ce era trecut pe listă, însă fără să știe că tata păstrase verigheta. Medicul legist nu s-ar fi ocupat chiar el, ci i-ar fi dat sarcina unui funcționar, iar ea nu ar fi aflat niciodată. Detectivul Chastain se străduise să facă asta, la fel cum se străduise să o ajute cu o zi înainte.

Karen se văzu întinzând mâna într-o mișcare involuntară, ca și cum brațul nu i-ar fi aparținut. Îi tremurau degetele. Încet, atinse inelul și desenă cercul cu vârful degetului, apoi trase mâna înapoi.

Detectivul o luă de mână, atingând-o cu blândețe. Îi deschise palma și așeză acolo inelul, apoi îi împături degetele peste el. Inelul era cald, mâna lui, și mai caldă.

— I-a păsat, spuse el. Nu știu de ce v-a părăsit, dar vă iubea.

Karen nu se putu uita la el. În loc de asta, se uită fix la mâinile lor, a lui puternică și măslinie, mult mai mare decât a ei. O ținea ușor, ca și cum ar fi știut că e puternic, deși mulți bărbați nu sunt conștienți de forța pe care o au. Avea grijă să nu o rănească.

Disperată, se strădui să-și păstreze controlul, dar apropierea și înțelegerea lui o sabotau. Și el păru a pricepe, fiindcă îi eliberă mâna și se ridică, întorcându-se pe scaunul lui din spatele biroului vechi.

— Mulțumesc, spuse ea foarte încet.

Se simțea ușurată că-i lăsase mâinile libere, dar în același timp și-ar fi dorit să o susțină mai departe.

— Cu plăcere, spuse el.

— Restul... sunt numai haine?

— Da. Avem o listă.

— Măcar o să știu ce mărime să aibă costumul pe care-l cumpăr, spuse ea, deși se cutremură la gândul că trebuie să caute printre hainele ponosite ca să găsească o etichetă.

Era prea mult, prea repede. Detectivul Chastain făcu o pauză, privind-o, apoi spuse încet:

— Patruzeci și patru.

Ea înghiți și dădu din cap, privindu-și mâinile. Trebuia să-l întrebe ceva, doar ca să fie sigură și, deși unui polițist îi va fi greu să răspundă, știu, cumva, că el avea să fie sincer cu ea.

— Domnule detectiv...

— Da? spuse el blând după o clipă, fiindcă ea tăcuse.

Îl privi în ochi.

— Încă mai lucrați la acest caz?

El tăcu puțin, apoi răspunse:

— Nu.

Karen tresări, deși se așteptase la asta. El se așeză din nou în fața ei și o luă iar de mână, mângâind-o. Degetele lui bătătorite îi dădură o senzație de căldură masculină.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Înțeleg, spuse ea cu greu. Trebuie să faceți eforturi acolo unde contează cel mai mult. E la fel și la urgențe, la spital.

— Realitatea e crudă.

Înțelegerea lui, sinceritatea, însemnau mai mult decât dacă ar fi spus toate platitudinile potrivite sau dacă ar fi încercat să o liniștească mințind-o frumos. Îl strânse de mână, apoi își

îndreptă spatele.

— Am multe de făcut azi, așa că o să plec.

El se dădu la o parte ca să-i facă loc să se ridice.

— Mulțumesc, spuse ea, apoi ieși.

Marc oftă în urma ei. Era calmă, dar palidă. Simți o strângere de inimă. Fir-ar să fie. Tatăl ei fusese omorât, iar el nu avea ce să facă. Imediat ce identificaseră cadavrul primiseră un caz mai productiv. Nu avea rost să încerci să-l găsești pe cel care omora un om al străzii. Și oricum nu avea niciun indiciu. Era foarte frustrant. Îi venise să o strângă la piept, să o ridice în brațe și să o facă să înțeleagă că nu trebuie să treacă singură prin toate astea. Dar nu făcuse asta, pe de o parte fiindcă era prea curând, pe de alta fiindcă i-ar fi distrus calmul pe care ea se luptase să-l păstreze.

Probabil că era așa responsabilă de mică, forțându-se să fie un mic adult, deși ar fi trebuit să nu aibă nicio grijă, să se joace cu păpușile și să sară coarda. Vedea mereu astfel de cazuri. Atunci când copiii creșteau cu numai unul dintre părinți și îl vedeau pe acela străduindu-se să ducă tot greul, ei deveneau pur și simplu părinți la rândul lor și își asumau responsabilități mai mari decât puteau duce. Probabil că ea se ocupase de curățenie și se asigurase că mama ei avea ce mânca atunci când ajungea acasă. Probabil că făcuse tot ce putea ca să-i ușureze acesteia povara.

Karen chiar devenise asistentă medicală, asumându-și mai multe responsabilități. Faptul că devenise unica susținere a mamei ei spunea ceva despre ea. Probabil că-i și spunea acesteia pe nume, măcar uneori. Fetița devenise mamă, iar mama devenise dependentă de ea. Era clar că o adorase pe mama ei și că fusese foarte protectoare cu ea.

Își petrecuse întreaga viață având grijă de ceilalți, și acum voia să aibă el grijă de ea. Dorea asta cu o forță care îl tulbura. Era din fire protector cu femeile, dar nu se mai simțise niciodată ca acum. Ceva din el se schimbase și nu-i părea deloc rău. Oare ea știa cât e de curajoasă? Comentariul legat de femeile superficiale, cel pe care-l făcuse în mașină, fusese amuzant, dar ea vorbea serios. Karen Whitlaw nu ar fi părăsit pe cineva pentru că îi era frică. Ea ar fi rămas în relație și la bine, și la rău.

Oricând era cu cineva, Marc făcea tot posibilul să nu aducă acasă problemele de la muncă. Era, inevitabil, chemat la câte un caz, dar nu vorbea despre el. Își protejase mereu prietenii de urâtenii pe care le vedea în fiecare zi, pe de o parte din cauza naturii sale protectoare, pe de alta, fiindcă nu credea că ei ar putea înțelege și accepta acea parte din el care îi permitea să facă față. Poate că le subestimase pe femeile din viața lui, dar văzuse multe relații distruse de tensiunea unui loc de muncă și nu-și dorise să riște nimic. Cu toate astea, știa că ea nici n-ar fi clipit. Ar fi stat dreaptă, ar fi ridicat bărbia, așa cum o văzuse făcând de câteva ori atunci când era pe punctul de-a fi copleșită. Majoritatea ar fi cedat încărcăturii emoționale, dar ea făcuse față și se abținuse din plâns, așteptând să fie singură ca să dea voie lacrimilor să curgă.

Marc știa că plânsese, îi văzuse pleoapele umflate. Plânsese când el nu era lângă ea ca să o țină în brațe. Dar va fi, se gândi hotărât. De acum încolo, va fi.

Capitolul 9

Era înnorat și stătea să plouă, iar Karen avea impresia că o

să se topească din cauza căldurii. Picături de transpirație i se adunau între sâni și-i alunecau pe șolduri. Purta o rochie subțire, fără mâneci, dar *neagră*. Simțea cum materialul absoarbe căldura. Se concentră mai mult pe senzații și pe tunetul care se auzea în depărtare. Se gândi la cât de verde era iarba, ascultă cântecul păsărilor și se enervă fiindcă tocurele îi tot alunecau pe pământul moale. Nu mai văzuse niciodată țărână atât de închisă la culoare. Se uită la copacii imenși, la flori. Cimitirul ăsta mic, de țară, era mai frumos decât cel mare și atent întreținut în care era îngropată Jeanette. Poate că ar fi fost mai bine să o mute și pe mama ei aici, decât să-l aducă pe Dexter în Ohio. I se strânse stomacul. Încercase din răspuțeri să nu se gândească la ce se întâmplă, dar înmormântarea își făcuse până la urmă loc în gândurile ei. Nu voia să se gândească la omul din coșciug. Dexter Whitlaw. Tatăl ei. Orice defecte ar fi avut și orice demoni l-ar fi urmărit, în acel moment Karen se văzu nevoită să admită că nu avea doar amintiri urâte cu el. De câteva ori se așezase alături de ea, pe podea, și se jucaseră împreună cu păpușile. Stătuse chinuit pe jos, neatent la poziția incomodă, și ascultase fascinat poveștile ei despre viața păpușilor. De obicei ele erau bolnave, iar ea le îngrijea – probabil o manifestare timpurie a pasiunii ei viitoare pentru medicină. De câteva ori, Dexter o luase la plimbare prin pădure și îi arătase cum să se ascundă în tufișuri și cum să stea atât de nemișcată încât chiar și veverițele și păsările să uite că e acolo. Dar oare cele câteva amintiri plăcute puteau șterge întunericul de-o viață? Oare trebuia să își amintească numai lucrurile bune și să uite de nopțile în care mama ei plângea în pernă de dorul unui bărbat care nu era lângă ea?

Ce risipă! Două vieți irosite. Simți o undă de regret, care o sufocă. Sau poate era din cauza umidității. Nu putea fi regret. De ce să plângă pentru un om care nu se gândise niciodată la ea și care venea în vizită sau suna numai când avea el nevoie de ceva? Și cu toate astea, păstrase verigheta. O cususe în tivul pantalonilor, ca să nu o piardă. Fusesse importantă pentru el, așa cum bine observase detectivul Chastain. Dacă ținea la viața pe care o reprezenta inelul, acea viață normală pe care o lăsase în urmă, sau la oamenii din ea, Karen nu putea spune.

Nu voia să plângă pentru el. Refuza. Dar marginile coșciugului deveniseră tulburi, iar cuvintele preotului, zgomet pe fundal. Presiunea pe care o simțea în capul pieptului era atât de mare că abia o mai putea controla.

Copacii se mișcă, respirând. O adiere de vânt răcoros îi atinse picioarele și ceafa, trimițându-i un fior pe șira spinării. Senzația era plăcută, iar ea oftă în timp ce transpirația i se evapora de pe trup. Era recunoscătoare pentru răcoare, chiar dacă imediat după ea urmă o ploaie mărunță.

În câteva minute i se făcu, însă, frig, fiindcă vântul și ploaia se întetiseră. Detectivul deschise o umbrelă, apropiindu-se ca să încapă amândoi dedesubt. Nu știa ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui. Făcuse mai mult decât era necesar. Mult mai mult. Se ocupase de înmormântare, rezolvase problemele înainte să devină obstacole de netrecut. Își amintise chiar să comande flori pentru coșciug și o ajutase să le aleagă.

Karen nu știa de ce făcuse toate astea. Ea era o persoană de bun simț, dar începea să creadă că-și imaginase disprețul lui de la început, fiindcă nici măcar o străfulgerare de antipatie nu-i traversase chipul de atunci încolo. Poate că oboseala și șocul îi provocaseră halucinații. Oricum, Chastain făcuse mai

mult decât îi cerea datoria, chiar dacă nu fusese nicio clipă ostil. O fi fost un exemplu din faimoasa curtoazie a domnilor sudiști, dar el făcuse mai mult decât să îi deschidă ușile și să se ridice atunci când intra ea în cameră.

Da, asta era. Gândește-te la detectiv, sau la diferențele dintre state la modul general. Orice în afară de faptul că preotul îi strângea mâna și-i prezenta condoleanțe, și că angajații de la pompe funebre așteptau ca ea să plece pentru a coborî coșciugul în groapă. Mormântul era ascuns de un covor din fetru, ca și cum imaginea ar fi fost prea mult de suportat pentru cei îndoliați.

Dar ea nu putea să plece. Nu putea să-l lase acum pe Dexter, în ultima lui clipă pe pământ. Merita să fie cineva cu el, cineva a cărei memorie să rețină detaliile și să nu-l lase să dispară fără urmă. Oricâte defecte ar fi avut, era tatăl ei, legat de ea pentru totdeauna prin gene.

— Puteți începe, spuse răgușit.

Era un efort să vorbească. I se făcu pielea de găină și își strânse brațele în jurul pieptului, ca și cum s-ar fi îmbrățișat singură, ca să se apere de vânt, întrebându-se unde era căldura de mai devreme. Ploaia cădea cu putere pe umbrelă și îi stropea picioarele și spatele. O trecu un fior. Văzu că directorul de pompe funebre se uită la detectiv, ca și cum lui i-ar fi aparținut decizia. Poate că așa și era. Dacă el decidea să o ia de acolo, Karen nu știa dacă ar fi fost în stare să protesteze sau să se opună. Dacă încerca să spună ceva, ar fi putut pierde controlul și s-ar fi transformat într-o masă nedefinită și îndurerată. Iar aceea nu era o poziție din care să poți fi autoritar.

Detectivul dădu scurt din cap, iar ea încercă să-i transmită

din privire cât de recunoscătoare îi e, nu doar pentru asta, ci pentru tot. Directorul de pompe funebre le făcu semn angajaților. Lanțurile scârțâiră și coșciugul fu coborât încet în mormânt.

Pe Karen o trecu un fior, apoi încă unul și încă unul. Era înfiorare, sau tremura? Nu-și putea da seama și nici nu-i păsa. Știa doar că tot trupul i se scutură și că nu-și mai poate stăpâni suspinele.

Tăcut, Chastain păși în spatele ei ca să o apere de ploaie. Ea își îndreptă umerii într-un efort de a se controla, dar el se apropie și mai mult, atingând-o, lipindu-se de ea, puternic, solid și cald. Ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume, își desfăcu jacheta și o cuprinse în brațe înăuntrul ei. Materialul îi acoperea umerii și brațele goale, încălzind-o. El încă mai ținea umbrela în mâna stângă, dar cu dreapta o cuprinse și o strânse aproape de pieptul lui puternic.

Gestul o șocă. În afara mamei ei, nimeni nu se mai așezase vreodată între ea și lume. Era atât de neașteptat și de intim... și de protector. Protecția o făcea să-și piardă controlul, dar o susținea și o îmbărbăta în același timp.

Lacrimi fierbinți îi împăienjeniră din nou privirea, ascunzând imaginea bărbaților care luau cu lopețile pământ din grămadă. Auzi, totuși, zgomotul pe care îl făcea țărâna atunci când atingea metalul. Lucrau metodic, în ciuda ploii, ca și cum treaba ar fi fost prea serioasă ca să fie făcută în grabă. Ea rămase în picioare tot timpul, cu Chastain în spatele ei, încălzind-o și dându-i din puterea lui, ca ea să poată rămâne pe loc.

Karen era obișnuită să fie singură. Chiar și atunci când era mică încerca să nu o deranjeze pe mama cu problemele ei,

fiindcă simțise mereu că Jeanette avea destule pe cap. Școala de asistente medicale o făcuse și mai independentă și îi dăduse mai multe responsabilități. Nu o mai sprijinea nimeni de multă vreme, și o deranja faptul că acum depindea de un bărbat pe care nu-l cunoscuse în urmă cu două zile. Încercă să clipească și să scape de lacrimile care îi ardeau ochii, încercă să spună ceva, înainte ca presiunea din piept să devină prea mare și să împiedice cuvintele să iasă. Se îndreptă, deși ceva din ea strigă la pierderea căldurii lui, la contactul cu frigul. Se întoarce cu fața spre el, dar nu îi vedea chipul din cauza lacrimilor, și deodată nu mai suportă. Suspinul care-i scăpă semăna cu sunetul scos de un animal rănit. Nu știa dacă ea se prăbușise la pieptul lui sau dacă el o trăsese acolo, dar era dintr-o dată în brațele lui, cu fața ascunsă în cămașă. Plânse cu sughițuri, tremurând din tot trupul și agățându-se cu degetele de umerii lui.

Chastain lăasă umbrela să cadă pe pământul ud. Își așează capul deasupra capului ei, murmurând încet, consolator, parcă fără să spună cu adevărat cuvinte. Sunetele erau de-ajuns. Ea încercă să se apropie și mai mult, puțin speriată de cât de multă nevoie avea de el, dar neputându-se opri. O mână mare îi atinse ceafa și începu să maseze și să strângă, fierbinte pe pielea ei goală și fină.

Durerea era mai mult decât putea suporta, suferința, regretul și singurătatea îi frângeau inima. În ciuda resentimentelor, atunci când Dexter trăia existase mereu posibilitatea ca într-o zi să își rezolve problemele, să uite demonii care-l chinuiau și să încerce să aibă o relație cu ea. Acum nu mai era posibil. Murise, iar ea nu apucase să-l cunoască. Toate opțiunile fericite dispăruseră. Regreta pierderea speranței la fel de mult

cum regreta moartea lui, a tatălui pe care nu îl cunoscuse niciodată, dar a cărui absență îi modelase viața. Acum nu va mai putea să-i spună niciodată cât de furioasă era, cât de rănită. Nu va mai putea să simtă că aparțin aceleiași familii. Plânse din cauza asta, de dorul mamei ei și de mila lui.

Dar o astfel de furtună emoțională era epuizantă, și încet ea se liniști, încă în brațele detectivului Chastain, cu obrazul umed ascuns la pieptul lui. Îl ascultă vorbind încet cu cineva, pe deasupra capului ei. Poate că vorbea cu preotul. Câteva momente mai târziu auzi pași îndepărtându-se pe pământul umed. Erau singuri, și acum îi era recunoscătoare pentru încă un lucru. Avea nevoie de intimitate, iar el i-o oferise.

Ploaia se mai potolise și acum era doar o perdea călduță de umezeală. Se terminase furtuna. Nu mai bătea vântul și Karen simțea deja căldura zilei revenind și aburul ridicându-se din pământ. Inima lui bătea un ritm sacadat aproape de urechea ei. Pieptul i se ridica în timp ce respira și parfumul cald și umed al trupului lui era amestecat cu acela al aftershave-ului cu miros de lămâie. *Delicios*, se gândi ea. Așa cum trebuia să miroasă un bărbat. Gândurile îi fugiră. Încercă să-și amintească de ultima dată când fusese atât de aproape de cineva, dar nu reuși. Avea impresia că nu mai fusese niciodată atât de aproape. O mai îmbrățișaseră și alții, sigur, dar nu ca el. Nu acceptase niciodată atingerea liniștitoare a unui bărbat și niciunul dintre iubiții ei nu o văzuse vreodată plângând. Nu-și permisese să aibă nevoie de ei, dar cumva, în acest moment, avea nevoie de Chastain. Avea nevoie să-i simtă brațele în jurul ei, numai acum. Avea nevoie de forța lui, atât de evidentă în trupul musculos și înalt care îi susținea fără efort greutatea. Avea nevoie să fie strânsă așa cum o strângea el și

să-i audă vocea caldă murmurând. Avea nevoie ca el să o îmbărbăteze, ca ea să știe că acum, câteva momente, nu era singură. Furtuna de emoții o secase, o epuizase și o făcuse să se simtă ciudat de detașată.

— Îmi pare rău, spuse cu o voce înecată, abia auzindu-se de la pieptul lui.

— Ai voie să suferi.

El se mișcă un pic, ținând-o cu o singură mână în timp ce cu cealaltă căută ceva în buzunar.

— Poftim o batistă.

Ea căută cu mâna, fără să ridice capul. Se șterse la ochi și-și suflă nasul, apoi se întrebă stânjenită cum să îi dea înapoi batista. Strivi materialul în mână.

— O să o spăl, murmură.

El râse încet, apoi o luă din nou în brațe. Karen își așează din nou capul pe umărul lui, oftând și simțindu-i umezeala hainei sub obraz. În copacii de deasupra începură să cânte păsărele. Ploaia trecuse.

— Nu l-am cunoscut cu adevărat, șopti ea, simțindu-se obligată să vorbească. Apărea în viețile noastre cam o dată pe an, și mama începea să spere că de data asta o să rămână, dar el pleca din nou, iar ea plângea zile-n șir. L-am urât pentru asta.

Brațele puternice din jurul ei se strânseseră și mai mult.

— Tu voiai să rămână?

— La început, da. De fiecare dată când se întorcea, fugeam la mine în cameră și mă rugam din tot sufletul să nu plece iar, ca mama să fie fericită și să nu mai plângă. Nu mergea. După aceea am început să-mi pun dorințe. Îmi doream dacă vedeam o stea căzătoare, când rupeam un iadeș sau când aruncam

bănuți în orice ochi de apă nimeream. Nu știam nicio fântână a dorințelor, dar mă gândeam că merge în toate bălțile.

El chicoti din nou, iar ea zâmbi, cu chipul ascuns în haina lui. Zâmbetul era obosit și temător, dar era. El o legănă înainte și înapoi o vreme, ca și cum ar fi fost un copil.

— Te simți mai bine?

Ea dădu din cap.

— Plânsul eliberează endorfine și ameliorează dispoziția.

— Atunci cred că tu ești plină de endorfine, o tachină el.

De data asta ea râse, ceea ce o șocă, făcând-o să rămână nemișcată. Cum putea să râdă? Era lângă mormântul tatălui ei.

— Nu-i nimic, spuse el scuturând-o puțin, înțelegând ce se întâmplase fără să fie nevoie ca ea să-i spună ceva. Oamenii râd mereu la înmormântări. Uneori chiar și membrii familiei. Bunica mea spunea mereu că așa ne ușurează îngerii povara. Nu e lipsă de respect, e vindecare.

Detectivul avea dreptate. Se gândi la celelalte înmormântări la care fusese, la râsetele înfundate, și se relaxă din nou.

— Când aveam cam unsprezece ani, ne-am întors în Virginia ca să mergem la înmormântarea bunicului, tatăl tatălui meu. Îmi amintesc că bunica stătea într-un balansoar și ținea în mână o batistă de-a lui de mătase și vorbea despre el cu alți bătrâni. Au râs cu toții la un moment dat. Au încercat să se abțină până când bunica a început să hohotească, legănându-se și ținându-se de burtă. Au râs toți, ca apucații.

— E folositor să-ți amintești de momentele bune. Deci ești din Virginia? Mi s-a părut mie că aud un accent diferit de cel din Ohio.

O imită, spunând O-hi-uh în loc de O-hi-oh, așa cum spuneau sudiștii. În timp ce vorbea, îi luă mâinile de pe umerii

lui, dar continuă să o țină în brațe. O mută într-o parte și începu să meargă, ținând-o pe după mijloc în așa fel încât ea era nevoită să meargă în pas cu el. Karen nu voia să-și arate chipul, fiindcă știa că are ochii umflați, nasul roșu și machiajul distrus. Spera totuși că reușise să șteargă cu batista lui mare parte din urme. Detectivul decisese că era momentul să plece, așa că nu avea de ales. Poate că trebuia să lucreze, să se întoarcă în New Orleans. Se simți vinovată că-i ocupase atâta timp.

— Vă rețin din ceva? Întrebă, jenată din nou.

El se oferise să o ajute, dar poate că doar de curtoazie. Poate că nu se așteptase ca ea să accepte.

— Sigur că nu.

O trase mai aproape când ajunseră la poteca pietruită ce ducea înapoi la mașină.

— Astăzi sunt liber și nu am nicio întâlnire de afaceri.

— Dar vreuna de plăcere? Întrebă ea, displăcându-i chiar și ideea.

Se mira de ea însăși. Oare devenise atât de dependentă de el încât o speria să nu-l aibă alături? Era cazul să-și revină, fiindcă a doua zi dimineată pleca spre casă.

— Niciuna de plăcere, spuse el degajat. Ce-ar fi să ne plimbăm puțin prin Cartierul Francez și apoi să mergem să mâncăm ceva? Nu ai văzut deloc orașul și ai mare nevoie să te relaxezi.

Karen se detensionă. Chastain voia să-și petreacă restul după-amiezii cu ea. Poate că nu *voia*, ci se simțea responsabil, dar îi era oricum recunoscătoare pentru ocazia de a evita o seară lungă petrecută de una singură, cu gândurile ei. Simți un val de ușurare când îi auzi invitația.

— Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

Soarele după-amiezii îi strălucea pe chip. Se terminase furtuna, deși nori negri încă se strângeau spre sud-vest. Căldura și lumina erau incredibile, iar ea simți cum începe din nou să transpire, la fel de repede pe cât i se făcuse frig mai devreme. Strângând din pleoapele umflate, nu judecă bine distanța până la potecă și atinse un tufiș, ale cărui crenguțe îi agățară ciorapul.

— Fir-ar să fie!

Se opri, încercând să își dea seama cât de mare era paguba. Dresul era încurcat și avea o gaură de mărimea unei monede, de la care porneau, în sus și în jos, două fire duse. Un ciorap negru agățat era foarte urât, se gândi ea uitându-se la pielea albă de dedesubt.

Începu să se aplece ca să desfacă firul, dar Marc îi apucase deja pulpa cu o mână, descâlcind firul cu cealaltă. O zgârietură mică și roșie îi marcase pielea, strălucind prin gaura din ciorap. El trecu degetul mare peste ea, alinând usturimea.

— Poți să ți-i scoți la mașină, rosti ridicându-se.

Îi zâmbi și o privi cu ochii gri strălucind.

— Eu o să stau pe partea cealaltă și nu o să trag cu ochiul. Promit.

Ideea de a-și scoate ciorapii în prezența lui, chiar dacă el ar fi fost pe cealaltă parte a mașinii, i se păru aproape prea îndrăzneță și prea intimă. *Intimă*. Iar cuvântul ăsta. Toată ziua, de fapt, încă din prima zi, i se păruse că el era foarte intim cu ea, deși nu făcuse nimic sexual. O atingea mereu. Ba o mână pe mijloc, ba pe spate, susținând-o, ajutând-o. Poate că nici nu s-ar fi descurcat fără atingerea lui care îi spunea că nu e singură.

Poate că intimitatea era ceva ce simțea doar ea și poate că sudiștii erau toți atât de atenți cu femeile. El era primul pe care îl cunoștea, fiindcă sudiștii nu se înghesuiau în Columbus, Ohio. Nu avea cu cine să-l compare. Dacă detectivul Marc Chastain era masculul tipic din sud, se gândi, atunci femeile din restul țării nu știau ce pierd. Ajunseră la mașină și Marc trecu pe partea șoferului, întorcându-se cu spatele, așa cum îi promisese. Soarele ardea, așa că el își scoase jacheta și așteptă.

Părul negru îi era ud de la ploaie și strălucea în lumină. Cămașa albă, subțire, lăsa căldura trupului să iasă prin materialul care îi cuprindea umerii lați. Karen se uită la el pe deasupra mașinii și stomacul i se strânse. O clipă nu se putu mișca, incapabilă să privească în altă parte. Fiecare detaliu era atât de clar! Dimensiunea lui, poziția, părul care i se aduna pe ceafă. Pistolul era la brâu, iar ea se întrebă dacă mergea undeva fără el. Nu mai fusese niciodată atât de conștientă de prezența fizică a unui bărbat, iar asta aproape că-i tăia răsuflarea.

— Pot să mă întorc? întrebă el încet, iar momentul trecu.

— Nu încă, răspunse ea.

Marc se sprijini înapoi, calm. Karen se uită în jos, la ciorap, care arăta mult mai rău decât ar fi arătat picioarele ei goale. Măcar pretenția de a arăta bine, dacă nu altceva, o făceau să vrea să îi urmeze sfatul. Ușor amuzată, atât de el cât și de ea, își ridică fusta și dădu repede jos ciorapul rupt, apoi îl strânse în mână și-l ascunse în geantă.

Spre surpriza ei, se simți imediat mai bine. La cât de cald și de umed era aerul, îi era mult mai comod așa, fără ciorapul fierbinte care s-o înfășoare de la mijloc până-n talpă.

Aproape imediat cum se ridică, el veni pe partea ei și îi deschise portiera. Iar o atingea, de data asta pe mijloc, ghidând-o încet în mașină. De nicăieri se trezi în ea dorința de a fi din nou în brațele lui, susținută și protejată, de a-și sprijini din nou capul pe umărul lui. O astfel de slăbiciune îi era necunoscută, așa că își îndreptă imediat umerii, controlându-se. Da, fusese foarte stresată și deși era în regulă să accepți o vreme ajutorul altcuiva, nu voia să-și permită să facă asta prea des.

El se așează la volan și îi zâmbi din colțul gurii, îngustând ochii și abia mișcând buzele. Părea adormit și... altceva. Karen nu știa sigur ce e.

— Cred că iar o să plouă. Nu putem să ne plimbăm prin Cartierul Francez, spuse el. Mergem la mine și să stăm pe balcon, la un pahar de vin. Și ne uităm la oameni. Nu-i nevoie să stai singură într-o cameră de hotel.

O plimbare de după-amiază și cina împreună erau una, dar să meargă la el acasă era cu totul altceva.

— Te-am deranjat destul, începu ea.

— Nu mă contrazice.

— E ziua ta liberă, și...

— Ți-am spus să nu mă contrazici.

Tonul vesel o făcu să nu se supere, dar nici nu-i scăpă determinarea din vocea lui. Decisese că o duce acasă și așa avea să se întâmple. Karen se gândi că el e așa fiindcă-i polițist. Își sprijini capul pe tetieră. Când dădea un ordin, se aștepta ca toată lumea să-l asculte. La fel erau și medicii. O asistentă nu trebuia neapărat să fie de acord cu ordinul, atâta vreme cât îl îndeplinea. Daria spital era vorba de meseria ei, iar aici, nu. Nici nu era ceva ce ținea de poliție. Putea să-l

refuze. Problema era că nu voia să facă asta absolut deloc.

Voia să stea cu el pe balcon și să bea vin. Părea un lucru atât de sudist, atât de specific pentru New Orleans. Voia să se amuze uitându-se la oameni. Și clar nu voia să fie singură în camera de hotel.

Nu vorbiră mult în jumătatea de oră cât dură drumul înapoi în oraș. Karen se simțea epuizată, ciudat de detașată și de visătoare. Era urmarea furtunii de emoții și liniștea de după înmormântare. Era ca și cum ar fi terminat o sarcină foarte dificilă, iar acum se putea odihni. Sentimentul de plutire era plăcut. Nici nu-și dădu seama că au ajuns în Cartierul Francez până când el nu coti pe St. Louis. Crezuse că au luat-o pe o scurtătură prin Cartier, deși când se gândi mai bine i se păru o idee ridicolă. De ce să între pe străzile înguste, dacă nu să ajungă chiar pe una dintre ele? Marc încetini și apăsă pe telecomanda garajului. O poartă mare și albastră începu să se ridice. Conduse pe sub ea chiar dacă abia dacă încăpea mașina, făcând-o pe Karen să aplece capul, speriată. El chicoti.

— Scuze. Când intri de suficiente ori aici, înveți exact când ai loc pe sub poartă.

Opri motorul, ieși din mașină și merse pe partea ei. Karen se simțea stânjenită să stea pur și simplu și să nu deschidă ușa, dar așteptă oricum. Nu dură decât câteva secunde, iar el părea a se aștepta să facă asta. Îi deschise, iar ea coborî. O atinse din nou, ușor, pe mijloc, conducând-o spre scări. La capătul lor descuie o ușă de lemn și o deschise, făcându-i ei loc să între înainte. Ușa ducea pe o terasă largă de deasupra unei curți pline de plante. În mijloc era o fântână în jurul căreia înfloreau plantele. Ferigi enorme și palmieri înalți își împleteau

frunzele. Trandafiri și violete și alte flori ale căror nume nu le știa umpleau aerul cu parfumul lor. Era sigură că simțea miros de iasomie, deși nu vedea nicăieri floarea albă cu petale în stea. Fermecată, pași înainte și se sprijini de balustrada de fier forjat. Era minunat. Se uită în jos, spre o bancă de piatră aproape ascunsă printre frunze, și se întreabă dacă Marc ieșea în grădină ca să uite de stresul de la muncă.

— E foarte frumos.

Trase adânc în piept parfumul delicios.

— Mulțumesc. Una dintre chiriașe întreține grădina și o face să arate ca o seră, iar eu o mai păsuiesc cu chiria. E frumos, dar nu am timp să mă ocup de plante. Dacă nu ar fi doamna Fox, acolo jos ar fi doar pietre și pământ.

— Atunci doamna Fox să trăiască! spuse ea venindu-i greu să părăsească micul colț de rai.

— Amin.

Marc descuie ușa în timp ce vorbea, deschizând-o spre înăuntru și întinzându-i mâna lui Karen. Ea părăsi terasa și intră, simțindu-se imediat ca și când ar fi lăsat în urmă secolul douăzeci. Casa era dintr-o altă epocă și dintr-o altă lume. Tavanele aveau cel puțin șase metri înălțime, mobila era antică, dar din felul acela utilitar, nu de expus la muzeu. Covorul de sub picioarele ei era vechi, dar încă gros și minunat de moale. Singura notă modernă era fotoliul destul de mare cât să-l poată cuprinde pe detectiv.

Karen dădu să-l întrebe cum de-și putea permite o astfel de casă din salariul lui de polițist, dar i se păru prea nepolitic și se opri.

— Am moștenit casa de la bunica mea, spuse el privind-o cum se uită în jur. În pod sunt piese de mobilier vechi de două

sute de ani. Materialele putrezesc, sigur, dar am grijă de lemn, și din când în când retapițez.

— Cred că e minunat să locuiești într-o astfel de casă.

— Aici am crescut, așa că nu mă gândesc des la asta, dar da, e minunat.

Îi întinse din nou mâna, chemând-o mai departe.

— Pe aici.

O conduse printr-o cameră mică până în bucătărie, apoi spre un alt balcon, acesta cu vedere la stradă.

— La loc, o invită el. Aduc ceva de băut. Ți-e foame?

— Nu. Eu...

— Pun pariu că n-ai mâncat la prânz, spuse el îngustând pleoapele. Așa e?

— Da, recunosc eu.

— Ești asistentă medicală, spuse el pe un ton egal. Ar trebui să știi mai bine.

Karen se așeză. El intră înapoi în casă, iar ea se relaxă în scaunul din fier forjat, acoperit cu perne. Se uita la agitația de pe stradă cu o curiozitate temperată. Era epuizată, lipsită de putere și încă se mai simțea puțin amortită. Nu putea decât să stea jos. Se uită la ghivecele suspendate din care atârnau ferigi, la ușile franțuzești din lateral și din nou avu impresia că e în altă lume. Soarele cald al după-amiezii ridicase temperatura și din băltoacele de pe trotuar ieșea abur. La umbră se putea sta, totuși, l-ar fi trebuit un evantai, doar ca să cadreze cu atmosfera. Zâmbi și închise ochii.

Probabil că adormise, fiindcă tresări atunci când el așeză o tavă pe masa de lângă ea. Adusesese sendvișuri cu șuncă, o farfurie cu fursecuri, două pahare goale și o sticlă de vin roșu.

— Un bărbat de casă, spuse ea pe un ton visător, ca și cum

nu s-ar fi trezit încă.

— Nu mă aprecia prea mult, rosti el rar, așa cum numai el știa, și se așează de cealaltă parte a mesei. Fursecurile sunt de la o brutărie, și orice prost poate să facă un sendviș.

Se schimbase, observă ea. Renunțase la cravată și își pusese o pereche de blugi în locul pantalonilor. Era desculț și, deși încă mai avea cămașa albă, o lăsase pe dinafară și spatele era mototolit. Se și deschisese la câțiva nasturi. Cămașa era închisă numai la mijloc. Avea umerii lați și păr pe piept. Frumos. Marc își ridică picioarele goale pe balustrada balconului și oftă.

— Dă-ți jos pantofii, o invită el.

Ea se conformă, fiindcă ideea de a rămâne desculță pe o vreme atât de caldă îi surâdea. Ridică și ea picioarele, gândindu-se că trecătorii nu aveau cum să vadă mai mult decât câțiva centimetri sub rochie, presupunând că s-ar fi uitat cineva. Se întâmplau prea multe pe stradă ca să te mai uiți și în sus. Oftă la fel ca el, fiindcă era minunat să scape de pantofi, să ridice picioarele și să-și relaxeze coloana. I se întâmplă atât de rar să stea, pur și simplu, încât devenise un lux. Fără să se ridice din poziția în care era, Marc întinse o mână și turnă vin în pahare.

— Mănâncă, spuse el și așteaptă până când ea luă unul dintre sendvișuri, apoi îl luă el pe celălalt.

Karen mănă în tăcere, bău vin și se uită la turiștii care se plimbau dedesubt. De undeva se auzi muzica unei trupe de stradă și cineva cântând expert la pian. Frânturi de conversație ajungeau până la ei, ca un zgomot de fundal. Nu-și putea imagina că vreun alt loc din lume era ca New Orleansul, cu magia sa degajată și exotică. Aveau picioarele alăturate pe

balustradă, iar ea le privi cu interes, uimită de diferențe. Ale ei erau mai mici și mai subțiri, cu o formă delicată și feminină. Ale lui erau mari, osoase și cu câteva fire de păr. Masculine. Interesant

— Știi, murmură ea încă adormită, de ce sunt picioarele bărbaților atât de diferite de cele ale femeilor?

El își mișcă talpa dreaptă și o atinse pe a ei, uitându-se atent. Aplecându-și puțin capul, spuse:

— Din cauza ojei.

Dacă ar fi ajuns la el, l-ar fi lovit cu cotul.

— Nu. E din cauză că bărbații alergau după antilope și mamuți.

El râse tare. Era un sunet adânc și delicios, masculin, care o înfioră.

— Deci picioarele femeilor au rămas subțirele fiindcă ele nu făceau decât să se plimbe la cules de mure.

— Și la cărat copii.

Voia să-l audă râzând. Aproape că tremura din nou, dar de data asta de plăcere.

El se așează mai bine pe scaun.

— Ar fi fost greu să alergi după mamuți în timp ce cărai și bebelușul, și sulița.

— Astea sunt scuze. Ați face orice ca să nu stați cu copiii.

Vinul era bun, deși ei nu-i plăcea cel roșu. Acesta era dulce și parfumat. Termină paharul și-l puse pe masă, oftând mulțumită. Nu vorbiră o vreme. Conversația părea inutilă pe așa o căldură. Un tunet îi anunță că se apropia din nou ploaia, și norii începură să acopere soarele care asfințea. Marc duse tava în casă, dar lăsă fursecurile pe masă; Se întoarse după câteva minute. Din interior plutea până la ei muzică

instrumentală, blues. Totul plutea în aerul din New Orleans, se gândi Karen închizând ochii. Orice altceva ar fi cerut prea mult efort.

— Mai vrei vin?

— Da.

— Atunci mănâncă un fursec.

— Ești nemilos, spuse ea zâmbind și luând un fursec.

Aroma îi explodează pe limbă.

— E foarte bun. Cu ce este?

— Ciocolată albă, nuci pecan și alte chestii. Astea îmi plac cel mai mult.

Mănă și el unul, cu poftă, apoi mai luă unul. Ce ciudat era, se gândi ea amuzată. De modă veche în atâtea privințe, dar un bărbat american modern în altele. S-ar fi simțit în largul lui în fotoliul mare din sufragerie, în blugi și în tricou, uitându-se la meci. Și era polițist, ceea ce-l făcea să fie și mai complex. Ce alte calități mai avea, oare? își dădu seama că nu contează, fiindcă nu va avea ocazia să afle. Pleca a doua zi dimineață. Stomacul i se strânse dureros.

Terminară farfuria de fursecuri și al doilea pahar de vin. Tună din nou, de data asta mai aproape. Începu să plouă și turiștii de pe stradă fugiră să se adăpostească. În câteva minute, nu mai era nimeni pe trotuare, iar ploaia se înteti, făcând să pară mai întuneric decât era. Lui Karen i se răci pielea, dar vinul o încălzise pe interior. Se auzea un saxofon plângând, iar notele lui curate îi atingeau sufletul. Se cuprinse cu brațele, întristată.

— Dansează cu mine, spuse el încet, ridicându-se și întinzându-i mâna.

Ea se apropie în tăcere, închise ochii și puse capul pe

umărul lui, ca mai devreme. Nu exista nimic mai perfect, se gândi, decât să dansezi încet, desculță, pe un balcon din New Orleans, în timp ce afară ploua și apunea soarele. Marc era atât de cald încât ei îi venea să se topească pe pielea lui. Se apropie înainte să-și dea seama ce face. Se retrase imediat, dar el o opri, ținând-o de mijloc și trăgând-o și mai aproape.

— E în regulă. Sprijină-te de mine.

Cuvintele fuseseră abia șoptite, ca și cum Marc n-ar fi vrut să întrerupă momentul. Ea se relaxă din nou, atât de repede încât aproape că se simți vinovată. Îl folosea fără rușine, ca să o consoleze, ca să o susțină, ca să-i facă plăcere. Da, era o plăcere să-i simtă brațele puternice în jurul ei, să-i simtă pieptul atingându-i sânii în timp ce se legănau în ritmul saxofonului. Coapsele și picioarele lui o atingeau din când în când și, deși era un domn și se ferea destul de mult, din când în când ea îi putea simți erecția prin materialul pantalonilor. Își dădu seama că așteaptă, abia respirând, ca el să se apropie mai mult. Voia să se lipească de Marc cu totul.

Inima îi bătea încet, greu. Nu-i mai era deloc frig. Era învăluită de căldură, se simțea ușoară și nu se gândea la nimic. O mână puternică îi alunecă pe spate și se opri pe ceafă, iar cealaltă se mișcă în jos, spre fund. Nici nu îi trecu prin minte să se opună. Cumva, atingerea lui nu îi cerea nimic. O mângâia încet, atâta tot. Nu știuse niciodată cât de plăcut poate fi.

El îi aplecă puțin capul, cu o mână fermă. Karen îi văzu buzele senzuale înainte ca el să o sărute încet, închise ochii din nou. Avea buzele moi și o săruta cu grijă, fără să-și folosească limba.

Brusc, își dori ca el să adâncească sărutul. Voia să-l guste

mai mult. Îi plăcea ce primea de la el mai mult decât îi plăcuse vreodată cu alții, așa că se lăsă pradă sărutărilor lui ușoare și mângâietoare. Se lipi de el, arcuindu-și șoldurile. El îi luă mâna de pe fund, făcând-o să scoată un mic sunet de protest. Dar când auzi sunetul apăsăturii pe clanță, înțelese că o conducea înapoi în bucătărie. Înăuntru era întuneric. Nu lăsase nicio lumină aprinsă. Nu se deranjă să deschidă ochii, ci oftă de plăcere atunci când el continuă să o sărute și își puse mâna la loc pe trupul ei. De fapt, o atingea acum cu amândouă mâinile, își dădu seama ca prin vis. Iar ea se sprijinea cu amândouă mâinile de umerii lui. Sâni îi erau grei și o senzație de căldură îi umplea partea de jos a corpului. Era bine. Mai mult decât bine. Voia să o sărute cu limba, și voia asta atât de mult încât se ridică pe vârfuri și iniție ea sărutul mai adânc. Îi venea să se lipească de el, și făcu asta, simțind cum sfârcurile i se întăresc de plăcere.

El gemu răgușit și preluă controlul sărutului. De data asta Karen simți o plăcere intensă, puternică, și scoase un sunet încântat. Da! Avea un gust minunat, de fursecuri, de vin și de el. Limba i se mișca cu hotărâre, adânc, iar a ei se juca, tachinând. Karen nu știa că un sărut poate să fie atât de subtil, atât de plin de înțelesuri și atât de variat. Marc îi apucă rochia și i-o ridică peste șolduri, apoi își strecură mâinile sub elasticul lenjeriei ei, apucându-i fundul. Pielea ei era rece, iar mâinile lui, calde. Contrastul o făcu să se arcuiască înainte, tresărind. Își simțea sâni grei. Ondulă puțin șoldurile, atingându-l și mișcându-se instinctiv în căutarea eliberării. Nu îi mai era doar cald. Era fierbinte, simțea că pielea îi e strâmtă, iar hainele, incomode.

El se opri puțin, ca să-i dea jos slipul care îi alunecă pe

coapse și căzu în jurul gleznelor.

— Fă un pas, șopti, iar ea îl ascultă fără să se gândească la ce face.

Îi bătea tare inima și trupul îi era cuprins de febră.

— Deschide ochii.

Ea îi deschise, uitându-se la el în lumina palidă din cameră. Chipul îi era luminat de razele umede care intrau pe geam. Avea o expresie hotărâtă, ochii migdalați, privirea străpungătoare și o gură foarte senzuală.

Nu erau în bucătărie, își dădu ea seama ușor surprinsă. Dansase cu ea prin celălalt set de uși. Erau în dormitor. Ajunse cu spatele genunchilor la pat, iar el o culcă încet, cu mișcări ferme și sigure. Abia avu timp să observe răceala așternutului, că el o și urmă, mare și greu, despărțindu-i coapsele cu genunchii și desfăcându-se la blugi.

Ea respiră adânc, cu ochii pe jumătate închiși, privindu-l printre gene. Încă se simțea ca într-un vis, ca și cum nimic din ce se întâmplă n-ar fi fost real. Cu toate astea, nu dorise pe nimeni așa cum îl dorea pe el acum. Nu simțise pentru niciun bărbat ce simțea pentru el, și o surprinse forța nevoii pe care o simțea. Nu era sigură cum ajunsese aici, în pat cu un bărbat aproape necunoscut, fără desuuri și cu rochia ridicată în jurul taliei.

Prima lui atingere intimă o făcu să tresară. Era o notă bruscă de realitate. Ochii i se deschiseră larg, uimiți, și îl apucă de umeri, strângând. Marc o privi în ochi în timp ce trupul lui mare o împingea în saltea, apoi o pătrunse cu o mișcare sigură și dură, intrând cu totul dintr-o singură mișcare. Karen se arcui, surprinsă de intruziunea puternică. Era tare și neted, gros, imposibil de adânc, iar ea se mișcă puțin în jurul lui.

Marc o opri ținând-o strâns, și se retrase puțin, împinse din nou, privind-o. Karen nu-și putu stăpâni un suspin, cuprinsă de o plăcere chinuitoare. Inima îi bătea foarte repede. Se agăță cu disperare de el, simțindu-se ca și cum o forță interioară era gata, gata să o distrugă. El îi șopti cuvinte dragăstoase pe care ea nu le înțelegea, liniștind-o. Vocea lui ca mierea era mai potrivită decât orice ar fi putut rosti.

— Te rog...

Se auzi implorându-l să aibă milă, să o elibereze, să-i dea totul. El înțelese ce simțea chiar mai bine decât ea însăși și se retrase, apoi reveni adânc, cu putere, din nou și din nou, iar Karen simți primele valuri ale orgasmului.

El continuă să se miște cu forță, ținându-i coapsele desfăcute, lăsând-o fără niciun control, fără apărare. Era nemilos, iar ea se mișcă și se arcui, fără să-și dorească vreun pic de milă. Îl voia numai pe el, cu trupul atât de intim legat de al ei. Atunci când orgasmul se termină, rămase nemișcată, epuizată, abia conștientă. Marc se mai mișcă o dată, iar ea tremură sub el.

O îmbrățișă respirând sacadat, cu inima bătându-i tare alături de a ei. Avea hainele umede și era transpirat. Prin ușile franțuzești intra, însă, un vânticel răcoros. Karen își ascunse capul sub umărul lui, respirându-i parfumul cald, și simți cum o cuprinde somnul. Se trezi puțin atunci când el se retrase și protestă din instinct la pierderea căldurii lui care o ferea de răcoarea nopții. El îi murmură și o liniști. În cameră era destulă lumină, așa că îl văzu aruncând un prezervativ și îl întrebă:

— Când l-ai pus?

Ar fi putut jura că mâinile lui nu îi părăsiseră trupul de când

ajunseseră în dormitor.

— Când am dat drumul la muzică.

Se întoarse cu fața spre ea, încă așezat în genunchi între coapsele ei. Începu să o dezbrace, privind-o atent. Karen îl lăsa să-i desfacă fermoarul și să o ridice puțin de pe pat ca să-i scoată rochia. Încă se mai gândea la prezervativ. Deci plănuiise asta. Chiar înainte să înceapă să danseze, intenționase să facă dragoste cu ea. Acest lucru părea a avea o oarecare importanță, dar nu-și dădea seama care era ea. Marc îi aruncă la o parte rochia, apoi îi desfăcu sutienul și i-l scoase. Goliciunea o făcea să se simtă prea vulnerabilă, în ciuda actului atât de intim pe care tocmai îl împărtășiseră. Nu-i venea să creadă că e dezbrăcată în fața unui bărbat aproape complet îmbrăcat. Se aștepta să dureze ceva mai mult înainte să o dorească încă o dată, însă îl putea vedea crescând din nou, pe sub cămașă.

Mișcă mâinile, poate în încercarea de a se acoperi, dar el îi prinse încheieturile și i le ridică pe pernă, lângă cap, apoi o privi lent, de sus în jos. Sfârcurile i se întăriră sub ochii lui, iar el zâmbi. Se aplecă și îl linse pe dreptul, făcând cercuri cu limba, apoi prinzându-l între dinți și mușcând cu grijă. Fiori fierbinți îi străbătură corpul. Tresări, încercând să-și elibereze brațele, nu ca să-l îndepărteze, ci ca să-l tragă spre ea. El îi supse sfârcul, apăsându-l în cerul gurii, iar ea se arcui, neputincioasă. Nu știa că are sânii atât de sensibili, dar ce îi făcea el îi plăcea atât de mult încât simți, de necrezut, cum se aprinde iar.

Așa aplecat peste ea cum era, o atingea foarte intim, desfăcându-i pliurile moi. Karen își ținu respirația și își arcui soldurile. Marc înjură în șoaptă, respirând sacadat, și se retrase

puțin. Își dădu jos cămașa și își mai puse un prezervativ. Aplecându-se din nou deasupra ei, îi prinse încheieturile și i le așeză deasupra capului, ridicându-i sânii ca pe o ofrandă. Profitând din plin de poziția ei, îi supse pe rând sfârcurile, blând și neînduplecat în același timp. Cu mâna liberă o mângâie în jos, spre buric, spre picioarele desfăcute. Era sensibilă după partida de mai devreme și abia dacă putea să cuprindă două dintre degetele lui mari. Tremură, suspină și mișcă din cap între mâinile pe care el i le ținea strâns. Marc se înfioră.

— Ești îngustă, murmură, sărutând-o pe gât. Te doare?

— Nu.

Abia dacă putea vorbi. Degetele lui o atingeau adânc, apăsând, iar când începu să-i mângâie clitorisul cu degetul mare, ea țipă.

— Doamne!

Căldura care o cuprinsese o făcu să-și ridice șoldurile și să-și arcuiască spatele. Simțea orgasmul crescând, mai puternic decât cel dinainte. Avea pulpele desfăcute și tremura, iar el se apropie mai mult, își retrase mâna și o pătrunse din nou. Căldura trupului ei se înteti, iar el împinse mai adânc. Suspine ritmice îi scuturară pieptul și trupul îi tremură, eliberându-se.

El se controlă, așteptând ca ea să-și revină, și încet, cu atenție, o făcu să-l dorească din nou și îi oferă un nou orgasm. Abia după aceea se eliberă și el.

Karen adormi, dar la un moment dat, în noapte, atingerile lui o treziră din nou. Era întuneric și Marc se dezbrăcase de tot. Încă mai ploua și ușile erau încă deschise, lăsând să între aerul umed. Pentru ea nu exista nimic altceva în afară de patul acela și de bărbatul care o strângea în brațe, Nu se gândea la

nimic, pentru prima dată în viața ei. Îi era suficient să existe și să simtă plăcerea. El i-ar fi putut face orice, iar ea nu s-ar fi opus.

Coborî de-a lungul trupului ei și o sărută atât de tandru și de intim încât aproape că o făcu să plângă. Poate chiar ar fi plâns, dacă nu s-ar fi aprins din nou pentru el. Marc îi șopti:

— De data asta o să fiu mai dur.

Așa a și fost, mișcându-se pentru el, dar fără să uite de ea. De data asta Karen crezu că o să leșine. Îl strânse în brațe și i se dăruî complet. Acest fel sălbatic de-a face dragoste, pe întuneric, într-o noapte ploioasă în New Orleans, era mai intens decât orice și-ar fi putut ea imagina vreodată. Nu voia să se termine. După aceea adormi și el în sfârșit, strângând-o în brațe atât de aproape încât trupurile lor transpirară și se lipiră cu totul.

Noaptea părea fără sfârșit. Karen se trezi la un moment dat, când încă ploua și era tot întuneric, iar căldura era doar din când în când străbătută de un vânticel răcoros venit de pe terasă. Nu văzu nicăieri un ceas, dar nici nu conta ora. Îl sărută pe tot trupul și, când ajunse sub buric, el era deja treaz, tare și gema, îl sărută, îl linse și îl simți crescând și mai mult. Și ea știa să tachineze, și voia ca lui să-i placă la fel de mult cum îi plăcuse și ei. Nici nu mai știa de câte ori făcură dragoste în acea noapte. Avea gândurile încețoșate și trupul ei devenise al lui. Când pur și simplu nu mai putea ține ochii deschiși, Marc o luă în brațe și îi sărută pleoapele.

— Dormi, draga mea, șopti cu vocea lui fermecată, iar ea parcă atât aștepta.

Capitolul 10

Hayes era un tip atent și angaja oameni competenți, dar când unul dintre ei spunea că și-a îndeplinit misiunea, nu se grăbea să presupună că treaba fusese făcută pe gustul lui. Își făcuse un obicei din a verifica el însuși. Merita să ai grijă, fiindcă observai din timp orice mic obstacol care ar fi putut să se transforme într-o problemă majoră. Cei care lucrau cu el îl considerau un tip dificil, dar cei pentru care lucra îi erau etern recunoscători pentru atenția la detalii. Când sunase Clancy ca să-i spună că a terminat treaba, Heyes îl crezuse. Clancy era bun la ceea ce făcea. Oricum, contactase pe încă cineva care să-i facă rost de o copie după raportul poliției și de articolul din ziar, pe care apoi să i le trimită pe fax, de pe o linie telefonică privată, ascunsă. Se descurca cu calculatoarele, dar prefera tehnologia mai veche. Cine știe ce puștan nemernic trăgea cu ochiul pe calculator, la orice trimita sau primea el?

Informatorul îl sunase a doua zi.

— Nu găsesc nimic despre vreun incendiu la casa vreunei Karen Whitlaw, spusese el. A fost raportat un incendiu, dar casa aparținea unui cuplu pe nume Hoerske.

Heyes înjură. Clancy nu era genul care să dea foc casei greșite.

— Fă-mi o favoare, spuse el. Uită-te în cartea de telefon și spune-mi care e adresa lui Karen Whitlaw.

— Bine. Așteaptă puțin.

Se auzi sunetul unor pagini răsfoite.

— Whitfield... Whitlaw. *Nu* apare nicio Karen, însă avem un K.S. Whitlaw.

— Așteaptă.

Heyes verifică dosarul cu informații despre soția și fiica lui

Dexter Whitlaw. Unul dintre prenumele fetei era Simone.

— Ea trebuie să fie.

— Bine. Adresa e... La naiba! E adresa familiei Hoerske.

Heyes simți că-l apucă durerea de cap. Își ciupi fruntea, acolo unde începea nasul.

— Trimite-mi prin fax tot ce ai.

— Sigur.

Douăzeci de secunde mai târziu, din aparat ieșiră documentele pe care le ceruse. Heyes nu se obosi să citească raportul poliției, ci luă articolul din ziar.

"Ieri dimineață un incendiu a distrus casa familiei Hoerske. Pompierii spun că focul a pornit din bucatărie. Locatarii, care cumpăraseră casa în urmă cu patru luni, nu erau la domiciliu în momentul accidentului."

Heyes aruncă ziarul. Nu era nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama ce se întâmplase. Karen vânduse casa. Probabil că omul lui căutase adresa în cartea de telefon, dar cărțile de telefon se schimbau numai o dată pe an.

Îl sună pe Clancy. Ca de obicei, îi răspunse robotul.

— Lăsați un număr la care puteți fi contactat, se auziră instrucțiunile celui care nu se recomandase. Dacă vă cunosc, vă dau eu telefon.

— Ai făcut-o de oaie, spuse Heyes, fără să spună nici el cine e.

— Ba pe naiba! spuse Clancy, supărat. Nu era obișnuit să aibă clienți nemulțumiți.

— Nu mai locuia acolo, idiotule. A vândut casa acum patru luni.

— Ei bine, fir-ar al naibii. Nu pot să sufăr să incendiez o casă degeaba.

— Găsește-o. Și de data asta, fă lucrurile cum trebuie.

Senatorul Stephen Lake se aștepta să câștige alegerile prezidențiale. La fel se așteptau și mulți alții. El și fratele lui mai mare fuseseră pregătiți încă de la naștere să ocupe funcții oficiale, dar atunci când William murise, Stephen devenise figura publică. Toți cei din familie erau avocați, judecători sau politicieni, iar el făcea parte din a patra generație de astfel de bărbați. Senatorul știuse întotdeauna că fratele lui mai mare era preferatul tatălui său, mândria lui. După moartea lui William, Stephen încercase și mai mult să fie politicianul perfect și să îl ajute pe tatăl său să sufere mai puțin după moartea fiului celui mare. Avusese o carieră frumoasă și avea reputația unui om moral. Frank Vinay se gândi că era admirabil, dar că ar fi fost de preferat ca acela care conducea CIA să fie un pragmatic, nu un idealist. Nu-i plăcea să fie chemat în biroul senatorului, ca un școlar la director. Mersese acolo oricum, și nu lăsase să i se citească pe chip nimic din neplăcerea pe care o simțea. Se întreba, totuși, ce făcea senatorul la Washington în luna august. Ultima dată când auzise de el, era instalat comod la moșia din Minnesota, cea pe care o iubea atât. Vinay nu-și putea imagina că altceva decât o urgență națională i-ar fi putut face pe politicieni să se întoarcă aici în toiuul verii. Fiindcă el ar fi aflat înaintea oricărui membru din Congres dacă ar fi fost vreo urgență, ba chiar, poate, înaintea președintelui, Vinay știa că nu poate fi vorba despre asta.

Ceea ce însemna că prezența senatorului era și mai curioasă, iar el nu putea ignora ceva așa de ciudat.

— Vrei o cafea, Frank? întrebă senatorul arătând spre un ibric.

— Nu. Mulțumesc. Nu sunt suficient de puternic ca să beau cafea pe căldura asta.

Senatorul râse din toată inima și își turnă o ceașcă, poate pentru a dovedi că el *era* puternic. Vinay zâmbi, privindu-l cum își pune o linguriță de frișcă în cafea și întrebându-se câte cești avea de gând să bea înainte să se simtă destul de bărbat. Nu întrebă de ce fusese chemat. Era de mult în branșă, știa cât de important era să tacă și cum să joace subtilul joc al puterii. Obligă-l pe celălalt să vorbească primul. Nu voia să dea niciun semn de nerăbdare, rostind primul ceva. Nu conta că erau de aceeași parte. Vinay nu permitea nimănui să-l oblige să vorbească. Când va ști ce vrea senatorul, atunci va ști și cum să se poarte.

Din păcate, lui Lake îi plăcea să facă puțină conversație și nu ținea cu tot dinadinsul să treacă la subiect.

— E cea mai fierbinte vară din câte îmi amintesc, spuse el sprijinindu-se de spătarul fotoliului de piele, în mod normal, august e lună de vacanță...

Pentru orice politician de la Washington, se gândi Vinay.

— Aș fi mers la pescuit de crap. Ți place să pescuiești, Frank?

— Nu am mai pescuit de ani buni.

Fusese prea ocupat cu diverse "-isme". Cu terorismul și comunismul, de pildă.

— Ar trebui să îți iei mai des concediu. Când pescuiești intri în contact cu natura, vezi părți încă frumoase din țară și îți amintești că majoritatea Americii nu locuiește la oraș. Media e atât de dominată de ce se întâmplă în orașele mari că ajungem să uităm de restul țării.

Vinay deschise gura ca să spună că e de acord, dar senatorul

flutură din mână.

— Dar eu bat câmpii, și știu că tu ești ocupat. O să trec la subiect. Unul dintre asistenții mei m-a informat că un agent de contact al CIA a fost omorât în statul Mississippi. Asigură-mă că nu era în misiune pentru tine, și nu-mi spune direct din lege, cum că voi nu aveți voie să operați pe teritoriul țării. A nu avea voie să faci ceva și a nu face acel ceva sunt două lucruri diferite.

Vinay nu lăsa să se vadă, dar era furios. Asistentul senatorului nu putea ști despre Medina decât chiar de la cineva din departamentul lui.

— Domnule senator, nu există nicio operațiune în țară, și cu asta, basta. Dacă un agent de legătură a fost omorât, dar eu nu știu nimic despre așa ceva, atunci cu siguranță nu a fost într-o misiune de-a noastră.

— Nu știi nimic? Dar...

Acum era rândul senatorului să nu trădeze nimic.

— Folosim mulți agenți de legătură care lucrează, așa cum știți, și pentru alte state. Poate că persoana respectivă avea o misiune, dar nu era una de-a noastră. Și dacă este așa, eu nu aș avea de unde să știu. Ce a fost?

— Ce...

— Bărbat sau femeie?

— Un bărbat. Chiar nu știi nimic?

— Așa cum am spus, dacă nu are legătură cu Agenția, nu am de ce să știu.

— Mi s-a spus că fiul lui lucrează la voi.

Senatorului i se spusese cam multe, se gândi

Vinay supărat. Și dacă i se părea că el o să vorbească despre unul dintre cei mai importanți agenți ai lui, atunci se și aștepta

cam la prea multe.

— Se poate, dar dacă moartea lui nu a afectat operațiunile noastre...

Ridică din umeri, ca să îi arate senatorului cât de lipsită de importanță era pentru el moartea unui agent. Senatorul se uită într-un dosar.

— Agentul era Rick Medina. Îți spune ceva numele ăsta?

— Rick Medina! se prefăcu Vinay a fi șocat. Sunteți sigur?

— Am surse foarte sigure, spuse Lake iritat, fiindcă nu era obișnuit să i se pună la îndoială cuvântul.

— Îl cunosc pe Rick de ani buni. Nu foarte bine, fiindcă nimeni nu-l știa bine, dar era unul dintre cei mai de încredere agenți de legătură. Fir-ar să fie!

— Îl cunoști pe fiul lui?

— Rick nu avea familie, minți Vinay. Era un singuratic.

— Înțeleg, spuse Lake, ciudat de netulburat. Ei bine, asta e.

Vinay se ridică, la capătul răbdării. Se bucura că putuse spune adevărul, că Medina nu era într-o misiune CIA atunci când fusese omorât, dar senatorul știa prea multe detalii ale unor informații pe care nu avea de ce să le știe. Se gândea deja cum să-l găsească pe cel care vorbise și cum să-l dea afară.

— Voiati să mai discutăm și altceva, domnule senator? Întrebă el politicianul. Vă asigur că Medina nu era într-o misiune de-a noastră. Dacă doriți mai multe detalii, mă interesez bucuros și vă țin la curent.

— Nu e nevoie. Eram doar îngrijorat. Știi, cu situația, cu milițiile civice care încearcă să dovedească oricum pot că guvernul a luat-o razna. E bine să le pui piedică acestor lucruri de la început.

Era o îngrijorare destul de bine fondată, dar ceva din felul în

care senatorul vorbise i se părea lui Vinay puțin prea sec. Ca și cum ar fi fost un răspuns pregătit.

— Da, domnule.

Ceva nu era în regulă aici. Nu știa exact ce este, dar avea încredere în instinctul lui. De ce credea senatorul că îi trebuia o scuză plauzibilă ca să întrebe despre moartea lui Medina? Poate că nu Rick era subiectul. Poate că încerca să obțină altfel de informații de la el. Vinay deveni suspicios. Nu știa niciun motiv bun pentru care senatorul ar fi avut nevoie să afle ceva despre Medina, dar se putea gândi la câteva motive nepotrivite, și fiecare dintre ele se cerea investigat. Nu ajunsese în postul pe care era datorită credulității.

După ce ieși Vinay, senatorul Lake se așează la biroul lui mare și hidos de scump, mângâindu-l absent și uitându-se spre ușa pe care plecase John. Ceva foarte tulburător se întâmplase în acea întâlnire. Existau două posibilități, iar lui nu-i plăcea niciuna dintre ele. Fie Heyes greșise, fie directorul CIA tocmai îl mințise.

Încet, senatorul întinse mâna după telefon, apoi foarte hotărât formă numărul unei linii private de la el de acasă. Cineva ridică receptorul aproape imediat, și o voce familiară îi liniști anxietatea.

— Raymond, poți să iei următorul avion spre D.C.? S-ar putea să am nevoie de tine aici.

Capitolul 11

Târându-și valiza, Karen intră în apartament. Merse direct în dormitor, fără să se uite la telefon, unde știa că va vedea o luminiță roșie clipind ca un bec de avertizare. Despachetă tot,

fără să se grăbească. Puse în dulap tot ce nu purtase și făcu două teancuri separate de haine murdare, unele pentru spălat acasă, altele pentru dus la curățătorie.

Udă plantele, porni mașina de spălat, apoi o sună pe sorașefă.

— Judy, Karen sunt. M-am întors și pot să vin la muncă diseară, dacă ai nevoie de mine.

— Dacă am nevoie de tine? spuse Judy Camliffe ușurată. Marietta are amigdalită de două zile și Ashley s-a îmbolnăvit chiar azi.

— Ce are?

— Gripă. Deci, da, am nevoie de tine. Întrebarea e dacă tu poți să lucrezi așa de curând. Dacă vrei să rămâi acasă încă o zi, mă descurc în seara asta.

— Mulțumesc, spuse Karen.

Judy era nevoită să conducă secția cu mai puține asistente decât oricând altcândva, fiindcă nici spitalul nu

Scăpase de reducerile de personal. Cu cinci ani în urmă lucrau douăsprezece asistente la secția de chirurgie, câte patru pe tură. Acum rămăseseră opt, pe care Judy le organiza în trei ture, dându-i fiecareia două zile libere pe săptămână. Într-unele nopți nu lucra decât câte o singură asistentă. Se zvonea că vor ajunge să aibă ture de câte douăsprezece ore înainte de finalul anului.

— Dar mă simt bine. Înurmormântarea a fost ieri și am ajuns acasă în dimineața asta.

— Da? M-am uitat după necrolog, dar nu l-am găsit.

— E îngropat în Louisiana. Nu aveam loc de veci aici, și unul dintre detectivi mi-a sugerat să-l las acolo pentru moment. Mama ar fi vrut să fie lângă el, dar nu e loc acum,

așa că o să găsesc un cimitir unde să-i duc pe amândoi...

Lăsa cuvintele să se stingă. Era puțin surprinsă de sine însăși. O plăcea pe Judy și o considera prietenă, dar nu obișnuia să îi povestească despre problemele ei personale nici măcar lui Piper, prietena ei cea mai apropiată. Faptul că vorbise despre Marc, chiar și indirect, o tulbură și o făcu să nu mai poată gândi coerent. Inima începu să-i bată foarte tare, i se strânse stomacul, își simți sânii congestionați și îi lăsă gura apă. Panica și dorința se împleteau, la fel ca în dimineața în care se trezise în patul lui.

— Îmi pare rău, spuse Judy. Nu-mi place că trebuie să te întreb asta, dar ai cumva o copie după certificatul de deces sau un necrolog publicat în ziarul din New Orleans? E nevoie de măcar unul dintre ele ca să fii plătită pentru zilele în care ai lipsit.

— Am o copie după certificatul de deces.

Copia era făcută de Marc. Nu știa cât ar fi durat în mod normal, dar el vorbise frumos cu cineva de la morgă și rezolvase mai repede. Tresări din nou. Nu era nevoie să vorbească frumos. Era destul să vorbească pe tonul lui cald și, dacă funcționarul era femeie, i-ar fi rezolvat imediat problema.

— Foarte bine. Atunci nu o să fie probleme la salariu. Sigur poți să vii la serviciu?

— Sigur.

— Atunci am nevoie de tine. Vino ca de obicei.

După ce termină convorbirea, Karen se uită în jur, întrebându-se ce să mai facă. Intră în sufragerie și luminița robotului telefonic clipi insistent spre ea. O ignoră și merse să-și facă un sandwich. Apoi făcu ceva pentru care nu avea timp aproape niciodată. Se așază la televizor și ridică picioarele pe

măsuța de cafea. Pe Discovery era un documentar despre design interior. Fiindcă apartamentul ei avea nevoie să fie aranjat, și ar fi fost foarte folositor să despacheteze, se uită la emisiune și își măncă sendvișul. Fugise. Literalmente. Era o mare lașă. Se strecurase afară din casă în timp ce Marc era la duș. Încă o mai dureau picioarele din cauză că fugise pe tocuri preț de nouă străzi, distanța până la hotel. Își aruncase hainele în valiză, sunase la recepție și anunțase că pleacă, apoi se rugase ca el să nu fie în holul de la parter, așteptând-o. Nu-l putea înfrunța. Nu fusese atât de stânjenită în viața ei. Sigur, exista posibilitatea ca el să nu se deranjeze să vină după ea. S-ar putea chiar să fi fost ușurat că a scăpat. Dar nu voia să riște.

Coborâse din lift la mezanin, apoi își cărase bagajul pe scări, ca să nu dea nas în nas cu el. Ieșise pe o ușă laterală și se urcase imediat într-un taxi.

Avea noroc că el nu știa cu ce companie aeriană zburase spre casă. Și unde mai pui că trebuia să ajungă la secție. Oricum, când auzise vocea unei dispecere, în aeroport, rugând-o pe Karen Whitlaw să ridice receptorul unuia dintre telefoanele din jur, nu o făcuse, în caz că el era, totuși, la aeroport și nu la serviciu. Nu răsuflase ușurată până când avionul nu plecase de lângă poartă. Nu că Marc s-ar fi folosit de funcție ca să urce în avion și să-i vorbească. Până la urmă, nu era o infractoare, ci doar o femeie cu care se culcase.

Și nu somnul era cel care o făcea să se simtă stânjenită, ci ceea ce făcuseră când nu dormeau. Nu era pudică, frigidă sau virgină. Două dintre ele ar fi fost imposibile în meseria ei. Dar nici nu mai trăise vreodată ceva asemănător. Se considera o persoană atentă și responsabilă, două calități care presupuneau că nu făcea sex la întâmplare. Piper spunea că e foarte

exigentă și prea atentă, ceea ce nu o flata, dar însemna același lucru. Niciodată nu fusese atât de nechibzuită ca în seara dinainte. Îl lăsase pe Marc să îi facă orice voia. Și el voia multe. Îl lăsase? Participase activ, și îi plăcuse mai mult decât ar fi crezut. Se purtase ca un animal în rut.

Se uită, fără să fie atentă, la demonstrarea unei tehnici de zugrăvit care presupunea să înmoi în culoare o minge de plastic cu care, apoi, să vopsești peretele. Doamne, cât de proastă putea fi? Poate că dacă ar fi avut mai multă experiență și-ar fi dat seama de ce i se întâmplă.

Tresări jenată, cu obrajii îmbujorați de rușine. Fusese umilitor de ușor de sedus. Se lăsase cucerită de un maestru care nu făcuse nicio mișcare greșită. Femeia cea veselă din emisiune transformase de una singură un perete alb într-o operă de artă. Karen se uită urât la ea și stinse televizorul. Era destul de sigură că nu va zugrăvi niciodată folosind o minge de plastic. Cum să se gândească la renovare când avea de suferit după el?

Nimic din tot ce făcuse nu era lăudabil. Își dorise să se culce cu el și nu avea de ce să se prefacă. Pe de altă parte, nu puteai nega că omul avea talent. Dovada era că o făcuse să îl dorească atât de mult.

Se sprijini de spătarul canapelei, uitându-se la tavanul simplu, alb. Tavanele casei lui erau înalte, decorate, și aveau ventilatoare. Lovi o pernă. Fir-ar să fie! Nu voia să se gândească la el.

Dar cum să se oprească dacă totul în ea pulsa? Dacă vreuna dintre prietenele ei de la spital s-ar fi lăudat că a făcut sex de atâtea ori într-o noapte, cu un singur bărbat, Karen nu ar fi crezut-o. Acum știa că există într-adevăr bărbați atât de

potenți. Era sensibilă în zona intimă, dovada clară a excesului din noaptea trecută, în caz că s-ar fi îndoit de propriile-i amintiri. Gândindu-se înapoi își dădu seama cum el o condusesese direct și fără greș chiar în patul lui. Ceea ce oricum nu conta. Nu își dăduse deloc seama atunci. Fusese subtil și crease intimitate între ei, apoi profitase de asta. Omul știa ce trebuie să facă.

Ziua dinainte fusese una a seducției. De fapt, o sedusesse încă de la început. Studiase și ea sexualitatea umană, cunoștea semnalele, și cu toate astea nu le văzuse. Deși acum, gândind la rece, totul era clar.

La început avusese grijă de ea, o ajutase, o atinsese ca din întâmplare. Își amintea palmele lui pe mână, pe spate, pe talie. Îi câștigase încrederea și o convinsese să accepte atingerile lui permanente fără să suspecteze vreo intenție sexuală, apoi o aprinsese până când ei nici nu-i trecuse prin cap să se opună. Și ieri... Vai, ieri! Își aminti cum el îi pusese o mână pe ceafă atunci când plângea, un gest de posesivitate sexuală pe care nu-și putea imagina cum nu-l observase, deși se simțise atât de confortabil. Atunci era deja obișnuită cu atingerile lui. I se păruse normal.

Reușise chiar, în mod foarte logic, să o convingă să-și scoată singură din haine, iar ea se simțise suficient de în largul ei încât chiar să facă asta. Nu ar fi putut să plănuiască întâmplarea cu dresul, dar profitase oricum de asta. Numai dresul, numai pantofii... Totul fusese atât de degajat, de relaxat, încât pregătise terenul ca ea să se dezbrace de tot.

O ajutase să se relaxeze dându-i vin, deși nu putea da vina pe asta, fiindcă nu se amețise. Se ocupase el de asta, dându-i să mănânce, ca să nu poată să se scuze mai târziu sau să-l

acuze pe el de ceva. Își aminti cum li se atingeau picioarele în timp ce dansau și sfârcurile i se întăriră.

Ce putea fi mai romantic decât saxofonul și dansul lent din balcon, într-o noapte ploioasă de vară, în New Orleans? În brațele lui, vrăjită, sedusă atât de subtil încât se înfierbântase fără să-și dea seama. Își amintea cum o atinsese ca din greșeală, cum îi simțise erecția prin materialul pantalonilor. Acum știa că fusese un gest intenționat. O ademenise, făcând-o să își dorească încă o atingere, făcând-o să creadă că totul era lejer și relaxat, dar de fapt amplificându-i dorința.

Pregătise fiecare atingere, înduplecând-o și aducând-o în punctul în care nu doar că îl acceptase, ci chiar își dorise să se culce cu el. Nu făcuse niciun pas greșit. Nu o apucase brutal de sâni și nu își băgase mâna între picioarele ei, fiindcă așa ceva ar fi speriat-o o. Nu știa de ce nu își dăduse seama de nimic atunci când el îi pusese mâna pe fund. De ce niciun clopoțel de alarmă nu-i răsunase în minte. Poate că deja trecuse momentul în care l-ar mai fi putut refuza. Nu avuseseră niciun preludiu cu excepția sărutărilor minunate. Când era pregătit, îi ridicase pur și simplu fusta și o luase. Însă toată acea zi fusese un preludiu, iar ea era mai mult decât pregătită. Avusese orgasm jenant de repede.

Amintirea o făcu să roșească și să respire sacadat. Fir-ar să fie! O singură noapte cu el și se transformase într-o ușuratică. Îl voia. Din nou. Imediat. Bărbatul ăsta știa mai multe despre sex și despre femei decât ar fi trebuit să-i permită legea. Fusese atât de sigur de el și de ea încât își pusese prezervativul chiar dinainte să o invite la dans. Ar fi trebuit să îi fie recunoscătoare, fiindcă era atât de vrăjită de el încât nici nu îi trecuse prin cap să se protejeze, și era asistentă medicală,

pentru Dumnezeu! Nu se gândise la sarcină sau la boli, ci numai la dorința ei insistentă.

Reușise să îi distrugă convingerea că oamenii care spuneau că au fost luați de valul pasiunii exagerau, ca să-și scuze prostia și lipsa de grijă. Acum era și ea una dintre ei.

Se zisese cu grija și auto-controlul pe care le aprecia atât. Fusese suficient să o atingă Marc Chastain ca ea să afle că nu avea niciun pic de autocontrol când era vorba de el. Se comportase atât de nechibzuit că nici nu-i venea să creadă. Plecase de la mormântul tatălui ei direct în patul unui străin. Nu ar fi putut supraviețui acelor câteva zile fără ajutorul lui Marc, dar el rămânea, în esență, un străin. Nu știa nimic despre el. Doar că era polițist, că putea seduce și o statuie și că făcuse dragoste cu ea ca nimeni altul.

Gândul nu o făcu să se simtă mai bine. Îi venea să plângă. Dacă ar fi crezut că el fusese atras de ea de la început, poate că ar fi fost stânjenită că se culcase cu el și că fusese neatentă, dar nu ar fi fugit ca un iepuraș speriat. Dar el nu fusese atras de ea. De fapt, chiar îi displicuse. În lumina rece a dimineții, prinsă sub brațul lui puternic, nu reușea să-și amintească decât senzația pe care i-o dăduse la început. Și știa că nu se înșelase. Dacă nu o plăcea, atunci de ce o sedusesese? Posibilitatea oribilă care îi trecuse prin cap o făcuse să fugă de el. Poate că singurul lucru care-l împinsese era dorința. Poate că se culcase cu ea doar pentru că putea, nu pentru că avea vreun interes, profitând de ocazie când aceasta apăruse. Poate. Dar ea nu credea asta. În primul rând că se ocupase de toate detaliile. Chiar și de prezervative. Își propusese să o seducă și reușise ridicol de repede. Acțiunile lui trădau o deliberare care o speria și o rănea peste măsură.

Dat fiind faptul că nu o plăcuse deloc, dacă toată această campanie de seducție fusese ca să o umilească? Să se culce cu ea, să o folosească, apoi să o lase.

Unul dintre medicii rezidenți de la spital îi spusese ceva similar după ce îl refuzase a treia oară.

— Într-o zi o să te cucerească vreun mare seducător, o să se culce cu tine și când se plictisește o să te părăsească. Să vezi și tu că nu ești mai bună decât noi, restul.

Nu-și imagina că există vreun seducător mai priceput decât Marc Chastain. Tresări, dorindu-și să nu se mai gândească la așa ceva. Acum îi venise o idee și mai îngrozitoare. Dacă lui îi fusese *milă* de ea? Gemu, acoperindu-și ochii cu palmele. Minunat. Era cea mai tristă creatură. Karen întoarse capul și se uită la robotul telefonului. Nu trebuia să asculte mesaje. Putea să le șteargă direct. Nu trebuia să-i asculte vocea sau, și mai rău, să afle că el nici nu sunase. Poate că renunțase pur și simplu și nu îi lăsase niciun mesaj.

— La naiba! spuse ea. La naiba, la naiba!

Nu o ajută faptul că repetase cuvintele. Trebuia să accepte adevărul pe care încerca să-l evite, dar fără succes. Făcuse ceva mult mai prostesc decât să se culce cu el. Cândva în timpul celor trei zile, se și îndrăgostise de el.

Își spunea că simte asta doar pentru că el o ajutase atunci când avea nevoie, dar de fiecare dată când îl vedea, i se strângea inima. Își spusese că era vorba de vocea lui atât de delicioasă, de masculină. Că asta o atrăgea. Își spusese multe, dar adevărul era că simțise asta încă de la început. Poate că era chimie sau biologie. Poate voodoo. Nu știa de ce, dar o atrăsese ca un magnet și tot ce făcuse el după aceea îi

intensificase emoțiile. Cum să nu îl iubeasca, o hrănise, o apăraseră de ploaie cu trupul lui, o încălzise. Erau lucruri simple, primitive, pe care și omul cavelor le-ar fi putut face pentru femeia lui, dacă voia să între sub pielea de urs alături de ea. Era ciudat că gesturile astea aveau și acum același efect ca și în urmă cu mii de ani.

Nu putea spune exact când se transformaseră sentimentele în ceva serios, dar nici nu putea să nege ce simțea. Era real, era puternic și terifiant. Și dureros.

Dacă el nu ar fi vrut decât o partidă de sex într-o noapte ploioasă, atunci nu trebuia să fie atât de atent cu ea, se gândi furioasă, cu lacrimi în ochi. Și dacă nu o plăcea și voise doar să o facă să îi pese ca să o poată răni mai tare...

Nu știa ce să facă. Nu avea suficientă experiență ca să facă față unei astfel de situații. Nu mai iubise niciodată un bărbat. Nu-și dăduse voie să simtă ceva atât de puternic. Era ironic că tocmai se decisese să le dea o șansă bărbaților, apoi Marc venise și o făcuse să cadă pe spate, literalmente.

Ar fi trebuit să rămână și să îi vorbească. Ar fi fost un lucru inteligent și demn. Ca un adult. Fără jocuri. Sincer. Acum era prea târziu ca să mai facă asta. Nu putea decât să își ceară scuze pentru ce făcuse ea și să îl lase pe el să se gândească la ce făcuse el.

Luminița roșie de pe robot o înnebunea. Blestemând, cu lacrimi în ochi, se repezi și apăsă butonul.

Sunase cineva care închisese, apoi era un mesaj de la un agent de marketing care voia să-i vândă produse de curățat, încă trei persoane care nu lăsaseră niciun mesaj, apoi auzi vocea lui Piper:

— Doamne, Karen, îmi pare atât de rău pentru tatăl tău! De

ce nu m-ai sunat?

Următorul mesaj era de la un vânzător de panouri de aluminiu, încă un apel fără mesaj, apoi, dintr-o dată, o voce adâncă și furioasă:

— Fir-ar să fie, Karen!

Se opri, apoi, când vorbise din nou, părea a ține dinții încleștați.

— Ce *naiba* înseamnă asta? De ce ai fugit de mine? Să mă suni în secunda în care intri pe ușă, sau jur pe Dumnezeu că...

Nu auzi restul amenințării, fiindcă el trântise telefonul. I se înmuia genunchii și apucă marginea biroului ca să se susțină. Nu mai era nicio notă catifelată în vocea lui. Doar furie. Forța ei o luase prin surprindere. Nu se așteptase să fie furios. Supărat, poate, dar se aștepta să-l audă spunând "Te simți bine? Nu era nevoie să fugi." Se așteptase ca el să vrea să vadă ce mai face, nimic mai mult, iar lipsa lui de interes ar fi făcut-o să se simtă și mai lașă pentru că fugise.

Nu îl mai auzise înjurând. Era foarte bine educat. Știa că mai înjură uneori, doar îl auzise, deși în franceză. Era polițist, și sub politețea lui era o duritate care în mod normal ar fi făcut-o să stea departe. Și tatăl ei fusese un om dur. Dar avea nevoie de Marc și nu se simțise niciodată mai în siguranță decât se simțise cu el. Nu era vorba numai de arma de la brâu, ci de el, mare și sigur pe el, cu privirea lui dură și strălucitoare. Era periculos, și ea nu se îndoia că putea fi rău atunci când era nevoie.

Cu ea, oricum, fusese blând. Politicos. Îi vorbise murdar în pat, normal. Închise ochii și își aminti ce-i spusese și ce-i făcuse. Simți cum se aprinde și își strânse pulpele. Se înfioră și gemu. Așa cum făcuse și după primul lui telefon, mai

ascultă o dată mesajul. Tresări din nou la auzul furiei lui. Fugise de el ca și cum ar fi fost un violator, insultându-l după ce el făcuse atâtea pentru ea, indiferent de părerea pe care o avea. Fiindcă era polițist, încercase să o prindă, să se asigure că se simte bine. Ea nu avusese nici măcar politețea să îi răspundă la apel, în aeroport. Nu era de mirare că se înfuriase. Și ea era furioasă pe sine. Da, avusese câteva zile dificile, ba chiar un an întreg dificil, dar asta nu era o scuză. Nimic nu-i scuza comportamentul.

Ridică receptorul și formă numărul înainte să mai facă vreo copilărie, cum ar fi fost să i se facă frică.

— Chastain. Lăsați un mesaj.

Căsuța vocală. Fir-ar să fie. Karen strânse din dinți.

Merita să primească scuzele personal, merita să aibă ocazia să mai țipe la ea, dar ar fi putut dura zile întregi până să dea de el.

— Sunt Karen. Am ajuns acasă. Îmi pare rău că am fugit. A fost o copilărie din partea mea și nu am nicio scuză. M-am gândit că... Nu contează. Am fost o proastă. Îmi pare rău.

Nu părea a mai avea ce spune. Își mușcă buza și închise. Îi era frig. Poate că el o să sune ca să-i spună că e proastă și nepoliticoasă, dar era mai probabil că nu o va mai suna niciodată. Dintr-un impuls, scoase microcasetă din robot și o puse într-un sertar. Chiar dacă pe înregistrare țipa la ea, măcar îi putea auzi vocea. Putea să-l asculte din când în când, ca să-și amintească de propria-i prostie.

Puse o casetă nouă în aparat, apoi se ridică, neștiind ce să facă mai departe. Putea să aștepte să sune telefonul sau putea să mai spele niște rufe, să facă treabă prin casă și să doarmă puțin. Lucra în acea noapte și nu dormise prea mult cu o

noapte înainte. Marc fusese deasupra și înăuntrul ei aproape tot timpul.

Închise ochii, respirând adânc și amintindu-și. Oricum ar fi stat lucrurile acum, aceea fusese o noapte pe care nu o va uita. Regreta multe lucruri legate de ceea ce se întâmplase, dar pentru câteva ore se pierduse cu totul în plăcerea fizică. Marc îi făcuse mai multă plăcere decât credea că poate simți, și nu avea cum să regrete asta.

Și iubea. Ea, care credea că nu putea să-și iubească decât mama, aflase că nu era deloc așa. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, își iubea tatăl. Se simțea împăcată că poate recunoaște asta și că poate să se deschidă. Îl iubea și îi părea rău că-și irosise viața și că respinsese iubirea. Ea semăna cu el mai mult decât crezuse, în reacții, în încercarea de a se închide față de ceilalți. Dar, la fel ca mama ei, iubea în ciuda tuturor eforturilor de a se apăra. Probabil că și pe Marc îl va iubi tot restul vieții.

Marc era încă într-o dispoziție foarte proastă după-amiază, când ajunse la birou. Îi era cald, era transpirat, obosit și atât de supărat încât îi venea să spargă ceva. Karen fugise de el. Se așteptase să fie agitată dimineată, poate puțin timidă, puțin stânjenită. Știind că nu are prea mult timp și nici ocazia, dusesse intimitatea dintre ei mai departe decât o făcuse vreodată cu vreo femeie în atât de scurt timp. Nu exista niciun centimetru din pielea ei pe care el să nu-l fi atins sau sărutat în încercarea de a o face să nu-l poată uita atât de ușor. O lăsase adormită și intrase la duș, intenționând să o trezească sărutând-o, să o țină în brațe și să o mângâie, să o ademenească, să o facă să zâmbească, apoi să facă din nou dragoste cu ea. Dar până la urmă se dovedise că ea nu dormea,

fiindcă atunci când ieșise din baie, nu mai era nicăieri.

Probabil că fugise tot drumul până la hotel. Numai așa ar fi putut să-l evite. Când ajunsese el acolo, ea deja sunase la recepție ca să anunțe că pleacă, iar el nu avea cum să verifice de unul singur toate ieșirile. Scăpase din nou, iar valetul din parcare își amintea că o văzuse luând un taxi spre aeroport.

O chemase la telefon, în aeroport, dar ea nu răspunsese. Oricum, era deja atât de supărat încât avea noroc că n-o prinsese. În loc de asta, o sunase acasă și-i lăsase un mesaj furios. Probabil că nu era cel mai inteligent lucru pe care l-ar fi putut face, mai ales dacă încerca să o îmblânzească, însă fuga ei îl scosese din minți. Răcoarea din birou îl făcu să ofteze ușurat. Își dădu jos jacheta și își mișcă umerii, dezlipindu-și cămașa de spate și înfiorându-se. Își trecu nerăbdător mâna prin păr și pe ceafă. Doamne, cât îi ura pe ucigașii de copii. Ar fi preferat să lucreze la o sută de cazuri decât să investigheze moartea unui copil. Neputința și fragilitatea trupușoarelor lor îl dărau.

La morgă era un băiețel de cinci ani, mort după ce căzuse pe scări. Mama lui spunea că a fost un accident. Picioarele copilului erau acoperite cu arsuri mici, pe jumătate vindecate, pe care ea încercase să le ascundă spunând că sunt ciupituri de țânțar, și cu vânătăi galben-maronii. Vânătăile galbene sunt vânătăi vechi, pe cale de-a se vindeca. Mama spunea că le avea de când căzuse de pe bicicletă.

Femeia era foarte speriată. Stătea nemișcată la masa din bucătărie, ca și cum s-ar fi temut să schițeze vreun gest. Întorsese capul o singură dată, atunci când soțul ei spusese ceva, iar lui Marc i se păruse că vede o urmă întunecată pe gâtul ei, sub bluză.

Știa semnele. Bluza încheiată până sub bărbie, cu mâneci lungi, deși era cald, și pantaloni în loc de șort.

Nu mai pierdea vremea întrebându-se de ce ar rămâne o femeie alături de un bărbat abuziv, sau cum putea o mamă să se teamă să vorbească despre moartea copilului ei. Era polițist de destulă vreme și nimic nu-l mai surprindea. Știa că trebuie să fie precaut, fiindcă soțul ei era avocat și ar fi fost atent la toate detaliile. Mai și lucra cu cazuri penale, ceea ce îl făcea pe Marc să-și dorească și mai mult să-l prindă.

Legistul va găsi, probabil, urme de abuz. De exemplu, fracturi vindecate. Va afla că urmele de pe picioarele copilului erau arsuri de țigară, nu ciupituri de țânțar, și în raportul lui vor exista destule motive pentru un arest. Marc spera doar că va reuși să facă rost de mandat înainte ca nemernicul să între în panică știind că soția lui ar fi putut depune mărturie, și să o omoare și pe ea. Se așeză ca să-și asculte mesajele și se uită peste niște dosare care se strânseseră la el pe birou. Majoritatea erau de rutină, anunțuri, memo-uri, rapoarte pe care le ceruse chiar el. Avea multe legături în oraș, mulți informatori care ar fi preferat să vorbească despre prietenii lor ca să nu-l supere pe el. Majoritatea lucrurilor pe care le auzea erau mărunțișuri, dar uneori era suficient un detaliu care să se potrivească într-o imagine de ansamblu pe care el deja o avea, și cazul era rezolvat. Nu se aștepta să primească vreun telefon de la Karen, mai degrabă din cauza mesajului pe care i-l lăsase, decât în ciuda lui. Îl uimi să-i audă vocea. Se opri și se sprijini de spătarul scaunului, ascultând supărat. Părea liniștită, supusă.

— M-am gândit că... Nu contează. Am fost o proastă. Îmi pare rău.

Se gândise că, ce? se gândea prea mult, asta era problema. Aproape că o auzea îngrijorându-se. Femeia asta nu știa cum să se relaxeze și să se distreze. Trebuia ea să-și asume responsabilitatea pentru orice.

— Rahat! mormăi el, umflându-și obrazii.

Ar fi trebuit să-și dea seama că se va trezi supărată pe sine pentru ceea ce considera un comportament iresponsabil. Fusesse atât de atent să nu o sperie înainte să o atragă în patul lui încât ea nu știa că el plănuia mai mult decât o aventură. Greșise lăsând-o singură în pat, și nu avea de gând să uite asta. Chimia dintre ei era atât de puternică încât îi tăia răsuflarea, și era amplificată de faptul că își dăduse seama imediat că ea nu era foarte experimentată. Nu era ignorantă sau virgină, dar nici nu era foarte obișnuită să facă dragoste. Probabil că-și controla sexualitatea la fel cum își controla și emoțiile. Dar noaptea trecută se relaxase și devenise cea mai dulce și mai fierbinte femeie pe care o avusese vreodată în pat. Nu știa că poate dori pe cineva atât de des, dar, la naiba, cu ea nu avusese de ales. Avea mare nevoie să fie iubită, iar el se ridicase la nivelul așteptărilor. Marc avea experiență, și cu toate astea ceea ce făcuseră împreună i se păruse mai intens decât orice trăise înainte. Probabil că o astfel de noapte era, pentru Karen, pur și simplu desfrânare.

Întinse mâna după receptor ca să o sune, apoi se opri. Nu mai era furios, dar era în continuare supărat și nu-și recăpătase încă autocontrolul după ce fusese nevoit să se ocupe de cazul băiețelului omorât. Trebuia să-i vorbească lui Karen cât de curând, ca ea să nu aibă timp să se îndepărteze mai mult de el, dar era nevoie să fie și atent. Îi venea să țipe la ea, o idee nu foarte bună pentru moment. S-ar fi retras și mai mult și poate

că ar fi refuzat să îi mai vorbească. Făcu un efort și continuă să citească anunțurile poliției din alte state, uitându-se pe câteva pagini imprimate la calculator. Se opri când ajunse la un raport al poliției din Mississippi, care vorbea despre un cadavru găsit la granița cu Louisiana. Victima, un bărbat caucazian de cincizeci și șapte de ani, pe nume Rick Medina, fusese împușcat de două ori cu un pistol de calibrul 22. Îi fuseseră furate cărțile de credit și banii.

Foarte multă lume era împușcată cu pistoale de calibrul 22, fiindcă aceea era cea mai des cumpărată armă. Numai instinctul îl făcu să scoată raportul din teancul de hârtii în care era. Poate că nu va găsi nimic, dar victima avea aproximativ aceeași vârstă cu tatăl lui Karen, și statul Mississippi nu era atât de departe.

Acum era ocupat cu cazul băiețelului și nu avea timp să verifice legătura probabil inexistentă. Oricum, nu putea nici să o ignore. Îl găsi pe Shannon stând lângă dozatorul de apă, flirtând cu o funcționară.

— Salut, Antonio.

Shannon se îndreptă și îl privi atent.

— Ne mai vedem, îi spuse el femeii, atingând-o pe braț. Ce s-a întâmplat? Întrebă, apropiindu-se de Marc și aplecând capul spre raportul din mâna acestuia.

— Eu trebuie să mă ocup de cazul Gabie...

— Da, băiețelul. Nenorocitul de taică-su l-a omorât, nu?

— Da, dar trebuie să fac totul ca la carte, ca să nu scape. Ai timp să verifici ceva pentru mine?

— Sigur.

Shannon citi raportul.

— Știi ceva despre acest Rick Medina?

— Nu. Am doar o bănuială. Vezi dacă există vreo legătură între el și Dexter Whitlaw. Au cam aceeași vârstă. Poate au fost împreună în armată. Dacă se cunoșteau, e o coincidență cam mare că au fost omorâți amândoi cu un 22, cam în același timp

— E puțin probabil să fie vreo legătură, spuse Shannon.

— Ai dreptate, recunosc Marc. Verifică dacă Medina a lucrat în armată. Poate că și-a făcut stagiul militar în același loc cu Whitlaw. Cine știe ce aflăm?

Capitolul 12

Pacientul din salonul 11-A fusese implicat într-un accident auto, după care avusese nevoie de operație și își pierduse un rinichi și splina. Chirurgul spusese că se simte suficient de bine ca să fie transferat la secția chirurgie, fiindcă era treaz și în stare stabilă, putea mânca mâncăruri solide ușoare și rinichiul care îi mai rămăsese producea urină în cantități normale. În orice caz, în seara aceea începuse să aibă temperatură și refuzase cina. Chirurgul de serviciu reușise să se ascundă și nimeni nu-l putea găsi, fiindcă nu răspundea la pager. Karen îl sună pe chirurgul domnului Gibbons și încercă să fie cât mai atentă la pacient. Dacă avea o infecție post-operatorie, cu cât își dădeau mai repede seama, cu atât era mai bine. Fiind îngrijorată, nu avu timp să îi fie dor de Marc. Se bucura că e la serviciu, în locul familiar, cu mirosuri medicale și monitoare care țiuiau. Avea ecusonul prins de halatul cu mâneci scurte, iar în buzunare avea tot felul de instrumente care i-ar fi putut sau nu fi de folos la un moment dat. Avea stetoscopul la gât, iar papucii cu tălpi de cauciuc scârțâiau

când mergea. Cunoscut. Bine. Reușise să doarmă câteva ore, în ciuda tuturor așteptărilor. Nu știa dacă să se bucure sau să îi pară rău că Marc nu o trezise, sunând-o. Evident, decisese să renunțe, ceea ce, dacă se gândea mai bine, era cel mai bun lucru. Făcuseră dragoste, ea se făcuse de răs, dar acum, gata. El era în Louisiana, ea acasă, în Ohio, acolo unde îi era locul. Poate că într-o zi va avea chef să-i povestească lui Piper despre noaptea pe care o petrecuse cu detectivul din New Orleans. Piper va fi ușurată, fiindcă, după părerea ei, a vorbi despre viața amoroasă a lui Karen era o contradicție în termeni. Ca să vorbești despre viață trebuia să poți vorbi despre activitate.

Chirurgul domnului Gibbons sună exact când Karen luase pauză. Așa cum se aștepta, doctorul era morocănos. În opinia asistentelor, toți chirurgii erau niște mitocani, dar măcar doctorul Pierini era un mitocan cu discurs logic.

— Domnul Gibbons are temperatură treizeci și opt, îi spuse ea. La miezul nopții avea treizeci și șapte cu cinci.

— Rahat, spuse chirurgul, căscând. Bine. Faceți o cultură, ca să vedem ce se întâmplă acolo. Spune-le celor de la laborator că vreau rezultatul de dimineață.

Îi mai dădu câteva instrucțiuni, apoi întrebă:

— Unde e Dailey?

— Doctorul Dailey nu răspunde.

— Găsește-l, fir-ar să fie. Nu mă suna pe mine!

Trânti telefonul, iar Karen ridică din umeri și închise și ea. Obținuse ce dorea. Când trezea pe câte cineva la ora trei dimineața era dispusă să fie înțelegătoare. S-ar fi bucurat să-l găsească pe doctorul Dailey, dacă s-ar fi putut. Nicio asistentă de la secția chirurgie nu reușise acest miracol.

Ar fi fost bine dacă i-ar fi băgat cineva un fir în fund, ca ea să poată apăsa pe un buton când aveau nevoie de el. Ar fi fost găsit după strigăte. În camera asistentelor erau ziare peste tot, reviste aruncate, iar frigiderul găzduia forme de viață pe care nimeni nu dorea să le cerceteze îndeaproape. Patru scaune pliante erau așezate în jurul unei mese mici, rotunde. Mobila era completată de o canapea plină de arcuri sărite, fabricată dintr-un vinii portocaliu. Un televizor mic atârna na pe perete, dar imaginea era stricată de câteva luni, așa că asistentele se distrau încercând să-și dea seama de acțiune ascultând dialogul și efectele speciale.

Karen luă un suc dietetic din frigider și se așează pe Val, de la Valencia, canapeaua portocalie. Oftând, își arcui picioarele și-și întinse tendoanele lui Ahile, dorindu-și un lighean cu apă rece în care să le poată scufunda, l-ar fi plăcut să-și scoată pantofii, dar știa că picioarele i s-ar fi umflat imediat și că s-ar fi încălțat cu greu, iar încălțările i s-ar fi părut strâmte tot restul programului. Pe jos erau împrăștiate mai multe ziare din ultimele zile. Aplecându-se, Karen apucă niște pagini ca să afle dacă se mai întâmplase ceva interesant cât lipsise ea. Nu prea erau șanse, dar poate că nu tăiasse nimeni caricatura cu "Dilbert". Desenele ajungeau adesea la avizierul spitalului, cu numele unora dintre angajați scrise cu creionul pe deasupra. Celor din administrație nu li se părea amuzant.

Se uită peste pagini, citind titlurile și textul de sub poze. Îi atrase atenția o fotografie, fiindcă ceva din rămășițele unei case incendiate i se părea familiar.

"Un incendiu a distrus ieri dimineață casa familiei Hoerske." Dar aia era casa ei! Șocată, se uită la ruinele arse din fotografie. *Fusesse* casa ei, mai degrabă. Locuise acolo

cincisprezece ani. Săracii proprietari, erau proaspăt căsătoriți și se bucuraseră mult de noua lor locuință. Pierduseră tot ce aveau. În ziar mai scria că focul pornise din bucătărie. Aproape la fel de tulburată ca și când ar fi pierdut un prieten vechi, Karen lăsă deoparte ziarul. Atunci când ardea o casă, ardeau o dată cu ea și amintiri, și speranțe. Materialul din care erau țesute viețile oamenilor se împletea cu zidurile. Îi plăcuse pe Nathan și pe Lindsay. Ar fi vândut casa oricum, dar se bucurase că o cumpără ei. Păreau foarte îndrăgostiți unul de altul, și erau liniștiți, împăcați, ca și cum își găsiseră locul și nimic nu i-ar mai fi putut tulbura. Karen și-i imagina cu vreo doi copii care să umple camerele cu jucării și cu râsete vesele. Acum erau nevoiți să o ia de la capăt și să găsească un alt loc care să le fie adăpost.

Piper ajunsese la serviciu la șase și jumătate și-și puse mâinile în sold când o văzu pe Karen.

— De ce nu m-ai sunat? Întrebă ea privind-o cu reproș.

— Nu am avut timp.

Dintr-un impuls, Karen lăsă jos fișa pe care o completa și o îmbrățișă pe Piper, în loc de scuză.

— Compania aeriană avea doar un zbor care pleca într-o oră. Mi-am luat hainele, am sunat-o pe Judy și am fugit.

— Cred că o să te iert, spuse Piper îmbrățișând-o la rândul ei. Îmi pare rău, iubito. Cred că a fost greu, chiar dacă nu erați apropiați. Ce s-a întâmplat?

— A fost omorât. Împușcat.

Piper tresări, șocată, iar cele două asistente care mai erau acolo se uitară nedumerite la ea. Karen înghiți cu greutate.

— Au fost niște focuri de stradă. Nu au existat martori.

Piper expiră lung.

— Îmi pare rău. Poate că ar fi trebuit să mai stai o vreme acasă.

— Nu. E mai simplu să vin la muncă.

Așa era întotdeauna. Dacă era ocupată, făcea față oricăror probleme.

— Ce-ar fi să vii să stai la mine câteva zile...

Karen dădu ochii peste cap, apoi râse.

— Tu lucrezi ziua, eu lucrez noaptea. Ce rost ar avea?

— Da, ai dreptate.

Piper se gândi puțin. Era o femeie bine făcută, cu un păr scurt, creț și negru și cu o figură foarte prietenoasă. Pacienții se simțeau mai bine doar privind-o. Nu era foarte frumoasă, dar avea o atitudine care o făcea să strălucească. Viața ei amoroasă, spre deosebire de aceea a lui Karen, era mai activă decât vulcanul Mauna Loa.

— Până când nu o să începi să lucrezi iar ziua, ești pe cont propriu.

— Mersi, chicoti Karen, amuzată de exprimarea directă a prietenei ei.

Începu să fredoneze o melodie cunoscută.

— "Îți voi fi alături", cântară în cor celelalte două asistente.

Piper apucă un capsator și le amenință cu el.

— Pot să vă capsez pe scaune încă o tură, spuse ea.

Judy Camliffe se apropie, mergând repede.

— Salut. Karen, te simți bine?

Cu numai câteva zile în urmă, o astfel de îngrijorare, chiar și din partea lui Piper, ar fi făcut-o pe Karen să se simtă stânjenită. Acum nu avea rost să se apere, fiindcă zidurile pe care le ridicase fuseseră deja dărâmate. În ciuda tuturor eforturilor și atenției ei, Marc se strecurase foarte aproape, așa

cum trece un cuțit fierbinte prin unt. Și în ciuda tuturor anilor pe care îi petrecuse construind un zid de furie împotriva tatălui ei, acum înțelegea că nu ar fi fost atât de supărată dacă nu l-ar fi iubit. Le zâmbi prietenelor ei.

— Nu știu dacă mă simt tocmai bine, dar prefer să lucrez decât să stau acasă.

Făcu o pauză.

— Mulțumesc pentru întrebare.

Judy dădu din cap, apoi se întoarse către teancul de fișe.

— Bine. Ce e de făcut?

Karen îi povesti despre febra îngrijorătoare a domnului Gibbons, care acum ajunsese la treizeci și nouă. Laboratorul nu trimisese rezultatul analizelor, iar doctorul Perini trebuia să vină la vizita de dimineață peste numai jumătate de oră.

— O să-i îmboldesc eu puțin, spuse Judy întinzând mâna după telefon. Am aflat ce era cu Ashley.

— Ai spus că avea diaree.

— Da, dar știu din ce cauză.

Deveni atentă la telefon.

— Salut, sunt Judy, de la secția chirurgie. Aveți rezultatele analizelor domnului Gibbons? Sigur.

Cât aștepta se întoarse către ele.

— A crezut că e toxinfecție alimentară și a făcut scandal la cantină, dar nimeni altcineva nu s-a îmbolnăvit, așa că au ignorat-o. De data asta și-a dat seama de la ce e. De la jeleuri.

— De la jeleuri?

Piper era îngrozită, fiindcă ea adora jeleurile.

— Ține regim, așa că a luat niște jeleuri fără zahăr când a fost la film. Patru ore mai târziu a început nebunia.

Judy strânse mai bine receptorul între ureche și umăr.

— Ieri a fost la cumpărături și a mai luat o porție de jeleuri. S-a repetat povestea. Nu mâncase nimic altceva. A spus că s-a balonat îngrozitor și că a avut dureri foarte mari.

— Pe de altă parte, spuse Piper pragmatică, probabil că a slăbit.

Râseră toate.

— Da, spuse Judy, dar zice că nu a meritat efortul.

Ascultă din nou în receptor.

— Puteți să vă grăbiți? Temperatura pacientului crește. Ar putea fi o infecție cu stafilococ. Bine. Mulțumesc. Revin mai târziu.

Închise telefonul și îi spuse lui Karen:

— Au promis că au rezultatul în cincisprezece minute.

— De obicei durează de două ori mai mult decât promit. S-ar putea să aibă rezultatul înainte de vizita doctorului Perini doar dacă întârzie el.

Karen ridică privirea și văzu un medic care se încrunta la o fișă. Era alunecosul doctor Dailey, care probabil voia să pară că a lucrat din greu o noapte întreagă.

— Ce marcă erau jeleurile alea?

— Karen, scumpo, nu ai tu nevoie de așa ceva, o avertiză Judy.

— Nu sunt pentru mine. Mă gândeam să-i dau câteva doctorului Dailey. Din motive terapeutice, desigur.

— Desigur, rostiră în cor, zâmbind.

Toate erau de acord că doctorul Dailey era cam constipat.

Karen se uită la robot imediat ce intră în apartament. Luminița roșie nu clipea. Nici nu avea cum, se certă singură. Marc știa că lucrează în tura de noapte. Dacă nu sunase mai devreme, evident că nu sunase în toiul nopții. Oftând, încuie

ușa și se îndreptă spre duș. Nu avea de ce să sune, doar dacă nu cumva voia să mai înjure puțin. Se terminase. Nici nu începuse, de fapt. Nu spusese niciodată că ar vrea să se revadă. Doar o sedusese. Își atinsese scopul și acum ea trebuia să uite și să nu se mai gândească la el. Se terminase, își spuse în gând, cu hotărâre. Dar nu simțea asta. Marc îi schimbase părerea despre ea însăși. În picioare, la duș, era acut conștientă de propriul ei corp, într-un fel în care nu fusese înainte. Se simțea... senzuală. Femeie. I se întăriră sfârcurile sub apa care cădea și se gândi la gura lui Marc atingându-i-le. Își aminti cum palmele lui bătătorite o apucaseră de talie, de fund, ridicând-o și răsucind-o fără efort, așezând-o așa cum o voia. Așa cum voia și ea. Interiorul i se strânse și aproape că îl simți acolo, în ea.

Răsuflă. Fiecare femeie ar fi trebuit să aibă un amant ca el, cel puțin o dată în viață. Dar ea nu îl voia numai o dată. Îl voia din nou, în fiecare noapte, tot restul vieții. Întrebarea era ce să facă. Nesiguranța era chinuitoare. Nu era sigură în legătură cu motivele lui, nu știa ce simte el, nu știa nimic mai mult despre noaptea aceea. Își cunoștea sentimentele, dar știa că nu e bine să iei decizii pe baza lor. Știa! Experiența ei în domeniul relațiilor era egală cu zero. Nu iubise niciodată un alt bărbat.

Apa se răcise treptat, și deodată era foarte rece. Abținându-se să țipe, Karen ieși de sub duș. Nu știa de când stătea acolo și se gândea la el, dar clar de suficient timp cât să se termine apa caldă. Grăbită, închise robinetul și se înfășură cu un prosop. Tremură în timp ce se ștergea și îmbracă repede un halat de baie.

Dușul rece și neașteptat o trezise, ceea ce nu era rău. Se descurca mai bine în tura de noapte dacă nu se culca imediat

ce ajungea acasă. Se putea uita la știrile de dimineață, putea să-și verifice corespondența, să plătească facturi, să facă lucruri normale. Și, doar ca să se distreze, ar fi putut să-și dea unghiile cu oă roșu scarlet și să șteargă trandafiriul discret pe care îl folosea de obicei.

Carl Clancy nu se grăbea. De data asta verificase mai mult decât în cartea de telefon. De unde să știe el că Whitlaw vânduse casa? Dar aflate unde locuia acum, ba chiar știa că e asistentă la unul dintre spitalele din oraș. Nu știa însă dacă e acasă sau nu. Într-un spital se lucrează timp de douăzeci și patru de ore, iar el nu reușise să afle în ce tură era ea. Ar fi atras prea mult atenția asupra lui dacă ar fi insistat. Oamenii și-i amintesc pe cei care întreabă lucruri specifice despre persoane specifice. Se uită la ceas. Era opt și jumătate. Dacă lucra de dimineață, era deja la spital. Dacă intra după-amiază, acum s-ar fi trezit. Dacă lucra în tura de noapte, acum se culca.

Sună la spital și ceru cu ea. Nu știa destul. Nu știa la ce secție lucrează. Dar nu conta. Cotoroața care îi răspunse la telefon îl anunță pe un ton de gheață că asistentele nu primesc telefoane personale în timp ce sunt la serviciu, cu excepția urgențelor. Era o porcărie. Fiecare secție avea numărul ei de telefon, iar asistentele primeau și dădeau apeluri foarte des. Dar decât să insiste, preferă să-și ceară scuze și să închidă. Fundătură. Sună la ea. După ce arsese casa nepotrivită, verificase la compania de telefonie și aflate că numărul din cartea de telefon era corect. Locuia în aceeași zonă, așa că transferase numărul. Poate că închisese telefonul dacă voia să doarmă, dar Clancy trebuia să riște. Auzi sunetul telefonului. Karen ridică privirea la auzul apelului, însă Marc știa că

lucrează de noapte. Nu ar fi sunat-o acum, nu? Sau poate că ar fi sunat, gândindu-se că o găsește acasă. Era încă devreme și poate credea că nu doarme.

Ezită destul de mult și până la urmă răspunse robotul. Cel care suna închise aproape imediat, iar înregistrarea se opri. Deci nu era el. Marc ar fi lăsat un mesaj. I se făcu rău de dezamăgire, dar ridică din umeri. Nu avea de gând să-și petreacă viața așteptând să sune el. Ea era de vină, pentru că fugise. Din cauza ei înseși nu știa acum dacă fusese doar o aventură de o noapte sau dacă ar fi putut fi ceva mai mult între ei. Începutul relațiilor moderne era foarte dificil, își spuse. Presupunând că ăsta era un început. Lucrurile erau mai simple pe vremea când bărbații își declarau intențiile, iar femeile erau sau nu de acord. Îi plăcea ordinea unui astfel de aranjament, siguranța emoțională. Mișcarea de emancipare a femeilor fusese un lucru minunat, fiindcă acum aveau acces la slujbe și erau plătite la fel ca bărbații, dar ritualurile sociale de pe atunci erau mai bune decât confuzia timpurilor prezente. Își privi unghiile degetelor de la picioare. Roșul scarlet le făcea să arate într-un fel. O femeie cu astfel de unghii nu ar fi ezitat să-l sune pe un bărbat cu care avea de discutat o problemă importantă. În seara asta, decise ea. Nu voia să-l sune acum, ca să nu se supere sau să nu se bucure prea mult și să nu mai poată dormi. Dacă nu suna el, îl va suna ea seara. Și dacă o refuza, măcar va ști cum stă și va putea să-și vadă de viața ei.

Clancy oftă. Bine. Nu răspunsese. Plecase sau dormea. Dacă ar fi avut la dispoziție încă o zi, ar fi putut afla tot ce avea nevoie să știe. Dar Heyes îl forța să între în apartamentul ei cât de curând. Speră că plecase la muncă. Ar fi trebuit să o omoare dacă era acasă.

Capitolul 13

— Antonio Shannon?

Detectivul ridică privirea și văzu un bărbat mare și înalt stând în fața biroului lui.

— Da, eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

— Mă numesc McPherson.

Băgă mâna în jachetă și scoase o legitimație, deschizând-o cu o mișcare exersată, care spunea că omul e de la FBI. Shannon studie atent actul. Părea oficial, dar ce ar fi putut să vrea de la el un agent federal?

— În primul rând, spuse mcpherson încet, nu sunt aici în capacitate oficială. E o problemă pur personală. Un prieten de-al meu a fost omorât în Mississippi, și tu ai cerut informații despre el. Rick Medina. Ai vreo pistă? Bănuiești cine l-ar fi putut omorî?

Shannon se frecă pe bărbie. S-ar fi așteptat să primească orice drept răspuns la cererea lui de informații, dar nu vizita unui agent federal. Însemna că undeva sunase o alarmă. McPherson putea fi aici neoficial, dar cine știe? Victima din Mississippi ar fi putut sau nu să fie prietenul omului ăstuia. Nu conta. Rick Medina, oricine ar fi fost, avea cunoștințe sus-puse.

— Nu știm nimic despre omorul ăla, spuse rar. Căutam ceva care să ne ajute pe noi la un caz, rosti, ridicându-se. Cred că ar trebui să vorbiți cu detectivul Chastain.

Marc vorbea la telefon cu legistul. Autopsia copilului era programată peste o oră. I se strânse stomacul de furie gândindu-se la asta, amintindu-și fragilitatea trupului mic și a

oaselor subțirele. Era unul dintre momentele în care își dorea să nu fie nevoit să respecte legea. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să îl omoare cu mâna lui pe tată. Să-i rupă încet fiecare os și să-l ardă cu țigara, așa cum îi făcuse și el fiului său.

Abia închisese când intră Shannon, urmat de un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, care părea foarte în formă.

— Agentul mcpherson, de la FBI, îl recomandă Antonio.

Marc dădu mâna cu nou-venitul, simțindu-i forța.

— Nu cred, spuse el pe un ton neutru.

Shannon tresări. Mcpherson zâmbi vag.

— Am o legitimație pe care așa scrie.

Marc ridică din umeri.

— Îmi imaginez că ai. Dar dacă sun la biroul FBI din oraș și îi întreb despre tine, ce o să-mi spună?

Dacă omul ăsta era agent federal, era primul pe care el îl vedea fără aerul lustruit, imagine la care agenții vechi țineau mai mult decât cei tineri. Diferențele erau subtile. O tunsoare nu destul de scurtă, o cravată prea elegantă. Și avea pantofi negri de la Gucci, puțin cam prea scumpi pentru un angajat al statului. Pe de altă parte, avea pistolul la spate, deși jacheta era croită suficient de bine încât aproape că ascundea arma.

Zâmbetul bărbatului se transformă în rânjă.

— Ți-aș spune că poți să suni, dar presupun că ai fi în stare s-o faci. Ce m-a trădat? Pantofii?

— Printre altele. Ei au fost dovada cea mai clară.

— A meritat încercarea. Majoritatea oamenilor, fie ei și polițiști, nu se uită la pantofi.

Shannon se uita nedumerit la respectiva pereche de încălțări.

— Ce au?

— Sunt Gucci, explică Marc.

Shannon tot nu înțelegea.

— Sunt scumpi, continuă Chastain. Un agent federal nu și i-ar putea permite, spuse el uitându-se din nou la vizitator. Deci cine ești și de ce te dai drept agent federal?

Nu adăugă că era ilegal. Bărbatul știa, în mod sigur.

— Chiar mă cheamă mcpherson.

— Atunci nu te deranjează dacă verific.

Bărbatul mai în vârstă oftă.

— Fiule, dintotdeauna ești așa un bulldog? Pot să stau jos? E clar că o să dureze mai mult decât plănuisem.

— Te rog, ia loc, îl invită Marc pe un ton sarcastic.

— Mulțumesc. Mă bucur să stau puțin.

Se așează pe unul dintre scaune.

— Și tu, Antonio, spuse Marc. Dar mai înainte închide ușa.

Shannon o închise și se așează pe celălalt scaun, poziționându-l în unghi față de vizitator. Era inteligent. Nu știa că pantofii sunt Gucci, dar văzuse arma.

— Bine. Nu sunt de la FBI.

Marc observă că nu părea îngrijorat. Poate amuzat, dar nu îngrijorat.

— Dar chiar lucrez pentru guvernul federal, și restul lucrurilor pe care i le-am spus detectivului Shannon sunt adevărate. El a cerut informații despre uciderea lui Rick Medina în Mississippi, și am crezut că poate știe ceva despre caz, ceva ce poliția nu voia să-mi spună. Rick mi-a fost prieten. Sunt aici neoficial. E o treabă personală. Dacă aveți informații despre uciderea lui, m-aș bucura să le aud.

Marc începu să se joace cu un pix, gândindu-se la ce spusese bărbatul. Dacă nu era îngrijorat că încălcase legea,

deși recunoscuse că face asta, ba chiar în fața unui polițist, atunci probabil că era, într-adevăr, angajat al guvernului federal și probabil că avea imunitate. Poate că lucra la *Agencia pentru Siguranță Națională* sau la *CIA*.

— Care agenție? Întrebă el, cu privirea ațintită la pix.

Omul blestemă încet și oftă.

— Știi, nu e ceva ce discut liber.

— Nici nu mă așteptam. Sateliți sau murături?

— Vorbești engleză? se întrebă Shannon cu voce tare.

mcpherson răspunse:

— Vrea să spună că lucrez la securitate națională sau la *CIA*. Cei de la *Agencia Națională de Securitate* se ocupă mai mult cu sateliții, iar *CIA* e cunoscută drept fabrica de murături. Detectivul Chastain știe multe, pentru un polițist local.

Marc așteaptă. Nu avea nimic să-i spună lui mcpherson despre moartea amicului său. Îl credea când spunea că fuseseră prieteni. Dar îl și deranja ceva, un detaliu de care încă nu era conștient, poate, ca o piesă de puzzle căreia îi putea găsi locul dacă o rotea în poziția corectă.

— Medina era de-al vostru? Întrebă.

— Într-un fel. Colabora cu noi. Nu era în misiune de la noi când a fost omorât.

— Ai spune asta chiar dacă ar fi fost.

Deci era de la *CIA*, își dădu Marc seama. Altfel nu s-ar fi deranjat să menționeze că Medina nu lucra pentru ei când fusese omorât, dat fiind că acest lucru se întâmplase pe teritoriul SUA.

— Sigur. Dar e adevărat. Nu știm nimic despre asta, iar Rick nu-mi era un simplu amic, ci un prieten bun, rosti McPherson cu o privire întunecată. Îmi vine tare greu să cred

că un puști nenorocit care căuta niște bani pentru droguri l-a omorât așa de repede, dar nu i-a luat mașina. E ceva suspect.

Așa era. Medina se pricepea la ceea ce făcea, evident. Marc se gândi la ceea ce aflase din dosarul militar al lui Dexter Whitlaw. Fusese lunetist în Vietnam, și încă unul competent.

— Îl cunoșteai, spuse el rar, privindu-l pe mcpherson, și pe Dexter Whitlaw?

Omul înțepeni și privirea îi deveni neutră, greu de interpretat.

— Îl cunosc. Crezi că el l-a omorât pe Medina?

— Nu. Și el a fost omorât, pe strada St.Anne, în aceeași zi cu Medina. Whitlaw a fost împușcat tot cu un 22. Se cunoșteau?

— Da. Au fost în Vietnam împreună.

mcpherson se sprijini de spătarul scaunului incomod, mușcându-și buza de jos și uitându-se fix într-un punct invizibil de pe podea.

— Deci și Dex e mort. Și Rick, și Dex. În aceeași zi, cu o armă de același calibru.

— E o coincidență cam mare, spuse Marc. Se cunoșteau, au murit în aceeași zi, la mică distanță unul de altul, amândoi împușcați cu un 22. E posibil să se fi ocupat cu același lucru în Vietnam? Și cine ar vrea să-i vadă morți?

— E o întrebare interesantă, spuse mcpherson mușcându-și mai departe buza. Și mie mi-ar plăcea să știu răspunsul la ea. Dar, da, pe undeva se ocupau cu același lucru. Și amândoi se pricepeau de minune la ce făceau.

— Domnul Whitlaw era fără adăpost, dar nu un vagabond. Era sănătos, bine hrănit, nu bea și nu se droga, deci avea niște bani dintr-o sursă pe care nu am reușit să o descopăr. Oare

domnul Medina o fi venit aici ca să se întâlnească? Și dacă da, de ce?

— Nimeni nu știe ce căuta Rick aici. Ne spusese că are treburi personale.

— Atunci nu știm mare lucru. Putem să comparăm cartușele și să aflăm dacă au fost omorâți cu aceeași armă, dar, dacă tu nu știi ceva ce nu ne spui, tot n-avem mare lucru.

— Aș vrea eu să știu mai multe, spuse mcpherson supărat. Aș vrea să știu orice. Fiindcă nu miroase a bine, dar nu-mi dau seama de ce.

Zgomotul fusese foarte slab. Puțin mai mult decât un foșnet. Karen se opri și aplecă din cap, ascultând. Era în dormitor, curăța frunzele îngălbenite ale unui ficus din fața ferestrei. Auzi din nou ceva. O șoptă, un sunet scos de materiale textile. Și din alt loc decât înainte. Era cineva în apartament. O trecură fiori și o cuprinse panica, înghețându-i inima în piept. Nu se mișcă. Nici nu putea. Ușa dormitorului era deschisă. Se dădu la o parte din fața ei. Oricum, dacă intra cineva o vedea imediat, și era prinsă cu spatele la perete. Apartamentul era la etajul doi, deci nu putea să iasă pe fereastră. Pământul era prea departe și în fața geamului nu era nicio grindă, nimic. Nu putea să sară.

Bărbatul se apropie de ușă. Karen nu îl vedea pe el, ci doar o umbră pe podea. Dacă nu ar fi fost atentă, nu l-ar fi observat. I se strânse inima în piept și abia dacă mai respiră. Nu se putea mișca și nu putea să țipe. Bărbatul nu intră. După ce rămăsese pe loc o clipă și se uitase înăuntru, se îndrepta acum spre bucătărie, făcând mai mult zgomot, ca și cum ar fi crezut că nu mai avea de ce să se ferească. Lui Karen îi țiuiră urechile și i se păru că podeaua se mișcă sub ea. Se forță să respire adânc,

inspirând și eliberând tensiunea din piept. De ce trecuse mai departe? De ce făcea atât de mult zgomot acum?

Se uită la patul făcut și înțelese încet. Credea că e singur în casă. Draperiile erau trase la o parte, fiindcă nu se culcase încă, așa că în dormitor era lumină și nu avusese nevoie să aprindă vreo lampă. Își dădu seama că lumina era stinsă în tot apartamentul, exact din acest motiv. Nu era aprins nici televizorul. Se uitase puțin la el, dar emisiunile de dimineață nu erau prea interesante, așa că îl stinsese după câteva minute. Nu făcuse zgomot în timp ce rupea frunzele veștejite ale ficusului. Apartamentul părea, cu siguranță, gol.

Îl auzi deschizând pe rând sertarele din bucătărie, apoi frigiderul. Doamne, oare îi era *foame*? Ar fi trebuit să iasă din casă. Asta spuneau toți experții. Nu te confrunta cu hoțul. Ieși dacă ai cum și sună la poliție când ești în siguranță. De lângă masa din bucătărie se vedea direct în sufragerie. Dacă era acolo, ar fi văzut-o o mergând spre ușă. Și dacă era înarmat? Ar fi putut să o împuște. Dintr-o dată, se calmă. Indiferent dacă era sau nu înarmat, avea șanse mai mari să scape nevătămată dacă ieșea din casă. Se apropie încet de ușa dormitorului, picioarele ei goale nescotând niciun zgomot pe covor.

Când ajunse la ușă, auzi pași care se apropiau de masă. Îngheță cu un pas înainte să ajungă într-un loc de unde ar fi putut-o vedea. Din nou i se tăie răsuflarea din cauza panicii. Dacă intra în sufragerie...

Dar mobila scârțâi când el o atinse, așa că ea își dădu seama că e încă în bucătărie. Se încruntă. Părea că întoarce scaunele cu susul în jos. Cu siguranță că un spărgător obișnuit nu făcea așa. Ar fi căutat lucruri de valoare, ar fi luat televizorul și

radioul mic și ar fi plecat. Dar el nici nu intrase în dormitor ca să caute bijuterii, și acolo țineau femeile nimicurile valoroase.

Mai făcu un pas, ajungând în prag, dar încă ascunsă de privirea lui. Văzu picioarele ridicate ale unui scaun. Le răsucea pe toate cu susul în jos. Căuta ceva. Ceva anume. Experții spuneau că trebuie să ieși din casă și să suni. Se uită la telefonul de lângă pat. Era prea liniște în apartament. Singurele sunete care se auzeau veneau fie de la frigider, fie de la el. Dacă suna la urgențe ar fi trebuit să șoptească, și era posibil ca el să o audă. Dacă nu spunea nimic, ar fi trimis ei pe cineva oricum? Oare poliția putea găsi adresa unui apartament?

Nici nu conta, își dădu ea seama, dacă ar fi venit cu sirenele în funcțiune. Fir-ar el să fie! Căuta în tot apartamentul. Brusc, nu se mai simți speriată, ci alte emoții o cuprinseseră. Se simți indignată, violată. Îi căuta printre lucruri și strica micile ei încercări de a crea o casă aici. Apartamentul era singurul loc căruia îi putea spune „acasă”. Casa pe care o considerase înainte locul ei era doar o cochilie goală, arsă. Nu voia să-și lase acoperișul pe mâna acestui nemernic.

Făcu un pas în spate, ferindu-se din pragul ușii. Încet, mișcându-se ușor, așa cum o învățase tatăl ei să meargă prin pădure, se apropie de telefon. Fără să întoarcă spatele spre ușă, ridică receptorul și îl ascunse sub pernă, ca să nu se audă tonul. Apoi tastă numărul de la urgențe, tresărind la zgomotul pe care îl făceau tastele. O armă. Îi trebuia o armă. Dar nu avea pistol, și toate cuțitele erau în bucătărie. Când bărbatul termina de căutat în restul apartamentului și ajungea în dormitor, va vedea telefonul de sub pernă și își va da seama că e cineva în casă. Nu l-ar mai surprinde, iar asta era singurul ei

avantaj. Trebuia să găsească o armă înainte ca el să ajungă aici.

Nu avea nimic folositor în dormitor, dacă nu voia, poate, să-l atace cu poșeta care stătea în colț, lângă un scaun, ca un semn al prezenței ei acolo. Se gândi repede la lucrurile din baie. Aparatele de ras de unică folosință nu l-ar fi speriat dacă nu avea fobie de bărbierit. Cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut face ar fi fost o zgârietură superficială. Avea parfum, fixativ... Fixativ! Asta era. Ar fi trebuit să se apropie suficient, dar numai un pistol i-ar fi permis să rămână la distanță. Nici cu un cuțit nu ar fi fost mai avantajată din punctul ăsta de vedere.

Ușa de la baie era deschisă pe jumătate. Karen se strecură spre ea, atentă să nu atingă nimic. Îi bătea inima atât de tare că-și simțea pulsul în vârful degetelor. Dar era mai calmă și mai hotărâtă acum decât înainte.

Balamalele ușii scârțâiau la orice mișcare, își aminti ea. Nu putea să atingă ușa. Covorul parcă o împiedica. Nu era departe, dar i se păru că sunt kilometri până acolo. Dacă omul se apropia destul de sufragerie, ar fi văzut-o imediat. Cât va mai fi ocupat în bucătărie? În câte locuri putea să caute acolo? Se uitase deja în dulapuri și în sertare, în frigider, sub scaune și sub masă. Singurul loc care l-ar mai fi putut ține ocupat înainte să vină în sufragerie era un dulap mic din dreapta ușii de la bucătărie. Dacă era organizat, acolo ar fi căutat după aceea.

Dă Doamne să fie organizat, se rugă ea.

Ușa de la baie nu era pe cât de deschisă sperase ea. Privi spațiul îngust. Părea prea strâmt, destul de mare cât să treacă un copil. Dar ea nu era copil. Slăbise, totuși. Poate că ar fi

reușit. Poate. Avea nevoie de un plan în caz că nu reușea.

În bucătărie, el începuse să ridice scaunele la loc, așezându-le pe podea. Era un spărgător ordonat. Era ca și cum nu ar fi vrut ca ea să știe că intrase. Grija lui îi dădea câteva secunde în plus.

Respiră repede, fără zgomot, vizualizând ce avea de făcut. Fixativul era în stânga oglinzii. Prosopul era la dreapta, pe un suport. Apuca prosopul cu dreapta, ridica fixativul cu stânga, folosea prosopul ca să ascundă zgomotul pe care îl va face capacul. Nu arunca niciodată capacele, chiar dacă spray-ul era gol.

Expiră și își supse stomacul. Apăsându-și spatele de tocul ușii până când îl simți zgâriind-o, se strecură înăuntru. Atinse ușa cu sâni și aceasta scârțâi o dată, încet. Alunecă în baia mică și întunecată, apucând prosopul cu mâna dreaptă și fixativul cu stânga. Nu se lovi de nimic, ci se mișcă încet și cu ușurință. După ce înfășură prosopul în jurul capacului, îl răsuci. Se auzi un sunet scurt, mai mic decât cel al balamalelor. Întorcându-se cu fața spre ușă, se așază în așa fel încât să nu fie văzută nici prin crăpătura ușii, nici prin spațiul de lângă balamale. Se uită repede în spate, ca să se asigure că nu se vedea în oglindă. Numai cada și dușul se vedeau din dormitor. Ținu spray-ul în mână, îndreptat spre ușă, și așteptă. Nu îi plăcea să fie prinsă în spațiul acela mic, dar după ce balamalele scârțâiseră, nu îndrăznea să iasă din nou în dormitor. Hoțul ar fi putut să fie de cealaltă parte a ușii, jucându-se de-a șoarecele și pisica, așteptând în tăcere ca ea să iasă din baie. Se înfioră din nou. Aproape că-l putea simți acolo, o prezență răbdătoare, răuvoitoare. Dar și ea putea să aștepte. Cel care se mișca primul, pierdea. Așa îi spusese tatăl

ei. Cum de-și amintea toate astea? Pe atunci era doar un copil, iar el era un străin de care îi era frică, deși știa că e tatăl ei. Dar el îi vorbise, îi arătase cum să fie un lunetist bun, iar ea îl ascultase. Nu avea un pistol în mână, ci doar un spray fixativ, dar cunoștințele acelea erau moștenirea pe care i-o lăsase el, și poate că acum aveau să-i salveze viața.

Nu auzi nimic din sufragerie. Dacă sunetul balamalelor nu ajunsese până la el, atunci ar fi căutat ca și înainte, mișcându-se normal, făcând zgomot. Era liniște în casă. O auzise.

Încercă să aproximeze distanța până la ușă. Dacă el o deschidea brusc, ar fi lovit-o, stricându-i ținta. Încet, pași în spate și se lipi de chiuvetă, sperând că așa avea destul loc. Ridică fixativul și așteptă.

Avea un avantaj. Ea știa sigur că el e acolo. El doar bănuia prezența ei, dar nu era convins. Doar dacă nu îi văzuse geanta. Sau telefonul de sub pernă. *Doamne!* Dexter îi spusese să își imagineze ce urma să facă. Fii pregătită să faci ce e de făcut fără să ai timp de gândire. Nu ezita, sau ești moartă. Karen nu voia să moară. Voia să trăiască mult, mult timp.

Ușa se deschise violent. Imediat, întinse mâna și apăsă pe spray înspre capul siluetei amenințătoare din prag. Omul răcni și se dădu înapoi, ducându-și mâinile la ochi. Într-una dintre ele avea un pistol.

Karen îl lovi, împingându-l cu toată puterea și răsturnându-l pe pat. El încercă să o apuce, o prinse de cămașa de noapte și o trase după el. Ea țipă, sperând ca sunetul să treacă prin pernă și ca operatoarea de la urgențe să mai fie la telefon. El se răsuci și o prinse dedesubt. Ea îi văzu chipul contorsionat, ochii roșii curgând, și mai apăsă o dată pe spray. Nu-i nimeri ochii, ci nasul. Omul se înecă și tuși. Ea apăsă din nou pe

tubul de fixativ, dând din picioare, agitându-se, lovindu-l cu pumnul drept. Atinse lampa cu piciorul și o izbi de podea, spărgându-i baza de ceramică.

— Cătea! urlă el.

Orbit, lovi cu pumnul și o nimeri în obraz. Impactul îi dădu capul pe spate și îi încețoșă vederea. Nu simțise durere, ci doar forța loviturii. Îl pocni în nas cu tubul de fixativ, umplând așternuturile de sânge. Reuși să ridice picioarele și îl lovi cât de tare putea, cu unul în stomac și cu celălalt mai jos, aproape de zona sensibilă. El se dădu înapoi, expirând forțat. Karen se rostogoli de pe pat, încercând să ajungă la ușă în genunchi și pe coate. El trase, furios, înjurând, dar fără să vadă, iar glonțul făcu o gaură în peretele de deasupra ei și rupse din tencuială.

Ea se repezi spre ușă și își zdreli genunchii de covor. Abia mai respirând, cu vederea încețoșată, se ridică în picioare și alergă spre intrare. Încă un glonț trecu prin perete. Deschise larg ușa în timp ce el ieșea din dormitor și, ștergându-se cu mâneca la ochi, ridica mâna. Karen se repezi afară, pe hol, rostogolindu-se pe podea. Glonțul găuri ușa. Ea se ridică din nou și se repezi pe scări, lovindu-se de doi polițiști care urcau cu pistoalele în mână, albi la față.

Amețită, alunecă la podea. Pe coridor văzu o figură tulbure în pragul unuia dintre celelalte trei apartamente de pe palier.

— Jos! strigă ea.

Auzind vocea, hoțul ieși pe ușă cu mâinile întinse, ținând pistolul înaintea. Ambii polițiști reacționară imediat, trăgând atât de repede unul după celălalt încât se auzi ca și cum ar fi tras numai unul singur. Impactul gloanțelor îl izbi pe agresor, care un moment păru surprins. Se uită în jos, la pata roșie care i se întindea pe piept, și clipi din ochii care îi curgeau,

încercând să-i vadă pe polițiști.

— Aruncă arma! răcniră ei.

Hoțul râse, un sunet gălgâit, din gât, dar răs.

— Duceți-vă dracu', rosti el, apoi ridică pistolul și îl îndreptă spre Karen, trăgând în același timp cu ei.

Capitolul 14

McPherson formă un număr pe tastatura celularului lui securizat.

— E din ce în ce mai ciudat, spuse el când i se răspunse. Dexter Whitlaw a murit în aceeași zi, în New Orleans. Nu departe de locul în care a fost găsit cadavrul lui Rick. Împușcat cu o armă de același calibru. Detectivul care s-a ocupat de caz e un nemernic inteligent, care m-a demască din clipa în care am intrat la el în birou. El a cerut informații despre Rick, fiindcă a simțit ceva. Eu zic că are un instinct al naibii de bun.

— Cine e Dexter Whitlaw? întrebă vocea de pe cealaltă parte. Nu îl cunosc.

— A fost un pușcaș marin trimis ca lunetist în Vietnam. Unul bun. Foarte priceput, atent, atât de răbdător că ar fi fost în stare să aștepte și a doua venire a lui Iisus. Oricum, l-am cunoscut pe Dex în Saigon. El și Rick erau... Nu știu dacă pot să spun prieteni, dar se respectau, știi?

— Deci s-a întâlnit cu tatăl tău în New Orleans.

— Așa se pare. Nu știu de ce, însă. Dar asta a agitat pe careva. O persoană care nu voia ca ei să se întâlnească.

— Deci cineva care îi cunoștea pe amândoi.

Vocea era rece, neutră.

— Poate din Vietnam. Din câte am aflat, Dex a dispărut imediat după întoarcerea în țară. Nu a rezistat și s-a retras. Detectivul spune că nu avea locuință, dar că avea o sursă de venit, fiindcă ea sănătos și bine hrănit.

— Probabil că familia îi trimitea bani. O să verific ce rude are. A aflat Vinay cine a vorbit?

— Nu. Și e foarte supărat.

— O să vorbesc cu el în secret, atunci. Detectivul ăsta care și-a dat seama cine ești... E nevoie să mă ocup de el?

— Numai dacă vrei să-l recrutezi. Ceea ce nu ar fi o idee rea, să știi. S-a uitat la pantofii mei și s-a gândit că sunt de la *Agencia de Siguranță Națională* sau de la *Companie*. Atât e de inteligent și de rapid. Nu are nevoie să adune doi cu doi ca să-i dea patru.

Se auzi un oftat.

— Ai naibii pantofi Gucci.

— Nu m-am gândit să cumpăr pantofi ieftini pentru treaba asta.

— Deci crezi că ar trebui să-i cerem ajutorul?

— Doar dacă nu vrei să-l angajăm direct.

— Ar putea fi mai valoros acolo unde e.

— De acord.

Orașele de pe coastă erau centre ale livrărilor de arme. Era bine să știi unde și când ajungeau transporturile, în așa fel încât analiștii să aibă informații despre locul următorului conflict. Uneori era nevoie să cauți atent. Alteori, nu. Uneori livrările erau interceptate, alteori, nu.

— Înmormântarea e mâine, la două. Vii?

— Doar dacă nu vrei să fac altceva.

Cu John nu se știa niciodată. Era ca un păianjen care trăgea

șase fire invizibile în același timp.

— O să fie interesant să vedem cine apare.

Însemnând cine va veni ca să-l identifice pe John.

Mulți oameni, multe guverne chiar, ar fi plătit sume fabuloase și pentru o singură fotografie cu el. Exista posibilitatea ca Rick să fi fost omorât doar ca John să fie atras într-o situație publică. Asta neînsemnând că vreuna dintre fotografiile de mâine ar fi valorat ceva. McPherson îl știa de o viață și nu l-ar fi putut recunoaște la înmormântare.

— Vinay o să aibă o rețea în zonă? Aș vrea pe cineva apropiat acolo.

Ceea ce însemna că John nu exclusese o treabă din interior. Acum, la început, nu puteau exclude nicio posibilitate, deși informațiile despre Dex Whitlaw sugerau că Rick nu fusese victima unui jaf armat. Așa cum spusese detectivul Chastain, era o coincidență cam prea mare.

Dar John era calm și subtil, motiv pentru care era atât de periculos și de valoros. Cântărea probabilități, procente, posibilități și vedea umbre și detalii pe care ceilalți nu le observau. Jess McPherson nu avea încredere completă în prea mulți, dar John Medina era unul dintre cei în care avea. Și Rick fusese pe lista aceea, iar pierderea lui era dureroasă.

— O să fiu acolo, spuse pe un ton nemulțumit, apoi închise.

Marc se uită la ceas. Era nouă și patruzeci și cinci de minute. Trupul mic de pe masa de autopsie povestea despre orori, despre o viață scurtă, petrecută sub teroare și îndurerată. Verificase la spitalele din împrejurimi și scrisese o listă de vizite la urgență care îl făcea să se crispeze. Micuțul James Blake Gabie avusese deja zece "accidente" anul ăsta, destul de serioase încât să necesite intervenții medicale. Părinții lui

merseseră de fiecare dată la alt spital. Unul dintre medici ar fi trebuit să vadă semnele de abuz, însă niciunul nu le văzuse.

Și familiile lor? Nimeni nu observase că era ceva în neregulă? Nu vedeau că nepotul lor e omorât încet, că doamna Gabie devenise foarte retrasă? Cu siguranță că vedeau. Ce nu înțelegea Marc era cum puteau să ignore asta și să spere că lucrurile se vor îndrepta. Dacă nu intervenea cineva, situațiile de genul ăsta nu se îmbunătățeau. Acum era prea târziu pentru băiețel, iar el avea impresia că și pentru doamna Gabie. Se uită din nou la ceas. Chiar dacă avea atâtea de făcut, trebuia să o sune pe Karen. I se strânse stomacul numai gândindu-se la asta. Nu doar că voia să rezolve situația dintre ei, dar se și simțea neliniștit.

Nu vorbise cu ea de douăzeci și patru de ore și, dintr-o dată, i se părea că trecuse mult prea mult. Voia să știe că se simte bine, să-i spună cum se simte el, să o aducă înapoi la New Orleans, cumva. Poate pentru că *CIA*, prin domnul mcpherson, începuse să se ocupe de caz după ce Shannon ceruse informații. Toate detaliile morții lui Dexter Whitlaw, care i se păruseră neobișnuite, curățenia cu care fusese dată lovitura, lipsa zgomotelor care indicau folosirea unui amortizor, pistolul scump pe care îl avea Whitlaw, toate deveneau și mai importante atunci când le compara cu ce aflate despre cealaltă victimă, care lucrase pentru *CIA*. Un caz obișnuit de omor devenise complicat.

Și nu era numai asta. Se chinuia să fie atent la autopsie, dar tensiunea din stomac nu îi dădea pace. Avea de gând să o sune imediat ce termina aici. Ar fi trebuit să o sune dinainte. Nu era nevoie să aștepte să se calmeze, ci să îi vorbească. Era a doua greșeală pe care o făcuse, se gândi el trist. Prima era că o

lăsase să plece singură ieri dimineată. A doua, că nu sunase insistent, ca să dea de ea.

Stația sa prinsese viață. Doctorul Pargannas se uită urât la el fiindcă îl întrerupea. Marc ascultă codul unui posibil omor, raportat în sectorul Garden. Adresa îi era foarte cunoscută.

— Rahat! Nemernicul și-a omorât soția!

Scuipă cuvintele, ieșind în fugă din morgă. Simțea gustul amar al înfrângerii. Se temuse de asta. Fusesse prins între nevoia de a avea toate actele în regulă, ca nelegiuitul să nu poată scăpa, și nevoia de a acționa imediat. Peste încă două ore l-ar fi putut aresta. Pentru doamna Gabie, acele ore însemnaseră viața. Când ajunse la ei acasă, strada largă, străjuită de copaci înalți, era plină de mașini ale poliției. Căldura și umiditatea îl copleșeau, erau ca o pătură înfășurată în jurul lui. Intră în casa elegantă și răcoroasă. Îi era rău de furie și de neputință, dar își ignoră emoțiile ca să-și poată face treaba. Oricum nu mai conta pentru doamna Gabie.

— Unde? o întrebă pe una dintre polițistele din patrulă.

— La etaj.

Femeia părea șocată.

Urcă scările largi, în spirală, și se îndreptă spre un dormitor din care se auzea zgomot. Încăperea imensă avea probabil cincisprezece metri pătrați și era decorată în stilul pe care credeau cei de la Hollywood că îl au casele regale europene. Patul cel mare era acoperit de un baldachin alb, agățat de tavan. Oglinzi ornamentate și picturi în ulei, originale, decorau pereții. Existau și două zone în care se putea sta jos. Vaze înalte de alabastru se potriveau cu schema coloristică a camerei, care era bazată pe tonuri de alb și auriu, cu accente de piersică și bleu. De curând, o nouă culoare fusese adăugată

camerei. Roșu. Mult roșu, sub formă de picături, de băltoace. Roșu care devenea arămiu când se usca. Doamna Gabie era așezată pe una dintre canapele. Partea din spate a capului îi lipsea. Nu căzuse în față, ci se înclinase pe spate, pe perne, ca și cum acum, în sfârșit, se putea odihni. Avea ochii deschiși, dar goi. Moartea nu era liniște. Moartea era nimic. Totul dispărea. Nu mai existau răsăritul, speranțele sau teama. Nu mai era nimic.

Femeia purta un neglijeu din mătase albă, transparentă, cu decolteu adânc. Atrăgător. Marc se aplecă în fața ei, măsurând vânătaia de pe gât, cea pe care o văzuse cu o zi înainte, și restul semnelor de pe trup. Avea o urmă vineție, mică, pe partea de sus a unuia dintre sâni. Era genul de semn pe care și-l lasă îndrăgostiții unul altuia. Probabil că la autopsie va reieși că femeia făcuse sex cu puțin timp înainte să moară. Nemernicul se gândise, probabil, că dacă va face dragoste cu ea și va fi tandru, va putea să o facă să tacă, să nu vorbească despre moartea băiețelului lor.

Poate că asta o făcuse să-și piardă cumpătul, faptul că bărbatul îi omorâse fiul și apoi venise la ea ca să facă sex. Poate chiar plănuise asta.

Marc se uită la cadavrul domnului Gable, sau cel puțin la ce mai rămăsese din el, întins pe podeaua din baie. Probabil că femeia așteptase până când soțul ei intrase la duș, apoi venise după el și trăsesese până golise pistolul. La cum arăta, probabil că îl reîncărcase și-l mai golise încă o dată. Bucățele din trupul lui erau împrăștiate pe alături. Femeia trăsesese în anumite părți ale corpului. După ce îl omorâse pe el, încărcase arma a treia oară, mersese în dormitor și se așezase pe canapea, își pusese pistolul în gură și apăsase pe trăgaci.

Litera legii nu era, întotdeauna, dreaptă. Doamna Gabie dorise dreptate pentru fiul ei și o obținuse prin propriile-i mijloace. Poate că se sinucisese fiindcă nu credea că ar face față acuzațiilor, sau pentru că nu putea să trăiască fără fiul ei. Sau ca o formă de căință pentru că nu acționase la timp ca să îl salveze.

Marc se ridică. Avea o expresie dură și împietrită. Nu mai trebuia decât să completeze niște formulare.

Karen stătea ghemuită într-unul dintre paturile de la urgențe. Nu știa ce caută acolo, dar era prea amorțită ca să protesteze sau ca să-i pese. Nu putea să se ducă acasă, fiindcă poliția încercuise perimetrul, pentru investigații. Nici nu voia să meargă acolo. Nu ar fi putut dormi în apartament nici după ce sângele și materia cenușie a bărbatului ar fi fost curățate de pe tocul ușii, de pe covor.

Medicii insistaseră să o consulte, deși le spusese că e asistentă medicală, că-și poate evalua singură starea fizică și că nu are nevoie de internare sau de tratament de urgență. Avea vânătăi pe față și zgârieturi pe genunchi. O tăietură mică, prea mică pentru a fi cusută, pe picior, și o dureau coastele, probabil din cauză că se luptase cu agresorul. Niciunul dintre gloanțe nu o atinsese, deși ultimul trecuse foarte aproape și îi intraseră în ochi bucățele de tencuială, pe care, însă, le spălase deja.

Dacă te gândeai. Că omul încercase să o omoare, se putea spune că era într-o formă destul de bună. Nu se îndoia că el asta intenționase. După ce își dăduse seama că ea e în apartament, agresorul nu fugise, așa cum ar fi făcut un hoț obișnuit. În loc de asta, venise după ea cu pistolul.

Dar de ce? Asta întrebase și polițistul, asta se întreba și ea.

Se mai întâmpla să între în case câte un hoț violent. Era femeie și locuia singură, deci era o țintă preferată a răufăcătorilor. Nu locuia de prea mult timp acolo. Poate că omul crezuse că e altcineva. Dar nu răsturnase totul cu susul în jos ca să caute obiecte de valoare. Căutase atent și pusese totul la loc. După care încercase să o omoare.

Se spune că relele vin întotdeauna câte trei. Dexter fusese împușcat, casa cea veche arsese. Și acum, asta. Dacă lumea avea dreptate, de aici înainte lucrurile ar fi trebuit să meargă din ce în ce mai bine.

Strânse pătura în jurul umerilor și încercă să scape de fiorul care nu-i dădea pace și să controleze senzația că avea să se întâmple din nou ceva rău. Ce mai urma?

— Domnișoară Whitlaw?

Era unul dintre detectivi, care aștepta în afara draperiei trase a patului pe care stătea ea. Apartamentul ei era plin de polițiști, detectivi, medici și oameni de la procuratură, fiindcă orice foc de armă tras de un polițist trebuia investigat. În fața blocului erau reporteri și spectatori. Fiecare televiziune locală trimisese un reprezentant.

— Intră, spuse ea.

El desfăcu draperiile și intră. Era de vârstă mijlocie și avea figura transpirată. Cum putea transpira când era atât de frig aici, cu aerul condiționat probabil dat la maxim? Detectivul se așază pe singurul scaun din cubicul, iar Karen își trase și mai mult pătura pe umeri, tremurând. El o privi rece, evaluativ, așa cum făceau toți polițiștii, ca și cum ar fi suspectat pe toată lumea. Și Marc avea aceeași privire, se gândi ea. Dorul de el era aproape dureros. Nu se simțise niciodată mai în siguranță decât alături de el, și acum avea mare nevoie de cea

siguranță.

— Sunt detectivul Suter, se prezentă polițistul. Puteți să-mi dați câteva răspunsuri?

Îi luaseră o declarație scurtă la apartament, dar fiindcă era clar cum murise bărbatul, ea era mai importantă ca martor, nu ca suspect. Medicii voiau să o consulte, așa că poliția o lăsase să plece și se ocupase de lucruri mai importante.

— Da, mă simt bine, răspunse ea automat.

El o măsură cu privirea, dar nu comentă. Deschise un caiet mic.

— În declarația anterioară ați spus că erați în baie când l-ați auzit pe suspect intrând în casă...

— Nu. Era deja înăuntru. Nu l-am auzit intrând. L-am auzit când s-a oprit în fața dormitorului și s-a uitat înăuntru.

Știa ce spusese. Nu îl auzise intrând. El se uită la carnetel și nu comentă. Poate că o testa, să vadă dacă detaliile pe care i le dă sunt aceleași.

— Dar nu v-a văzut?

— Nu a intrat în cameră. Eu eram undeva în dreapta, lângă fereastră. Ușa dormitorului se deschide spre dreapta, așa că nu mă putea vedea dacă nu intra.

— Și ce a făcut atunci?

— După aceea nu s-a mai mișcat cu grijă. Fiindcă nu mă văzuse, probabil că a crezut că nu e nimeni acasă. A intrat în bucătărie și a început să caute.

— Să caute? rosti detectivul ca și cum ar fi măsurat cuvintele.

— Așa părea. A căutat în dulapuri. L-am auzit deschizând și închizând sertarele și ușile. A căutat și în frigider.

— Ce anume?

Ea ridică mâinile într-un gest neputincios.

— Nu știu.

— Și după aceea ce a făcut?

— A întors scaunele din bucătărie cu susul în jos și a căutat sub ele.

Vocea ei era la fel de uimită. Detectivul notă în carnețel.

— Și dumneavoastră ce ați făcut?

— Eu... Credeam că nu o să pot ieși. De unde era, vedea clar ușa de la intrare. Am mers pe vârfuri până la telefonul de lângă pat, am pus receptorul sub o pernă, ca să nu se audă zgomot, apoi am sunat la urgențe.

— Ați făcut foarte bine, spuse el. Ofițerii care au răspuns erau la numai o stradă distanță. Nu știau în care apartament sunteți, dar a fost suficient să știe adresa blocului.

— Și-au dat seama despre care apartament e vorba, spuse ea uitându-se în gol. Cel de unde se auzeau focuri de armă.

El își drese glasul.

— Da. După aceea?

— Am încercat să mă strecur în baie, fiindcă acolo am fixativul.

El zâmbi, și o clipă deveni bărbat, nu polițist.

— O mișcare inteligentă. Dacă îți intră în ochi, ustură al naibii.

— Știu. Numai asta aveam.

Înghiți în sec, încercând să nu-și amintească teroarea pe care o simțise înfruntând un hoț înarmată numai cu un spray fixativ.

— Ușa de la baie a scârțâit puțin, și el a auzit-o, spuse ea respirând adânc. Cel puțin așa am crezut, fiindcă n-a mai făcut zgomot în bucătărie. Am stat acolo, în baie, cu spray-ul în

mână, așteptând să se miște ușa. El a trântit-o de perete, și eu am apăsat pe fixativ. Avea un pistol în mână, încheie ea, rămânând tăcută.

— Îl cunoșteți?

Karen clătină din cap.

— Poate că l-ați mai văzut undeva?

— Nu.

— Și după aceea ce s-a întâmplat?

— L-am împins, dar m-a prins de cămașa de noapte și am căzut amândoi pe pat. Eu l-am dat iar cu fixativ, și el m-a lovit, rosti ea, atingându-și obrazul fără să-și dea seama. L-am pocnit în nas cu spray-ul. Îmi amintesc că am dat din picioare, m-am rostogolit jos din pat și am început să mă târăsc spre ușă. Atunci a început să tragă.

Tăcu, amintindu-și detaliile neclare, teroarea, furia. Detectivul nu mai spuse nimic, nu o îndemnă să continue, dar se simțea că așteaptă restul poveștii. Ea se frecă pe frunte, încercând să-și dea seama ce se întâmplase mai întâi.

— M-am repezit spre ușa de la intrare și i-am văzut pe ofițeri urcând scările. Aproape că m-am lovit de ei. Bărbatul a ieșit din casă și a îndreptat pistolul spre mine, iar ei l-au împușcat. El nu a căzut, ci a... a râs și a tras iar în mine. Și ei au tras iar în el.

— A spus cineva ceva?

— Amândoi polițiștii au strigat la el să lase arma. Atunci el a râs și a spus...

Se uită la detectiv și își dresе glasul. De obicei nu era așa timidă, dar nu putea rosti cuvintele în fața unui bărbat suficient de în vârstă încât să-i fie tată.

— Ca să parafrazez, i-a trimis în iad. După care a mai tras o

dată în mine.

El se uită la notițe și dădu din cap, ca și cum ea ar fi confirmat ceva ce el știa deja. Închise carnetelul și îl băgă în buzunar.

— Atât pentru moment. Unde pot să vă găsesc dacă trebuie să vă vorbesc din nou?

— Nu știu, spuse ea uitându-se fără expresie la el. În casă nu mă lăsați să intru.

— Aveți familie în oraș?

— Nu, rosti ea cu un nod în gât. Nu am familie.

— Prieteni?

— Da, dar nu...

Piper îi oferise casa ei, compania ei.

— Poate Piper Lloyd. Și ea e asistentă aici, la spital.

Îi dădu numărul lui Piper.

— Chiar dacă nu o să fiu la ea, o să știe de unde să mă ia. Sau mă găsiți la spital. Lucrez de noapte.

El o privi aspru.

— Pun pariu că nu o să lucrați în noaptea asta.

— Ba sigur că da, spuse ea automat, fără să accepte că era posibil să nu fie în stare.

De ce se purta toată lumea ca și cum ar fi avut mai mult decât niște vânătăi și o tăietură?

El oftă și se frecă pe ceafă.

— Domnișoară Whitlaw, nu e treaba mea, dar cred că ar trebui să fiți mai îngăduitoare cu dumneavoastră. V-ați descurcat foarte bine, dată fiind situația. Nu v-ați speriat, ați sunat la urgențe și v-ați apărat cu ce aveți la îndemână. Dar nu ați dormit deloc, v-ați luptat și, credeți-mă, o să începeți să simțiți tot felul de vânătăi și de dureri. Uitați-vă la

dumneavoastră. Tremurați sub pătură, dar aici nu e frig. Sunteți asistentă. Ce vă spun toate astea?

Șoc. Minte ei găsi imediat diagnosticul. Tensiunea îi scăzuse după fluxul de adrenalină care o ajutase să se lupte cu hoțul. Karen se enervă. Ar fi trebuit să recunoască simptomele și să se întindă. Era a doua oară când nu-și dădea seama ce-i spunea trupul, ea, care era una dintre cele mai pricepute asistente la citit semnele corpului.

— Bine. Poate nu o să lucrez în noaptea asta, admise ea. Oricum, aş avea nevoie de uniformă. Cum fac să-mi iau lucrurile din apartament?

— Faceți o listă cu lucrurile de care aveți nevoie și o să rog un polițist să vă facă bagajul.

— Cât durează investigația? Când pot să intru?

— Câteva zile. Dar încerc să mă grăbesc.

— Nu o să mai pot locui acolo.

El oftă și dădu să o atingă părintește pe genunchi, apoi se opri, înainte să facă gestul. Ea îi diagnostică ezitarea drept teamă de procese.

— Nu, spuse el. Presupun că nu se poate.

Sunetul unor pași care alergau îi atrase atenția, și în clipa următoare Piper se repezi în cubicul. Era roșie la față și respira greu.

— Karen! Doamne! Te simți bine? Una dintre asistentele de la urgențe a sunat la chirurgie și ne-a spus că ești aici. Ai fost jefuită?

— Nu tocmai.

Detectivul Suter se ridică, parcă făcând un efort.

— Ținem legătura, domnișoară Whitlaw. O să vă trimit lucrurile.

— Mulțumesc, abia avu ea timp să spună.

Piper se transformă repede din prietenă îngrijorată în asistentă medicală și o împinse înapoi pe pat.

Nu primise încă nicio veste de la Clancy, care raporta întotdeauna prompt. Hayes așteptă din ce în ce mai îngrijorat și mai nervos. Până la urmă își sună informatorul din Columbus.

— S-a întâmplat ceva interesant azi?

— Da. Poliția a omorât un hoț care intrase în apartamentul unei femei. Ea era acasă, l-a luat prin surprindere, s-au luptat cu el și a fugit. Se spune că omul ar fi fost profesionist. Avea un pistol fără număr de înregistrare.

— Nu mai spune. Avea altceva la el?

— Nimic. A fost găsită o mașină închiriată în parcare, și în torpedo un portofel în care erau niște cărți de credit și carnetul de conducere.

Heyes închise telefonul și bătu cu degetele în birou. Clancy murise. Cum naiba? Era unul dintre cei mai buni oameni ai săi.

Mai mult decât atât, nici nu avea nimic la el, deci nu găsisese caietul. Heyes simți o clipă de regret. Chiar dacă l-ar fi găsit poliția, măcar ar fi știut unde e. Ar fi fost foarte simplu să-l ia de la ei. Karen Whitlaw începea să-l îngrijoreze. Lucrurile merseseră prost de două ori până acum. Prima dată fusese o greșeală, însă deja se întreba din ce motiv se mutase femeia. Oare ca să fie găsită mai greu? Cât de multe îi spusese tatăl ei?

Heyes ar fi preferat să găsească obiectul pe care-l căuta, nu să o omoare pe proprietară. Dar numai ea știa unde era caietul. Dacă nu reușea să îl găsească, atunci, evident, trebuia să o omoare.

Capitolul XV

— Înțelegi problema, Raymond, rosti senatorul Lake.

Bărbatul mare și grizonat dădu din cap a înțelegere. Stăteau pe terasa casei senatorului, cea din Washington, la cafeaua de dimineață. Raymond ajunsese în noaptea zilei de dinainte, după ora douăsprezece, așa că senatorul îi lăsase vorbă să se odihnească și că vor discuta dimineața.

Lake dormise mai mult decât de obicei, adică până la ora opt, iar acum era zece și jumătate și soarele dimineții strălucea fierbinte pe cer.

— Aveam îndoieli în privința felului în care Heyes s-a ocupat de Medina, spuse el rar, și acum se pare că a mințit ca să mă convingă să facem ca el. Nu știu de ce a negat Frank Vinay că știe despre moartea lui Medina, dacă aflase deja. Și nu știu de ce ar fi zis că Rick nu are familie, dacă are. Nu ceream informații secrete, și *sunt* președintele comitetului pentru informații al senatului.

— Probabil că Heyes are planurile lui, spuse Raymond încruntându-se în timp ce se gândea.

Arăta ca un boxer care se luptase prea mult, dar avea o minte iute, în ciuda aparențelor.

— Așa mă gândeam și eu. Mă întreb dacă nu cumva strânge informații cu care să mă șantajeze. Whitlaw i-ar fi putut da ideea asta.

Singurul lucru bun la un astfel de scenariu, se gândi senatorul, ar fi că slugile lui Heyes nu găsiseră caietul. Dacă l-ar fi avut, nu i-ar mai fi trebuit altceva ca să-l șantajeze.

— Știi ce părere am eu despre treburile neîncheiate, spuse

Raymond clătinând din cap. Sunt periculoase. Nu te folosi de oameni în care nu poți avea încredere. Ai spus că Heyes a angajat niște băieți pe care nu îi cunoști ca să-l omoare pe Medina?

— Da. Ajurat că nu știu nimic despre mine și că ei credeau că el e șeful. Dar dacă a mințit într-o privință, atunci clar nu putem avea încredere în el.

— Află cum îi cheamă, spuse Raymond. O să mă ocup eu de ei.

El se ocupa mereu de lucruri. Senatorul își amintea că, mic fiind, îl auzea pe bărbatul neguros spunându-i tatălui lui "O să mă ocup eu", iar tata zâmbea și dădea din cap. Era plăcut să-l audă spunându-i lui asta și să știe că afacerile îi erau pe mâna cuiva în care avea încredere totală.

— Ai adresa lui Heyes?

— Da, sigur.

Senatorul se străduise să o afle. Nu o scrisese în agendă și nici nu îi spusese secretarei să o scrie la calculator. Orice avea legătură cu Heyes era păstrat în mintea lui. Știa prea multe despre ce se putea face cu tehnologia de ultimă oră ca să creadă că vreun lucru din calculatorul său era privat, și își luase precauțiile pe care le-ar fi luat orice om întreg la minte. Nu presupusese nicio clipă că sistemul său era de nespart. Dacă nu era scris pe ceva, atunci nu era accesibil. Cea mai sigură informație. Îi spuse lui Raymond numărul străzii, iar acesta mișcă puțin din buze în timp ce-l memora.

— Plec imediat, spuse el, iar senatorul știu că lucrurile se vor aranja.

— Sigur te simți bine? Întrebă Piper pentru a zecea oară, în timp ce Karen mergea alături de ea spre mașină, prin parcare

spitalului.

Existau locuri de parcare și mai aproape de intrarea în spital, dar erau pentru doctori și personalul din administrație, ca să nu fie nevoie ca aceștia să meargă prea mult sau să nu cumva să-i prindă ploaia. Asistentele și alți oameni de rând, care erau, evident, în formă bună și nu aveau alergii la apă, erau obligați să parcheze la jumătate de stradă distanță.

Karen îngustă privirea din cauza soarelui fierbinte de după-amiază și își dori să fi avut la ea ochelarii de soare.

— Mă simt bine, spuse pentru a nu știa câta oară.

Piper insistase să o ia acasă la ea. Mai multe dintre colegile și prietenele ei trecuseră pe la urgențe ca să o vadă. I se puseseră comprese cu gheață pe diferitele vânătăi pe care le avea, tăietura fusese curățată și unsă cu antiseptic, apoi bandajată, și fusese obligată să stea în pat mai multe ore decât era nevoie, în timp ce ele îi tot aduceau fructe și sucuri naturale. Nu mai era în stare de șoc. Acum se simțea doar obosită și puțin agasată. Piper îi ducea valiza. Refuzase să o lase să ridice, fiindcă o dureau coastele. Detectivul îi trimisese repede lucrurile, iar Karen îi era foarte recunoscătoare. Până atunci avusese de ales între a purta fie cămașa de noapte plină de sânge, fie un halat de la spital. Halatul câștigase, dar la foarte mică distanță de cealaltă opțiune. Acum era îmbrăcată comod, în uniforma clasică americană, adică blugi, un tricou și o pereche de teniși.

— E prea cald ca să gătim, spuse Piper. Hai să mergem să luăm ceva de mâncare în drum spre casă. Ce ai chef să mănânci? Mâncare mexicană sau mâncare mexicană?

— Nu știu. Cred că mai bine luăm niște mâncare mexicană.

— E o idee bună. Vrei la Taco Pete, sau...

O mașină ieși dintr-un loc de parcare și începu să meargă direct spre ele. Karen nu o mai auzi pe Piper, devenind atentă la vehicul. Un bărbat, probabil dintre cei de la întreținere, era la volan. Mașina nu avea nimic neobișnuit. Era doar un Pontiac crem, vechi de câțiva ani. Dar mergea prea repede, așa că ea o împinse pe Piper mai la o parte, ca să-i facă loc șoferului. Dacă nu ar fi fost atacată chiar în acea zi, la ea acasă, probabil că nu i-ar fi dat atâta atenție mașinii, dar era stresată și ceva din adâncul sufletului ei era încă speriat și indignat că sanctuarul casei îi fusese violat. Nu se simțea în siguranță. Se uită la mașină și o văzu cum prinde viteză, îndreptându-se spre ele.

Șoferul purta ochelari de soare. Karen îl văzu clar prin parbriz și avu impresia că se uită la ea. Piper termină de spus lista restaurantelor mexicane, apoi rosti:

— Omul ăsta conduce prea repede.

Lui Karen i se ridică părul de pe mâini. Se opri și se uită fix la șofer. Din ce în ce mai aproape. El apăsă accelerația la podea, și mașina se repezi spre ele. Karen se întoarse și o împinse cu umărul pe Piper, făcând-o să cadă pe spate, în spațiul dintre două mașini parcate. Se auzi un sunet puternic, apoi ceva de metal scârțâi și se îndoi. Căzură amândouă pe pavaj, lovindu-se, cu Piper dedesubt și valiza între ele. Mașina de lângă ele se mișcă pe suspensii, alunecând cu spatele. Partea din față se lovi de o altă mașină și apoi se întoarse, oprindu-se cu un cauciuc la doar câțiva centimetri de capul lui Piper. În parcare se auzi o frână puternică. Cineva țipă, apoi cele două femei auziră pași fugind. După aceea scârțâire din nou niște cauciucuri și se auzi un motor turat la maxim, care se pierdea în depărtare.

Încet, Karen se ridică. O durea deja peste tot, și această nouă insultă la adresa pielii și mușchilor ei nu făcu decât să-i agraveze rănila. Acum îi sângerau palmele din cauză că alunecase pe pavaj și o durea genunchiul drept. Se ridică și Piper, ducându-și o mână la cap. Se sprijini de un cauciuc și își privi prietena.

— Te simți bine? rostiră amândouă în același timp.

Se uitară una la alta preț de o secundă.

— Da, spuse Karen până la urmă. Tu?

— Am contuzii și zgârieturi, așa cum era de așteptat. Era să dea peste noi!

— Vă simțiți bine?

O altă asistentă aproape că se repezi peste mașini ca să ajungă la ele.

— Nici măcar n-a oprit!

Îngenunche alături de ele, scoțând tot felul de lucruri din buzunarele halatului. Pe ecusonul ei scria Angela, și micul ursuleț koala atârnat de stetoscop spunea că lucrează la pediatrie.

Majoritatea asistentelor din prima tură plecaseră deja. Piper întârziase pentru că trecuse să o ia pe Karen de la urgențe. Dar mai era ceva lume în parcare, și toți se adunaseră în jurul lor.

— Aduceți niște tărgi de la urgențe, îi spuse Angela unui infirmier, pe un ton clar și calm.

— Ne simțim bine, spuseră Piper și Karen într-un glas.

— Nu vă prostiți. Trebuie să vă consultăm. Uneori oamenii nu știu dacă sunt răniți decât la câteva ore mai târziu, din cauza șocului.

Angela s-ar fi descurcat bine pe post de general. Probabil i se trăgea de la lucrul cu copiii.

— Poftim, spuse o altă asistentă, deschizând un pachet cu șervețele antiseptice.

— Mai ai? întrebă Angela ștergându-i palmele lui Karen.

— Nu. Hai să vedem ce altceva am aici.

A doua asistentă caută în buzunar.

— Am și o compresă, dar atât.

Se cățăără peste bara uneia dintre mașini, care acum era așezată în așa fel încât aproape că atingea bara mașinii de alături. Karen și Piper stăteau în V-ul format de ele, cu Piper mai în spate. Asistenta se aplecă lângă ea și îi apăsă compresa pe fruntea din care îi curgea sânge.

— Cineva trebuie să sune la poliție, spuse ea tare. Nemernicul nu doar că era să dea peste voi, dar a și plecat de la locul accidentului. Proprietarii mașinilor ăstora o să aibă nevoie de informațiile lui pentru compania de asigurări.

— Am eu celular, spuse cineva. Mă duc să dau telefon.

În câteva minute, parcare era plină de angajați ai spitalului, medici aflați din întâmplare acolo, unul dintre ei, de la urgențe, și două asistente. Apărură două țargi, deși Karen și Piper spuneau că nu e nevoie. Piper încercă să se ridice și căzu la loc pe pavaj, exclamând:

— Cred că mi-am scrântit glezna. Se pare că am nevoie de țargă, totuși. Doar dacă nu-mi împrumutați niște cârje.

O mașină de poliție opri chiar atunci în parcare, și povestiră cu toții ce se întâmplase. Infirmierul spuse:

— Nici măcar nu avea plăcuțe de înmatriculare. M-am uitat bine când ieșea din parcare, fiindcă era clar că nu o să oprească.

Nu știa nimeni cine e bărbatul, dar spitalul era mare și nu se puteau cunoaște toți între ei. Pentru că nu era o parcare păzită,

oricine voia putea sa lase mașina acolo, chiar dacă nu lucra la spital. Toate mașinile trebuiau să aibă datele de identificare ale angajatului, dar nimeni nu verifica dacă au sau nu, așa că nu conta.

Angela spuse:

— Eu eram chiar acolo. Mie mi s-a părut că încearcă să dea peste ele.

Nu speculă despre ce fel de substanțe chimice ar fi putut circula prin sângele șoferului, dar alții o făcură. Karen știa mai bine. Când reuși, îi spuse unuia dintre ofițeri:

— Aș aprecia dacă i-ați spune despre incident detectivului Suter.

El o privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile, așa că ea adăugă:

— Ea doua oară pe ziua de azi când cineva încearcă să mă omoare. Sunt sigură că ați auzit despre ce s-a întâmplat de dimineață, când doi ofițeri au tras și au împușcat un spărgător de apartamente. Era la mine acasă.

Ofițerul deveni imediat foarte serios, i

— Credeți că a fost un gest deliberat?

— Știu că a fost. S-a îndreptat direct spre noi.

Reuși să-și păstreze calmul, dar era furioasă.

Șoferului nu-i păsase că Piper ar fi putut fi rănită sau chiar omorâtă. Oricine era lângă ea, se pare, era considerată la fel de neimportantă ca și ea.

Nu știa exact când ajunsese la concluzia că era vorba de cineva care voia să o omoare. Poate că în momentul în care zburase printre cele două mașini și auzise bufnitura în spate. Dar nu era nici proastă, nici paranoică. Părea improbabil, dar cineva chiar încerca să o omoare.

Detectivul Suter își lovi încet genunchiul cu carnețelul.

Karen tăcea, fiindcă îi spusese ce avea de zis. Îi povestise despre uciderea tatălui ei și despre incendiul de la vechea ei casă. Adăugase și întâmplările din ziua respectivă. Era suficient ca să te pună pe gânduri. Lui Piper îi fusese radiografiată glezna. Era fracturată ușor. Nu avea nevoie de ghips, dar era strâns bandajată și nu avea voie să calce pe ea timp de o săptămână. Lui Karen îi curățaseră și îi bandajaseră zgârieturile, dar ea putea pleca. Întrebarea era unde să se ducă.

— Domnișoară Whitlaw, spuse Suter încet, alegându-și cuvintele ca să nu o supere. Ați avut o zi foarte grea. Oricine ar fi trecut prin ce ați trecut dumneavoastră ar putea gândi că e o conspirație împotriva sa. Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră. Dar din ce îmi spuneți, el locuia pe stradă, și astfel de crime se întâmplă foarte des. Cât despre incendiu...

Părea neajutorat.

— Ce legătură are cu restul?

— M-am uitat în cartea de telefoane, spuse ea. Cea nouă apare abia în decembrie. Adresa mea e trecută tot acolo unde a ars casa.

— Cu toate astea...

Karen se aplecă înainte.

— Cineva știa că sunt la spital după-amiază și că o să mă duc acasă la Piper. De ce altceva m-ar fi așteptat în parcare? Eu lucrez în tura a treia și nu aș fi fost aici în mod normal. Dumneavoastră știați că plec cu Piper, fiindcă erați aici când m-a chemat la ea. Cine altcineva mai știa?

Figura detectivului deveni brusc lipsită de expresie, iar el rosti încet:

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Mă bucur că nu mă acuzați de nimic.

Nu avea încredere totală în el, dar nu îi spuse asta.
! Se părea un polițist onest și de asta întrebase de el, dar nu era dispusă să ia ceva, orice, de bun.

— Nu era un secret locul în care vă aflați, spuse el rar. Mai multă lume s-a interesat de starea dumneavoastră, iar eu le-am spus că vă simțiți bine și că mergeți acasă la una dintre celelalte asistente după ce

i se termină ei tura. De fapt, se poate și să fi sunat cineva la spital ca să se intereseze.

— I s-ar fi spus doar cum mă simt, nu și ce planuri am în seara asta.

Detectivul păru foarte nemulțumit.

— Domnișoară Whitlaw, dacă privim așa lucrurile, sunt de acord că se întâmplă ceva neobișnuit. Dar de ce ar încerca cineva să vă omoare? Datorați mulți bani cuiva? Ați fost martoră la ceva ce nu aveți de ce să știți? Aveți vreun secret teribil?

Karen clătină din cap drept răspuns la întrebările lui.

— Nu, nimic din toate astea. Nu știu de ce ar vrea cineva să mă omoare, dar toate indiciile asta ne spun. Și bărbatul care a încercat să dea cu mașina peste mine nu s-a speriat că ar fi putut-o lovi și pe Piper. Prietenii mei sunt în pericol, domnule detectiv. Nu pot sta cu nimeni fără să mă tem că ar putea muri într-un incendiu sau ar putea fi împușcați dacă trec prin fața mea când nu trebuie. Ce să fac?

— Nu știu.

Bărbatul răsuci carnetelul pe toate părțile.

— Nu vă pot ajuta. Nici măcar nu pot deschide o investigație, fiindcă nu avem motiv. Singurul care a murit este cel care v-a spart casa. Dacă dăm peste un Pontiac crem fără

numere de înmatriculare și cu bara îndoită, atunci putem să-l amendăm pe proprietar fiindcă a plecat de la locul accidentului, dar atâta tot. Nu putem să spunem că a încercat să vă omoare. Nu știu ce să vă spun, decât că ar fi bine să vă luați concediu și să mergeți undeva unde să fiți în siguranță. Fără să spuneți nimănui unde vă duceți.

Concediu? Karen oftă. La spital nu exista așa ceva dacă nu aveai motive medicale. Cei din administrație i-ar fi aprobat concediul, dar nu se știa dacă ar mai fi avut loc de muncă la întoarcere. Și ar fi fost un concediu fără plată, ceea ce ar fi însemnat să rămână fără economii. Polița de asigurare de viață a mamei ei și restul de bani după ce vânduse casa însemnau mai mulți bani decât crezuse că va avea vreodată, dar nu își putea permite să renunțe la serviciu.

— Gândiți-vă, spuse Suter.

De data asta Karen mergea singură prin parcare, ca să ia mașina lui Piper și după aceea pe Piper de la urgențe. Era aproape întuneric. Soarele apunea și se aprinseseră luminile pe stradă. Ar fi putut să roage un infirmier sau o asistentă să meargă cu ea, dar după incidentul de mai devreme nu voia să riște viața altcuiva. Întreaga situație părea desprinsă din filmele de groază, cu pericole peste tot, necunoscute și indescifrabile.

Să plece. Asta voia detectivul Suter. Să se ascundă. Dar ea nu știa de cine se ascunde, așa că de unde ar fi putut ști când să iasă din ascunzătoare? Era sigură că toate se legau. Toate. De la uciderea tatălui ei, la cele două atacuri de astăzi. Toate aveau același motiv.

Era foarte obosită. Prea obosită ca să mai judece limpede. Sigur că va înțelege totul după ce se va odihni. Dar dormise

foarte puțin în ultimele două zile, iar astăzi sistemul ei nervos fusese șocat mai tot timpul.

Oricum, era destul de limpede că nu poate să se ducă la Piper acasă. Se simțea vinovată că prietena ei trebuie să meargă în cârje și că are nevoie de cineva, dar prezența lui Karen ar fi pus-o în pericol, și ea era prea obosită ca să stea trează.

Pe de altă parte, nici Piper nu se putea duce acasă, fiindcă *el* știa că vor merge la ea. Ratase o dată, așa că era logic să încerce să le găsească la Piper. S-ar putea să fie deja acolo, așteptându-le.

O cuprinseră fiorii la gândul că ar trebui să între într-o o casă întunecată unde să dea peste un străin rânjind.

Un motel, asta era răspunsul. Numai în seara asta, amândouă. Piper nu era proastă și va înțelege că era singurul lucru pe care îl puteau face și că nu era în siguranță dacă ar fi mers acasă. Mâine, ei bine, atunci o să se gândească la o altă soluție. Piper avea o soră la care putea sta. Karen știa unde se duce. Dacă trebuia să se ascundă, atunci avea de gând să se ascundă acolo unde chiar voia să fie. O să se întoarcă în New Orleans. La Marc. Nu trebuia decât să supraviețuiască până atunci.

Marc puse receptorul în furcă, încruntat. Karen tot nu era acasă. Sunase de două ori, deși era încă foarte supărat, fiindcă după baia de sânge de acasă de la părinții copilului omorât, îi devenise clar că era mai important să-i vorbească ei decât să aștepte să se calmeze. Chiar dacă era furios, voia ca ea să știe că lui îi pasă. Încercase să nu o sperie, să se apropie încet, dar din cauza asta ea nu știa că-și dorește mai mult decât o singură noapte împreună. De obicei nu era atât de nepriceput la

aventuri amoroase, dar, la naiba...

Își trecu mâna peste față. Acelea fuseseră doar aventuri. Acum alte lucruri erau importante.

Iubire. Nu mai fusese niciodată îndrăgostit. Ținuse mult la unele dintre iubitele lui, dar nu simțise niciodată o astfel de fascinație, o astfel de obsesie pentru vreo femeie. O iubea, iar asta îl speria de moarte. Dacă greșea ceva? Era la granița delicată dintre a fi prea direct, a o speria, și a se abține prea mult, făcând-o să creadă că nu îi pasă. La naiba, se gândi. De acum încolo avea să-și urmeze instinctul, adică să se miște cât mai repede și să se asigure că ea și toți ceilalți îi cunosc intențiile. Dorința primitivă de a o face a lui era mai mult decât ceva fizic. Era minunat să facă dragoste cu ea, dar voia și toate legăturile legale. Voia ca ea să-i poarte inelul și toată lumea să vadă asta. Dar unde naiba dispăruse femeia asta?

Dacă o cunoștea, așa cum credea, lucrase cu o noapte înainte, chiar dacă nu dormise aproape deloc în ziua precedentă și chiar dacă mersese cu avionul și trăsese după ea bagajul. Nu o sunase mai devreme fiindcă se gândise că doarme, dar acum era deja destul de târziu. Sigur era trează. Se înnoptase și Cartierul Francez era plin de turiști care căutau mâncare bună, muzică fierbinte și localuri ieftine de striptease.

Se gândi că ea nu-i știa numărul de acasă și nu putea să sune la informații, fiindcă era la secret. Sună din nou și îi lăasă un al treilea mesaj, dându-i numărul și spunându-i la final:

— Dă-mi un telefon, scumpo. Oricând ajungi acasă.

Avea numărul căsuței lui vocale, oricum. La gândul că poate sunase, mai formă niște numere și își ascultă mesajele. Erau numai două. Unul de la un vagabond care încerca să-l câștige dându-i informații pe care el le aflase de zile bune, iar

al doilea, de la Karen. Când îi auzi vocea tresări și inima îi bătu mai tare.

— Sunt Karen. Cineva vrea să mă omoare. O să vin cu zborul 1621, American Airlines, care ajunge la zece și jumătate dimineața.

Fiecare fir de păr i se ridică. Înjurând și transpirând, Marc așteptă să vadă dacă îi spune și unde o poate găsi acum, dar ea închisese, și nu urmă decât tăcere.

Fir-ar să fie! Se ridică și începu să se plimbe încet prin sufragerie, gândindu-se. Probabil că avea legătură cu tatăl ei, la fel ca și moartea lui Medina. Dar cum? Și de ce? Comparația dintre cartușele gloanțelor care îi omorâseră pe cei doi arătase că nu era vorba de aceeași armă. Dar asta nu însemna că omorurile nu erau legate. Instinctul pe care îl avea după atâția ani în meserie îi spunea că iubita lui era în pericol din același motiv din care fusese și tatăl ei. Problema era că nu știa care este acel motiv și cine e în spatele afacerii, iar Karen se ascundea undeva, fără ca el să poată ajunge la ea.

— Al naibii! mormăi el, apoi ridică din nou receptorul.

Avea instrucțiuni pentru Shannon.

Singurul loc disponibil în avion era la fereastră, pe ultimul rând. Karen se uită în jos, spre lacul Pontchartrain, care de sus semăna cu un castron, și la spiralele maronii ale râului Mississippi, cu New Orleansul între ele. De aici începuse totul. De la Dexter. Chiar dacă Marc nu era interesat de ea, personal, o va ajuta, fiindcă era un polițist bun, iar tatăl ei murise pe teritoriul lui.

Încă nu vorbiseră. Când îl sunase aseară, de la un telefon public, nimerise iar căsuța vocală. Lăsase un mesaj scurt și la obiect. "Sunt Karen. Cineva vrea să mă omoare." Apoi îi

spusese numărul zborului și ora la care ateriza. Era prea obosită ca să se mai gândească să-i spună și altceva, așa că închisese. Poate că nu era o idee prea bună să se ducă la el, dar era singurul care o putea ajuta, și cu siguranță ar fi fost mai bine apărută în New Orleans decât în Columbus. Trebuia să-și folosească numele real ca să cumpere biletul de avion, fiindcă era nevoie de un act de identitate cu fotografie ca să poată urca în navă. Presupunând că omul care o urmărea avea expertiza și cunoștințele necesare, ar fi putut să afle că se duce în New Orleans, dar odată ajunsă acolo ea plănuia să stea la un motel, sub un nume fals, și să plătească bani lichizi, ca să nu se dea de gol. New Orleansul era un oraș mare, turistic, și mii de oameni treceau prin el în fiecare săptămână. Se putea ascunde cu ușurință.

Abia acum se gândi, după ce dormise puțin, că ar fi putut să stea la un motel din Columbus. Dar era mai periculos, fiindcă acolo avea cunoscuți și, dacă întreba cineva, ei ar fi putut spune că au văzut-o și unde anume. Pe la spital trecea multă lume, și mulți își aminteau de ea. Vorbea des cu străini care îi povesteau cum a fost în spital, iar ea dădea din cap și zâmbea, dar nu-și mai amintea de ei după aceea. Și nu voia să fie în Columbus. Voia în New Orleans, în căldura grea și lipicioasă, și aerul lui leneș. Așa că venise, deși nu știa dacă Marc o va aștepta sau dacă o va primi cu brațele deschise, chiar și presupunând că ar fi fost acolo. Dacă el nu venea, avea de gând să ia un taxi până în oraș. Detectivul era ocupat la serviciu. Doar pentru că își făcuse o dată timp pentru ea nu însemna că poate, sau că vrea, să-și facă din nou.

Avionul ateriză ușor și merse pe pistă până la terminal. Imediat cum se opri, pasagerii ignorară instrucțiunile care le

cereau să rămână așezați și se îngrămădiră pe culoar, dând jos bagajele sau trăgându-le de sub scaune. Karen rămase pe loc. Cei din spate coborau mereu ultimii, iar ea era pe ultimul rând. Nu avea rost să se ridice decât dacă voia să-și întindă picioarele, fiindcă de ieșit, sigur nu putea ieși. Până la urmă oamenii începură să coboare, și avionul se mai goli. Karen se ridică de pe locul îngust, tresărind. O dureau coastele, genunchii, mâinile. O durea tot. De dimineață, ea și Piper se bandajaseră solemn una pe cealaltă, apoi se îmbrățișaseră de la revedere și icniseră în același timp, de durere. Piper spusese la început că ideea unui criminal pe urmele ei era exagerată, dar cu cât se gândise mai mult, cu atât devenise mai îngrijorată, și până la urmă acceptase că varianta cea mai sigură era să plece.

Piper avea dreptate în legătură cu un lucru, însă. Când aveai mâinile bandajate, oamenii se ofereau să te ajute cu bagajul. Deși nu avea decât hainele pe care i le împachetase polițistul, când ieși în sfârșit din avion în aerul umed și cald, își dădu seama că de data asta era îmbrăcată mai potrivit pentru clima din New Orleans. În afară de câteva uniforme, garderoba ei actuală era compusă din două perechi de blugi, o fustă subțire, înflorată, până sub genunchi, trei tricouri de bumbac, niște șosete, lenjerie intimă, teniși și o pereche de sandale. Se îmbrăcase cu fusta și încălțase sandalele. Era mult mai bine decât înainte.

Marc o apucă imediat cum puse piciorul în aeroport. Nu exista alt cuvânt pentru gestul lui. O apucase de umeri și o oprise, spunând abia stăpânit:

— Ce dracu' se întâmplă?

Încă mai era supărat, se gândi Karen. Nu, nu supărat era cuvântul. Era furios, privirea îi sclipea și ținea gura strânsă. Pălise. Dar ea era atât de bucuroasă că-l revede încât închise ochii și răsufă ușurată.

— Bună, îi spuse.

Alt cuvânt inadecvat. Imediat, el o luă în brațe ușurel, ca și cum s-ar fi temut să nu o rănească. Îi simți inima bătând chiar lângă obrazul ei, respirația în păr și arma tare la șold. Era minunat să fie acolo, cu el. Atât de minunat încât era aproape dureros. Nu simțise o astfel de legătură cu nimeni altcineva. Ușurința cu care se atingeau, senzația pură de revenire acolo unde îi era locul...

— Arăți ca naiba, spuse el.

Afirmația era atât de atipică felului lui politicos de-a fi încât Karen se gândi că, probabil, era foarte afectat. Chiar arăta destul de rău. Șchiopăta, avea amândouă mâinile bandajate, o vânătăie pe obraz și era palidă din cauza lipsei de somn și a stresului.

— Ziua de ieri a fost plină de evenimente.

— Ai răni și în locuri pe care nu le pot vedea?

Tonul lui era crispat.

— Mă dor coastele, dar nu sunt rupte.

El mai blestemă o dată, în șoaptă.

— Hai să plecăm de aici. Ai bagaj?

— O singură valiză.

— Vrei să luăm un scaun cu roțile?

Ea îl privi oripilată, dându-și capul pe spate.

— Nu! Aș atrage și mai mult atenția. Mă doare genunchiul, dar pot să merg. Hai să luăm bagajul și să plecăm de aici.

Linia gurii lui Marc nu se relaxă și sclipirea furioasă din privire nu dispăru, dar merse încet, ca ea să poată merge alături de el, și o ținu pe după mijloc, ca și cum ar fi avut nevoie să fie susținută. Cu cât mergea mai mult, cu atât o durea mai puțin genunchiul și, dacă nu se grăbeau, nici nu șchiopăta.

— Cât ar dura să afle cineva că sunt aici?

— Dacă ar avea cum să afle, ar fi putut să trimită pe cineva să te aștepte chiar la aeroport, spuse el cu o expresie violentă pe chip.

Karen se opri, panicată.

— Pleacă de lângă mine, spuse ea dur. Dacă suntem împreună, ești în pericol.

El se întoarse spre ea.

— Mergi cu mine, spuse printre dinții încleștați, și dacă trebuie să te iau pe sus. Și abia atunci o să atragi atenția.

O luă de mână și o conduse spre scările rulante.

— După mesajul pe care mi l-ai lăsat, am luat măsuri de siguranță. Nu sunt singur aici.

Karen decise să nu insiste. Din câte își dădea seama, lui nu-i trecuse supărarea în ultimele două zile. Părea periculos și avea o privire dură și neliniștită. Se uita la cei din jur cu suspiciune, iar ea bănuia că s-ar fi bucurat dacă ar fi avut ocazia să lovească pe cineva, îi luase atât de mult să coboare din avion încât bagajul ajunsese deja în aeroport. După alte câteva minute, îi arătă lui Marc valiza, iar el o luă de pe bandă. Parcase la colț. O altă mașină era oprită aproape de el și un tânăr afro-american subțire și arătos stătea lângă vehicule, cu ochelarii de soare la ochi.

— Ai văzut ceva? întrebă Marc în timp ce băga valiza în

portbagaj.

Și el își pusese ochelarii de soare și avea un aer dur, lipsit de expresie.

— Nimic neobișnuit. Totul e calm.

— Foarte bine. Karen, el e Antonio Shannon. Antonio, Karen Whitlaw.

— Îmi pare bine, spuse Karen. Și tu ești detectiv?

— Da, doamnă, îi zâmbi Shannon.

La fel ca și Marc, purta jachetă, în ciuda căldurii. Detectivul mai în vârstă deschise ușa din dreapta și o ajută să urce în mașină, punându-i o mână caldă pe talie. Atingerea era atât de familiară și atât de posesivă încât pe ea o trecură fiori.

— O să rămân în spate, ca să mă asigur că nu sunteți urmăriți, îi spuse tânărul lui Marc, pe un ton scăzut.

— Mulțumesc. Am sunat la mcpherson, dar toate apelurile sunt redirectionate la tine, ca să nu existe legătură directă cu telefonul meu de acasă sau cu adresa mea.

Shannon dădu din cap.

— Am înțeles. Fugi, ascunde-o. Mă ocup eu de tot.

Marc îl bătu pe umăr în semn de mulțumire și se urcă la volan. În timp ce pleca de pe loc, se uită în oglindă, la detectivul mai tânăr care făcea același lucru, mergând în urma lor, la distanță destul de mare ca să vadă dacă îi urmărea cineva. Shannon avea instincte bune. Poate că erau rezultatul educației lui militare, poate era pur și simplu inteligent.

Karen își dresе glasul.

— Detectivul Shannon e partenerul tău?

— În New Orleans, detectivii nu fac echipe. Dar Shannon a lucrat cu mine la cazul tatălui tău, și ne înțelegem bine. Am încredere în el.

— Cine e McPherson?

— Cineva care ar putea avea informații pentru noi. Acum, spuse el pe un ton măsurat, dar care ascundea violența din sufletul lui, spune-mi ce s-a întâmplat ieri.

Ea îi povesti, pe cât de calm și de la obiect putea, îi spuse și despre casa care arsesse din temelii. El tăcu un minut, gândindu-se.

— Știi cum îl chema pe nemernicul care a intrat la tine în apartament?

— Carl Clancy.

Detectivul Suter îi spusese cum îl cheamă, ca să vadă dacă recunoștea numele. Marc arătă spre vânătaia de pe fața ei.

— El ți-a făcut asta?

— Da, dar mulțumirile pentru palme și genunchi îi revin celui alt nenorocit, cel care era să mă lovească. De fapt, palmele îmi sunt doar zgâriate. Piper mi-a pus bandajele astea ca să mă ajute lumea la bagaj. Mă dor coastele și mi-e greu să car.

El mormăi încet, ceva malefic și creativ. Karen se uită drept înainte. Dacă Marc înjura în așa hal, însemna că era ca un vulcan pe cale să erupă.

— Știu că pare greu de crezut, spuse ea repede. Poate că m-am panicat. Dar de două ori în aceeași zi părea a fi o coincidență cam mare, și când mă gândesc că tata a fost omorât și că mi-au incendiat fosta casă... Este, cum se spune? Exces de dovezi? Așa mi s-a părut. Sau sunt paranoică?

— Nu cred că ești. A mai apărut ceva în cazul tatălui tău. Ceva care nu-mi miroase a bine.

Se uită din nou în oglinda retrovizoare.

— Ce e? întrebă ea întorcându-se. Ne urmărește cineva?

— E doar Antonio.

— Spune-mi ce a apărut.

— Încă un cadavru, în Mississippi. Bărbatul ăsta și tatăl tău se cunoșteau, și probabil că au fost omorâți în același timp. Celălalt a fost găsit într-o mașină, la soare, așa că nu știm exact când a fost împușcat, dar datele sunt similare.

— Cum îl chema?

— Rick Medina. Tatăl tău îl cunoscuse în Vietnam. Ai auzit de el?

Ea clătină din cap.

— Lucra pentru *CIA*.

Speriată, ea spuse:

— Tata nu lucra pentru ei.

— Știu, dar se cunoșteau oricum. La început, când am aflat despre Medina, am crezut că poate el era ținta și tatăl tău a fost din întâmplare acolo. Dar acum...

Acum, că fusese atacată și ea, părea că situația s-a a schimbat. Karen se frecă pe frunte.

— De ce ar fi venit după mine? Nu știu nimic din ce făcea el.

— Cineva crede altfel.

— Oare are legătură cu *CIA*?

El clătină din cap.

— Păreau la fel de nedumeriți ca și noi. Medina lucra pentru ei uneori, dar nu era în misiune atunci. Nimeni nu știe ce căuta aici.

— Încă o pistă moartă.

— Sau nu. Cadavrul lui Medina a fost lăsat peste granița statală, probabil de către cineva care nu se aștepta să facem legătura între cele două crime. Părea a fi fost jefuit, doar că

hoțul nu a luat și mașina, care valora mulți bani, dacă bani ar fi vrut. E ca și cum și-ar fi dorit să fie ușor de identificat.

— De ce oare?

— Fiindcă voiau ca o persoană anume să știe că e mort. Cine, și de ce?

— Tot vorbești despre "ei".

— Nu cred că o singură persoană ar fi putut să facă toate astea, atât de curat și fără martori.

Deci cu ce se confruntau? O armată de asasini? Oameni pe care ea nu i-ar fi recunoscut, care puteau veni oricând la ușă, poate chiar purtând uniformă de poliție, ca să o omoare când deschidea? Oare se va mai simți în siguranță vreodată? Va putea să nu se întrebe dacă vreuna dintre mașinile de la semafor o va lovi? Acum chiar era paranoică. Totuși, unde era limita?

Se mișcă, dându-și seama că nu vorbeau de ceva vreme și că aproape ajunseseră în New Orleans.

— Dacă nu te superi, aș vrea să mă duci la un motel drăguț și liniștit, aproape de un magazin alimentar. O să plătesc cu bani lichizi, așa că vreau să mă cazez sub un nume fals. O să fiu în siguranță.

El strânse din dinți.

— Te duc la mine acasă, rosti pe un ton egal.

La el acasă. I se strânse stomacul și simți teroare și dorință.

— Nu pot să stau cu tine. Dacă mă găsesc, o să fii și tu în pericol.

— Dacă te găsesc, o să fii mult mai în siguranță cu mine decât la un motel.

Numai instinctul o adusese înapoi aici, o nevoie panicată de a fi aproape de el, dar acum, că ajunsesese, știa că nu ar fi putut

suporta ca lui să i se întâmple ceva din cauza ei.

— Nu pot să-mi asum riscul. După ce află unde sunt, nu m-ar căuta imediat la tine acasă?

— De ce ar face-o? Contrar a ceea ce pari a crede, nimeni în afară de noi doi nu știe că am petrecut o ultima noapte a șederii tale aici făcând dragoste ca doi sconși.

O spusese pe un ton cald, calm și seducător, ca o mângâiere. Dacă încerca să o șocheze, reușise. Dacă voia să-i amintească forțat de intimitatea dintre ei, reușise și asta. Simți cum se înroșește de la sâni în sus. Încercă să ignore roșeața și comentariul lui, continuând să vorbească.

— Tu ai investigat moartea tatei. Sunt sigură că ar fi cu ochii pe tine...

— Aproape că m-aș bucura, spuse el pe un ton foarte blând. Sunt înarmat și sunt furios.

Și chiar era. Foarte furios. Din nou, sau încă. Ea se uită fix pe fereastră. Marc ieși de pe 1-10 și se îndreptă spre strada Canal, apoi pe Chartres, apoi ajunse pe St. Louis. Deschise ușa garajului, iar ea reuși să nu se mai aplece speriată.

— Cât mai ai de gând să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic? Întrebă el, coborând și deschizându-i ușa, apoi luând valiza din portbagaj.

Ea își mușcă buza și îl urmă pe scări. Se simțea încolțită, ca și cum nu ar fi avut de ales și trebuia să meargă în direcția pe care el o alesese.

— Nu mă prefac. Știu foarte bine ce am făcut. Ai tot dreptul să fii supărat, și îmi cer scuze. A fost o prostie să fug așa cum am făcut-o. Nu sunt obișnuită... Ei bine, îmi pare rău.

— Nu ești obișnuită să te culci cu bărbați, termină el fraza în timp ce descuia și-i făcea loc să între.

O urmă, încuind în urma lui și așezând valiza jos.

— Acum spune-mi de ce ai fugit.

Ea se depărtă de el, stânjenită din nou.

— Principalul motiv a fost că mi-am pierdut curajul. Nu știam... Nu știam de ce ai făcut ce ai făcut.

Măcar o dată păru și el nedumerit.

— Poftim? întrebă sec.

Ca să aibă ceva de făcut, ea începu să-și desfacă bandajele de la mâini, concentrându-se să le împăturească frumos.

— Cel mai puțin supărător motiv pe care îl puteam găsi era că aveai chef de sex, iar eu eram la îndemână.

— Ai dreptate în ceea ce privește cheful, spuse el luându-i bandajele și continuând să le desfacă. Dar nu te-am folosit pe post de substitut pentru mâna mea. Team vrut pe tine. Dacă ăsta a fost cel mai puțin supărător motiv, nu sunt sigur că vreau să îl aud pe celălalt.

— Celelalte două.

— Doamne. Bine. Care e următorul?

— Că ți-a fost milă de mine.

El rămase nemișcat. Încet, ridică privirea de la mâinile ei, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Ai crezut că te-am vrut o noapte întreagă, aproape încontinuu, din milă?

— Te-ai purtat atât de frumos cu mine, încercă ea să-i explice, simțindu-se incapabilă să o facă. Nu m-aș fi descurcat fără tine. Dar când am început să plâng la înmormântare și am crezut că nu te-a lăsat inima să mă duci la hotel, unde aș fi fost singură...

— Karen, spuse el, clătinând puțin din cap. Nu ți se pare că aș fi mers cam departe cu mila? Patul meu nu e adăpost pentru

cei mai puțin norocoși.

Ea își mușcă din nou buza, apoi tăcu. El îi scoase bandajul de la una dintre mâini, întorcându-i palma în sus ca să o vadă. Căpătă iar expresia aceea severă, dar îi luă și cealaltă mână, fără să comenteze, și începu să îi scoată bandajul.

— Care e al treilea motiv?

Era cel mai greu de spus, dar îi datora o explicație completă. Făcu un efort să vorbească temperat.

— În prima zi mi-am dat seama că nu mă placi. Nu mi s-a părut, nu?

În ciuda eforturilor, i se citi durerea pe chip. El rămase cu capul frumos aplecat.

— Nu, spuse până la urmă. Nu ți s-a părut.

Karen înghiți în sec, simțind cum i se rupe inima.

— Așa credeam și eu, șopti ea.

Apoi, mai tare:

— Oricum, cel mai probabil motiv era ca să... nu chiar să te răzbuni, ci ca să mă înveți o lecție.

— Să te folosesc și după aia să te dau afară?

Încă nu se uita la ea, dar Karen văzu cum strânge din dinți, i

— Cam așa ceva. Fiindcă nu mă plăceai.

O spusese din nou, încercând să se convingă, încercând să înfrunte durerea și să nu se lase copleșită.

— La început nu te-am plăcut.

Făcu o pauză, strângându-i cu grijă, tandru, palma îndurerată.

— Sau, mai degrabă, eram supărat. Dar nu mi-a luat mult ca să înțeleg că nu ești așa cum crezusem. A durat o oră. Am început să-mi dau seama când era să leșini, dar după aceea, când te-ai uitat la înregistrare și ai încercat să fii calmă și să te

prefaci că totul e în regulă... Erai distrusă, și eu am văzut asta.

— Cum? întrebă ea puțin supărată.

Încercase să își păstreze controlul cu o tehnică pe care o perfecționase de-a lungul anilor. Nu îi plăcea să creadă că e atât de transparentă.

— Strângeai din pumni și ți se albiseră de tot. Ca o bezea, scumpa mea. În loc să nu simți destul, tu simți prea mult. Încerci să ai grijă de toți și de toate, după care te simți vinovată că nu reușești.

Se uită la ea pe sub gene.

— Apropo, ai primit vreunul dintre mesajele mele?

— Sigur că da. "La naiba, Karen", cită ea, privindu-l cum pălește.

Aproape că se bucura de jena lui, fiindcă așa nu era doar ea vulnerabilă. Bărbatul ăsta înțelegea prea multe și o făcea să se simtă mai goală decât atunci când își scotea hainele. Era obișnuită să se apere de emoții și o dezechilibra ideea că el putea vedea în spatele apărărilor ei.

— Îmi pare rău, spuse Marc, răgușit. Eram atât de supărat... Oricum, să știi că am lăsat trei mesaje ieri.

— La câte s-au întâmplat, nu m-am gândit să sun acasă și să ascult mesajele. Ce mi-ai spus?

— Te rugam să mă suni. După care am primit eu mesajul tău, și am fost speriat de moarte până când te-am văzut coborând din avion.

Trase aer adânc în piept și expiră sacadat.

— Trebuie să vorbim.

— Dar vorbim, spuse ea.

— Nu așa.

Brusc, se aplecă și o ridică în brațe. Speriată, ea îl prinse de

umeri ca să se echilibreze.

— Ce faci? aproape că țipă, în timp ce el o ducea spre dormitor, unde o așează pe pat.

— Te verific, spuse el așezându-se într-un genunchi și continuând să-i desfacă bandajul.

Se uită cu atenție la mâna ei, apoi îi ridică puțin fusta și îi privi genunchii. Amândoi erau zgâriați și loviți, dar vedea și el că nu era atât de grav. Ridicându-i pe rând fiecare picior, îi scoase sandalele.

— Deci pe baza primei impresii, tu ai ignorat trei zile în care te-am curtat? rosti, privind-o din nou furios. Atât cât am putut, sigur, dată fiind situația.

— Când m-am gândit mai bine, totul mi s-a părut atât de... orchestrat. Plănuir, spuse și ea privindu-l supărată la rândul ei. Îți pusesesi deja prezervativul dinainte să dansăm!

— Și nu mi-a alunecat tot timpul dansului, fir-ar să fie! Asta ar fi trebuit să-ți spună cât de mult te doream.

Se ridică și își scoase jacheta, aruncând-o într-o parte. Apoi începu să se descheie la cămașă cu mișcări bruște, furios.

— Încercam să fiu atent. M-am gândit că nu ai vrea să îți faci griji din cauza bolilor sau a unei posibile sarcini, chiar de la începutul relației noastre.

Karen se uită la el cu ochii mari. I se uscăse gura. Nu îl întrebă ce face, fiindcă era evident. Nu întrebă despre ce relație vorbește, fiindcă nu voia să afle că nu înțelesese bine. Voia să-i spună că apreciază atenția lui, dar tăcu.

Se uita pur și simplu la el. Inima îi bătea mai tare și sfârcurile i se întăriseră. Îi privi umerii puternici și pieptul lat. Îmbrăcat arăta bine, dar când era gol i se vedeau mușchii, pieptul puternic și dunga de păr care mergea direct în jos. L-ar

fi plăcut să coboare cu buzele pe linie și să-l cuprindă după aceea cu totul. El ar fi rămas nemișcat și ar fi gemut în felul minunat care ei îi dădea fiori. Îl dorea. Acum și pentru totdeauna.

Marc se descălță și își scoase șosetele.

— Nu pot să cred că te-ai supărat din cauza prezervativului, mormăi, uitându-se la ea cu o privire atât de fierbinte încât Karen simți că ia foc.

Îi atinse abdomenul, simțind pielea caldă, fină, și mușchii tari de dedesubt.

— Nu prezervativul a fost, ci faptul că te gândeai dinainte, ca și cum ai fi avut un plan.

— Am și avut un plan, spuse el direct. De trei zile încercam să mă culc cu tine, și mi-a fost frică să nu fugi dacă mă opream să-mi pun prezervativul. Așa că l-am pus dinainte.

— Și nici nu ți-a alunecat, fir-ar să fie, îl tachină ea zâmbind.

Își lăsa degetele să alunece în jos, spre cureaua lui, de-a lungul firelor de păr. El o privi cu ochii strălucitori.

— Dezbracă-te.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton jos și răgușit, aproape șoptit. Inima ei bătu și mai tare. Se ridică și începu să-și scoată hainele, tremurând de emoție. Simțea cât de mult îl dorește, cum nevoia de el o face să fie vulnerabilă și hotărâtă în același timp. Lăsa bluza să cadă pe podea, apoi își desfăcu fusta și făcu un pas ca să iasă din ea. El îi privi sânii în timp ce Karen desfăcu sutienul și-l lăsa să cadă. Și Marc respira sacadat.

Își scoase pantalonii dintr-o mișcare și îi privi cu un ochi critic pielea de sub sânii, plină de vânătăi albastre. Strânse pumnii, apoi se relaxă forțat.

— Te doare prea tare? Să nu facem asta?

— Nu, spuse ea încet, văzând că el nu mai putea aștepta și gândindu-se că grija lui era cu atât mai mult de apreciat.

Pe de altă parte, nici ea nu mai putea aștepta. Își scoase slipul și se așeză pe pat. El o urmă imediat, apucând-o cu un braț puternic și ajutând-o să se întindă. Deasupra ei, își sprijini cu grijă greutatea pe cot și îi mângâie sânii, strângându-i sfârcurile. Mâinile ei erau pe pieptul lui, mângâind la rândul lor, făcându-i plăcere. O atingea, dar încă nu era în ea.

— Acum nu am prezervativ, spuse el sărutând-o.

— Știu.

Karen îl apucă pe după gât, împinsă de instinct. Se uitară unul la celălalt. Privirea lui era luminoasă și directă, a ei, vulnerabilă și întunecată, misterioasă. Nu luase decizia cu ușurință și știa bine ce face.

— Nu vreau prezervativ, murmură ridicând puțin șoldurile.

Îl voia cu totul, imediat. Voia esența lui, posibilitatea de a îi purta copilul. Era incredibil de aprinsă, deși el abia dacă o atinsese.

— Riscăm, spuse el lent, apoi o sărută pe gât.

— Da. Te rog.

Se arcui din nou, disperată, înfometată, pulsând. El împinse în ea, repede și tare, ca și cum nu s-ar mai fi putut abține. Era deja alunecos, așa că intră cu ușurință. Karen scoase un suspin satisfăcut. El gemu și pe frunte îi apăruă câteva picături de transpirație, udându-i părul tuns scurt.

— Ai milă, șopti el, nu am mai făcut asta de când eram adolescent.

Ea îl apucă de umeri, ridicând șoldurile, cuprinzându-l cu totul și încercând să-l păstreze în ea.

— N-ai mai făcut dragoste de atunci? Știu eu că nu e așa.

Era un efort să vorbească, fiindcă spirala dorinței îi cerea toată atenția. Era aproape, tremura pe marginea unei plăceri atât de acute încât semăna cu durerea.

— N-am mai făcut dragoste fără prezervativ.

Marc se cutremură când ea îl strânse înăuntrul.

Deodată, o prinse de umeri și începu să se miște repede, adânc, tare.

— Nu pot să mai aștept, spuse crispat.

Nici nu era nevoie, fiindcă ea îi înfipse unghiile în umeri, se arcui și scoase un țipăt, cuprinsă de plăcere. El gemu disperat și nu se mai abținu, înconjurat de pulsațiile ritmice ale orgasmului ei.

Rămase deasupra câteva minute, cu capul ridicat, cu brațele tremurând în încercarea de a nu se sprijini cu toată greutatea pe ea. Karen îl mângâie pe umăr cu o mână, dar micul efort i se păru epuizant, și brațul îi căzu înapoi pe pat. Până la urmă el se așază alături de ea, respirând sacadat, cu ochii închiși.

Ca prin vis, Karen se întoarse pe-o parte și se lipi de el, oftând de plăcere. Câteva lacrimi de fericire îi umeziră pleoapele închise. Marc gemu, sunetul inconștient al unui bărbat care încearcă să-și revină, iar ea tresări și începu să râdă. El zâmbi și se răsuci cu fața spre ea, luând-o în brațe.

— Trebuie să râzi mai des, spuse, sărutând-o pe vârful nasului. De fiecare dată când te văd cu privirea aia solemnă simt un gol în stomac.

— Dar râd, protestă ea somnoroasă.

— Nu suficient. Și înainte ca imaginația ta bogată să inventeze vreun scenariu nefondat despre ce s-a întâmplat aici, să știi că suntem într-o relație serioasă. Ne-am înțeles?

— Înțeles, șopti ea, abia putând să vorbească din cauza apăsării din piept.

Tremura pe interior și simțea că s-ar putea desface într-o mie de bucățele. Îl iubea atât de mult că aproape o durea, dar era bine în același timp.

— Dacă rămâi însărcinată, ne căsătorim. Refuz să-mi las copilul să crească fără tată. Nu mă interesează câte actrițe aleg să facă asta sau dacă femeile au sau nu au nevoie de ajutor pentru a crește un copil.

— Ba bine că nu! Bineînțeles că ne căsătorim, spuse ea tare. Probabil că de data asta nu am rămas însărcinată, dar dacă nu vrei să rămâi cu mine, atunci ar fi cazul să alegem o metodă de protecție. Nu vreau o familie destrămată.

Pentru că știa cât de greu le fusese ei și mamei să trăiască fără tatăl ei, era hotărâtă să nu-și lase copiii să sufere în același fel. Marc o luă de mână și îi sărută degetele, atent să nu îi lovească palmele. Ea se lipi de el, nehotărâtă. Să se bucure sau să adoarmă? Nu făcu niciuna, nici alta, fiindcă realitatea îi cerea toată atenția.

— Toate se reduc la asta, murmură ea, neputând să mai tacă. La tata. La omorârea lui. Altfel, ce ar avea cu mine oamenii ăștia? Dar eu nu știam ce face el și nu îl văzusem de ani întregi.

— Dar mama ta? Vorbea cu el?

Marc îi dădu o șuviță la o parte și o sărută pe frunte, ținându-o aproape, ca și cum nu s-ar fi săturat de ea.

— Mai des decât mine. După ce am crescut am refuzat să îl văd atunci când mai venea la noi, de obicei fiindcă nu mai avea bani. Dar știu că o suna uneori, deși nu prea des. Ea nu-mi spunea prea multe, fiindcă știa cât sunt de supărată.

— A mai sunat după moartea ei?

— Dacă a sunat, n-a lăsat niciun mesaj. Dar nu lăsa mesaje, oricum.

Își aminti ceva datorită întrebărilor lui. Marc gândea ca un polițist și privea situația din unghiuri pe care ea nu le vedea.

— Stai puțin. Ea a murit în ianuarie. La câteva săptămâni după aceea, am primit un pachet prin poștă, care îi era adresat. Încă eram șocată și sufeream, iar pachetul m-a înfuriat, fiindcă îi iubise toată viața, iar el nici măcar nu știa că ea murise. Eram gata, gata să îl arunc.

O tensiune fină cuprinsese brațul puternic care o ținea strâns.

— L-ai deschis?

— Da, dar nu m-am uitat înăuntru. Îmi amintesc că în cutie erau niște hârtii. Am închis-o și am pus-o cu restul lucrurilor ei, pe care le împachetasem.

— Unde le ții? În apartament?

— Nu, fiindcă nu e loc. Am închiriat un depozit mic. Asta e, nu? A fost omorât din cauza cutiei ăleia.

— Poate. E o pistă, și Dumnezeu știe că n-am prea avut indicii până acum. Vreau să vorbesc cu mcpherson mai întâi...

— Cine e mcpherson? întrebă ea, ca și înainte, fiindcă răspunsul lui nu fusese prea clar.

— E de la *CIA*.

— Și o să îi spui despre pachet?

El nu ezită.

— În niciun caz!

— Deci nici în el nu ai încredere?

— Nu îl cunosc. S-ar putea să fie cine spune că e. O să îi dau câteva informații și o să văd ce oferă și el, dar nu am de gând să-i spun că ești aici sau că ai cutia, până nu aflu ce e cu

ea.

— Și între timp ce facem?

— Tu ce crezi?

Capitolul 17

— Oamenii tăi sunt niște proști incompetenți, rosti senatorul Lake pe un ton glacial, ascunzând teama care îi strângea stomacul. Femeia a dispărut, și tu tot nu ai caietul. Din cauza ta, ar putea folosi informația oricând!

Hayes coborî pleoapele. Nu protestă și nu se scuză. Adevărul era că nu își făcuse treaba. Deși de obicei oamenii lui erau de încredere, lucrurile merseseră prost. Clancy intrase într-un apartament în care mai era cineva, femeia, Whitlaw, reușise să sune la poliție și să scape de el, și acum omul era mort. Yamatani nu reușise să dea cu mașina peste ea. Nu doar că eșuase, dar Karen ar fi trebuit să fie proastă ca să nu-și dea seama că era ceva în neregulă, fie că știa despre caiet, fie că nu. Și acum se ascunsese, iar el nu reușea să o mai găsească. Ar fi putut să dea de ea, dar ar fi însemnat să trimită semnale de alarmă surselor pe care ar fi trebuit să le folosească, și nu era dispus să își riște pielea pentru senator. Ultimul lucru de care avea nevoie era să atragă atenția unor anume personaje.

— Ce ai de gând să faci acum? Vreau să îți amintesc că de fiecare dată când implici pe cineva, crește riscul să se afle.

— Oamenii mei sunt profesioniști. Nu vorbesc.

— Dar nici nu s-au dovedit a fi complet de încredere, nu? Vreau să știu numele lor. Sunt într-o postură neplăcută, fiindcă ei știu cine sunt eu, dar eu nu îi cunosc.

— Nu știu cine ești, îl asigură Heyes pe un ton obosit.

Domnule senator, nu am pomenit nicio dată de tine. Toată lumea crede că eu sunt în spatele operațiunii.

— Asta spui tu, dar nici în tine nu se poate avea încredere totală, domnule Heyes. Chiar și informațiile tale despre Rick Medina erau incomplete.

Heyes nu se uită direct la senator, dar deveni mai atent.

— Cum așa?

— Credeai că Medina are copii.

— Cine a spus că nu are?

— Frank Vinay, de la *CIA*. Sunt sigur că el știe mai bine.

Heyes simți un fior din cap până în picioare și îi îngheță sângele în vene.

— L-ai întrebat pe Vinay despre Medina?

— Ca să aflu ce știu ei. Din poziția mea e de așteptat să pun astfel de întrebări.

Numai că nu era de așteptat să întrebe despre fiul lui Medina, ale cărui existență și activități erau atent păzite, până într-atât încât nu exista nici măcar o fișă de personal cu numele lui. Dacă senatorul întrebase de el, atunci Vinay ar fi putut reacționa în câteva feluri. În primul rând, ar fi negat existența vreunui copil de-al lui Medina. După aceea ar fi încercat să afle de unde știa senatorul despre John. Ar fi căutat mai întâi în echipa lui, dar nu ar fi găsit pe nimeni, și atunci s-ar fi uitat la celălalt capăt al problemei și s-ar fi întrebat de unde știa senatorul despre moartea lui Rick. Un polițist ar fi spus că a ști înseamnă a fi implicat. Senatorul lăsase el însuși urmele care aveau să-l demaște. Acum nu mai era decât o problemă de timp. Nu doar că îl implicase pe Frank Vinay, ci își atrăsese și atenția fiului lui Medina. Heyes auzise destule despre acesta ca să știe clar că jocul se terminase. Cel mai bun

lucru pe care l-ar fi putut face acum era să își acopere urmele și să dispară.

— O să mă ocup eu însumi de caiet, spuse, mințind fără vreo remușcare.

Cineva care putea fi atât de prost încât să-l facă suspicios pe directorul CIA nu era un angajator de încredere.

— Așa să faci, spuse Lake.

Heyes plecă din birou, iar senatorul rămase pe loc multă vreme, gândindu-se. Bătu cu degetele în birou.

Nu îi plăceau întâlnirile cu Heyes, dar nici nu avea încredere în telefoane. Ar fi putut să pună pe cineva să caute prin birou ca să se asigure că nu există microfoane ascunse, dar cine putea fi sigur că bărbatul nu avusese el însuși un reportofon mic cu care să fi înregistrat tot ce spuneau?

Ceva din atitudinea lui Heyes fusese diferit la finalul discuției. Știa că omul îl subestima. Mulți făceau greșeala asta. De fapt, uneori chiar îi încuraja el însuși, pentru că, așa, avea un avantaj.

Nu se considera un om rău, deși era adevărat că, de-a lungul timpului, fusese nevoit să facă unele alegeri dificile. Nu îi plăcea ideea că trebuia să îi facă rău domnișoarei Whitlaw, dar caietul conținea informații pe care el nu le putea lăsa să ajungă publice. Binele celor puțini nu trebuie să fie mai important decât binele celor mai mulți. Dacă ea era în calea lui, nu avea decât să o dea la o parte.

Cât despre Heyes, ei bine... senatorul îngustă pleoapele, gândindu-se. Dexter Whitlaw îl învățase o lecție importantă despre ce însemna să-ți închei afacerile neterminate, lecție pe care o reluase și Raymond. Trebuia să se ocupe de Heyes. Poate că, dacă ar fi putut face să pară că omul era angajatul

unei națiuni ostile Statelor Unite și că Rick Medina era implicat... Sau poate că ar fi mai bine să spună că Medina încerca să-l oprească pe Heyes. Până la urmă, Vinay spusese că Medina era patriot. Da, suna mai bine și era mai mult în acord cu personajul.

Sigur, nu se putea ca Heyes să fie arestat și interogat. Din păcate, va trebui să moară. Toate afacerile să fie încheiate. Sigur, îi va da voie să se ocupe de domnișoara Whitlaw înainte și să obțină caietul. După aceea putea acționa. Depinsese de Heyes pentru astfel de lucruri, dar acum trebuia să folosească alte mijloace. Slavă Domnului că îl avea pe Raymond. De data asta se va asigura că nu rămâne nimic nerezolvat.

Casa lui Frank Vinay nu era cu nimic deosebită de altele. Nu era nici mai ostentativă, nici mai simplă decât a altora dintre cei din pătura de mijloc a societății. Nu conducea o mașină scumpă, ci prefera un model mai vechi de autoturism de familie. Vecinii lui presupuneau că este unul dintre miile de birocrați care se luptau în fiecare dimineață cu traficul din D.C., ca să câștige patruzeci și cinci de mii de dolari anual și să își asigure o pensie bună.

Casa, oricum, avea unele detalii care o deosebeau de cele din jur. În primul rând, avea un sistem de siguranță foarte bun, căruia i se alăturau un ciobănesc german pe nume Keiser și un pistol de 9mm, HK. În fiecare dimineață și seară, telefoanele erau verificate și se căutau eventuale microfoane. Dacă spre casă ar fi fost îndreptat un microfon foarte puternic de la o antenă parabolică, el nu ar fi detectat decât un zumzet enervant și nu vreo conversație secretă, fiindcă în locuință era instalat un sistem electronic special creat ca să împiedice astfel de indiscreții.

Jess McPherson se simțea în siguranță acasă la Vinay, mai mult datorită câinelui și a pistolului decât aparatelor electronice. Sateliții și computerele erau grozave, dar el era de modă veche. Plănuia să-și cumpere un câine când va ieși la pensie. Intră în biroul lui Frank și se uita la Keiser, care stătea mulțumit pe covor, la picioarele stăpânului său. Câinele îl privi și dădu din coadă ca și cum ar fi vrut să îl asigure că totul e în regulă.

— Nu am reușit să aflu cine din echipă a trădat, îi spunea Vinay lui John. Fir-ar să fie! Sunt îngrijorat, la loc, Jess, și participă la discuție.

mcpherson alege un scaun comod, se așează și își întinde picioarele.

— Pot să adaug eu ceva. Am primit un telefon de la detectivul din New Orleans, dar nu eram în birou. L-am sunat și nu am reușit să vorbesc cu el, dar am vorbit cu cel mai tânăr, Shannon, cel care a întrebat inițial despre Rick. Se pare că detectivul a fost sunat de fiica lui Dex Whitlaw, din Ohio. Îl cunoaște de când a fost în oraș ca să-și identifice tatăl. Oricum, a fost atacată de două ori de când s-a întors. Fiindcă nu e proastă, s-a gândit că atacurile au legătură cu moartea tatălui ei și voia să știe dacă detectivul a aflat ceva.

— Înseamnă că Whitlaw a fost ținta, nu Rick, spuse Vinay încruntat. Ce știm despre el de când a părăsit armata?

— Nu prea multe, spuse Jess. A vagabondat prin țară, a fost închis în Maryland pentru furt, acum zece ani, și cam atât.

— Există vreo indicație că ar fi luat legătura cu Rick în tot acest timp? Au fost vreodată în același loc, în același timp, în afară de perioada din Vietnam?

— Trebuie să căutăm foarte atent.

— Dacă tot faceți asta, spuse John din colț, aflați și ce cunoștințe comune aveau.

Vinay se gândi puțin. Ar fi fost nevoie de eforturi mai mari. Pe de altă parte, John avea un instinct foarte bun.

— O să pun pe cineva să se ocupe de asta.

— Nu cred, continuă John, că fiica lui Whitlaw știe ce se întâmplă sau că l-a sunat pe detectiv ca să-i ceară detalii. Pe de altă parte, cineva clar crede că ea știe ceva. Ar putea fi interesant să punem un agent pe urmele ei, să vedem ce află.

— Și să o apere? întrebă mcpherson.

— Da, bineînțeles, spuse John pe un ton degajat, dar fără să ezite.

Semăna cu tatăl lui, se gândi McPherson. Își petrecea viața în umbră, risca într-o lume în care oamenii erau simple avantaje și unde nimic nu este ce pare. Totul era fluid, în tonuri de gri. Și cu toate astea, ca și Rick, avea unele valori absolute. În primul rând era patriot. Își iubea țara. Mai mult decât atât, și-ar fi susținut oamenii cu prețul vieții. Iar principiul din spatele acestor lucruri era cetățeanul ca binefăcător al angajatului la stat, adică el. În esență, slujba lui era să-i apere pe conaționali săi.

— O să ne orientăm spre ea, spuse Vinay. Acum, că Whitlaw e mort, fiica lui a devenit centrul operațiunii ăsteia. John, cât rămâi în țară?

— Cel mult o săptămână. S-ar putea să fie nevoie să plec pe neașteptate.

— Dar ești, în mod oficial, în concediu. Jess, din acest moment, și tu ești în concediu. Nu e o operațiune a *Companiei* și nu vreau să uităm granițele legii.

— Să-i transmit ceva detectivului Chastain?

— E nevoie? întrebă Vinay, fiindcă la asta se reducea întotdeauna schimbul de informații, la nevoia de a ști.

— Dacă suntem de acord că domnișoara Whitlaw e în centrul operațiunii, iar ea e în Ohio, beneficiul adus de un detectiv din New Orleans e neglijabil.

— Dar l-a sunat, spuse John. E clar că are încredere în el. Dacă se ascunde, s-ar putea ca el să fie singura noastră legătură cu ea.

— Până acum am fost sincer cu el, adăugă McPherson.

— L-ai verificat?

— E un cetățean de prima mână, spuse Vinay. Are un dosar militar excelent, la pușcașii marini. Face parte dintr-o familie veche din New Orleans, genul cu istorie foarte lungă, dar sărac. A absolvit facultatea ca ofițer, a studiat criminologia și a început să lucreze la poliția din New Orleans în patrulă, de unde a ajuns până la postul de detectiv. O să fie avansat fără probleme la gradul de locotenent, dacă nu îi pune nimeni piedici. Sau s-ar putea să vrea să lucreze la poliția statală.

— Mie mi s-a părut dur, dar onest. Așa cum trebuie să fie un polițist, spuse mcpherson deschizând brațele. Deci îi spun ce știu?

— Eu zic că da, rosti John.

Vinay se gândi puțin.

— Bine, ține-l la curent cu ce știm și ce facem, dar ai grijă să nu aibă legătură cu afacerile *Companiei*. Dacă se dovedește că e vorba despre ceva ce făcea Rick în Vietnam, să rămână secret.

— La început despre asta m-am gândit că e vorba.

John se plimba de-a lungul rafturilor cu cărți și studia materialele din ele.

— Dar acum știm că Whitlaw era cel vizat de la început, așa că teoria asta nu ține. Avem cele mai mari șanse să aflăm ce se întâmplă dacă o găsim pe domnișoara Whitlaw, iar pentru asta s-ar putea să avem nevoie de Chastain.

Marc o privea pe Karen dormind, ghemuită în patul lui, cu părul șaten, strălucitor, în dezordine și ușor îmbujorată, satisfăcută. Atunci când coborâse din avion în acea dimineață, era albă la față și încordată. Știa că e încordată și din cauza lui, dar nu reușise să-și controleze reacția atunci când o văzuse speriată și plină de vânătaii. Îl cuprinsese în acel moment o furie pură, sălbatică, și dacă ar fi pus mâna pe cel care îi făcuse asta, l-ar fi omorât fără ezitare și fără remușcări. Femeia lui era în pericol. Toate instinctele lui primitive de protecție erau în alertă, întreținute de furie și de frică. Dacă nu ar fi trebuit să se ocupe de tragica moarte a lui James Gabie, probabil că ar fi zburat în Columbus ca să rezolve problema dintre ei, și ar fi fost acolo ca să o apere. Își dorea să fi fost acolo atunci când nemernicul încercase să o omoare. Dacă nu ar fi rămas calmă, Clancy ar fi reușit. Ea îl învinsese numai cu un spray fixativ. Gândul îi dădea fiori. Se apăraseră de un pistol cu o armă atât de slabă. Când îi povestise, Karen avea un aer aproape jenat din cauză că nu avusese un mijloc mai serios de apărare. O uimise curajul ei, iar cunoștințele mult prea detaliate pe care le avea din experiență îi spuneau cât de aproape fusese să o piardă. Pe undeva, Marc era amuzat de sine însuși. Mai iubise și înainte, dar nu la fel de profund. Se mai certase cu femei și mai fusese supărat pe câte una dintre ele. Dar niciodată nu-și pierduse controlul. Până acum. Nu era nimic superficial în ceea ce simțea. Era o atracție întunecată, puternică și ciudat de primitivă. El, care se purtase cu toate

femeile foarte respectuos, fusese împărțit între dorința de a o bate la fundul gol fiindcă îl părăsise și de a face dragoste cu ea până când o convingea că e a lui și numai a lui.

Nu putea să dea în ea, și știa prea bine. Instinctul îi spunea să protejeze, nu să abuzeze. Ar fi putut lovi o femeie numai ca să o protejeze pe Karen, sau un copil, de vreun atac. Al doilea impuls îi fusese temperat de starea ei fizică. Nu putea să o arunce pe pat. Dar faptul că trebuia să-și țină forța în frâu făcuse ca partida de amor să fie și mai plăcută.

Îi fusese frică până în clipa în care o ținuse în brațe. Se temuse că nu îi citea bine reacțiile, se temuse că ea nu simte la fel ca el. Nu știa cum va primi ea sugestia lui, întrebarea, cererea, dar într-un fel sau altul avea de gând să se însoare cu ea.

Nu folosise prezervativ. Transpiră, cuprins din nou de pasiune. Mai fusese în relații cu femei care luau anticoncepționale și cu care nu era nevoie de protecție suplimentară, iar sexul fusese plăcut. Dar astăzi, prima dată, nu exista nicio barieră, fie ea chimică, din latex sau hormonală, care să o apere de sarcină pe partenera sa. Fusese foarte plăcut. Voia ca ea să rămână gravidă, voia să se culce cu ea până când o lăsa gravidă.

În dormitor era cald și întuneric, fiindcă jaluzelele erau coborâte. Karen se acoperise cu așternutul înainte să adoarmă, dar acum începea să transpire. Încet, Marc o dezveli. Oricum așa era mai bine, ca să o poată vedea. Știa, rațional, că nu e cea mai frumoasă femeie din lume, dar dacă ochii lui vedeau vreo imperfecțiune, inimii nu-i păsa de ea. Lucrurile care o făceau să fie diferită o făceau să fie ea. Îi plăcea corpul ei. Îl atrăgea, Doamne, cât de mult! Avea o formă frumoasă,

subțire, cu pielea elastică. Avea sâni ridicați și rotunzi, iar acum știa și cât de elastici sunt. Abia dacă se mișcau, chiar și atunci când nu purta sutien. Avea abdomenul plat și șolduri rotunjite, care se continuau cu niște picioare lungi și frumoase. Nimic din ea nu era exagerat, dar era foarte atrăgătoare. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să răspundă mai mult atingerii lui, iar plăcerea ei îl mulțumea și pe el.

Stătea pe o parte, cu un sân ridicat de brațul de sub el. Încet, Marc își trecu dosul palmei peste sfârcul catifelat și se uită, fascinat, cum se strânge și se alungește, iar culoarea trandafirie se transformă aproape în roșu întunecat.

Ea deschise ochii și zâmbi, somnoroasă.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu am vrut să te trezesc.

Ea întinse mâna și-i cuprinse sexul.

— Ba cred că ai vrut.

Avea vocea visătoare, senzuală. Îl mângâie încet, de sus în jos, ca să-l ațâțe. El râse și îi dădu mâna la o parte. Ea se apropie și se lipi de el, ridicându-și buzele spre gura lui.

— Cât mai e până te sună mcpherson?

— Îl las până mâine după-amiază.

Ea deschise larg ochii, solemnă.

— Și o să stăm numai în pat?

— Probabil.

— Nu trebuie să mergi la serviciu?

Îi desenă conturul buzelor cu degetul, apoi îl mângâie pe piept, încercuindu-i sfârcurile.

— Mi-am luat concediu. Ieri s-a încheiat un caz la care lucram, și nu era nimic altceva urgent.

Nu își dădu voie să se gândească la felul în care se încheiase cazul.

— Deci putem să rămânem aici?

Era încă solemnă. Marc trase aer adânc în piept în timp ce degetul ei subțire coborî, ocolindu-i erecția și mângâindu-i scrotul.

— Chiar aici.

O mângâie și el de-a lungul șirei spinării, până la fund și înapoi. De fiecare dată mergea cu mâna mai jos. Ea suspină și se arcui spre el, tensionată, cu sfârcurile întărite.

— Ce facem dacă nu sună?

— Acționăm pe cont propriu.

Îi strânse fundul și o pătrunse cu un deget. Era caldă, umedă și fină, îngustă în jurul degetului lui. Tremura de plăcere. Henry Miller spunea că a intra în viață printr-un vagin e o cale la fel de bună ca oricare alta, iar el era întrutotul de acord. Și-ar fi petrecut bucuros tot restul vieții cu unele părți ale corpului în Karen, simțind-o tremurând și privind-o cum se mișcă.

Ea nu mai avea răbdare. Cu ochii căprui întunecați de pasiune, își puse mâinile pe pieptul lui și îl împinse pe spate. El râse în timp ce ea se așeză deasupra lui, îl poziționează cu amândouă mâinile și alunecă pe el, atât de complet încât râsul i se transformă în geamăt. Da, clar avea de gând să se însoare cu ea.

Atunci îi sună pagerul.

— Ai spus că ești în concediu, îl acuză Karen, încruntându-se.

— Sunt. E Antonio.

Se întinse și luă pagerul, verificând numărul.

— Bingo.

— Poate să aștepte cinci minute, spuse Karen ferm.

— Și tu nu poți?

O tachina, fiindcă nici el nu credea că mai poate aștepta.

— Nu, rosti ea.

Apoi îi dovedi că așa era.

— Respiri de parcă ai fi alergat, spuse Shannon atunci când Marc îl sună, zece minute mai târziu.

— Eram jos, răspunse Marc.

Nu era o minciună. Fusese jos, dar cu două ore în urmă.

— A sunat mcpherson. S-au apucat să caute cunoștințele comune al lui Whitlaw și ale lui Medina, dar încă nu au aflat nimic. A spus că vor să pună un agent pe urmele lui Karen, ca să afle dacă o mai urmărește și altcineva și ca să o apere dacă e în pericol. Nu le-am spus că e aici.

— Bine. Nici nu o să le spunem o vreme. S-ar putea să mă răzgândesc, dar pentru moment nu vreau să știe nimeni în afară de noi.

Marc voia să se mai gândească puțin la situație înainte să le spună unde era Karen. Implicarea *CIA*-ului, chiar dacă mică, nu îi prea plăcea. El nu presupunea, așa cum făceau mulți, că agenții sunt buni sau răi, dar prin natura lor, ei aveau de-a face cu mulți oameni răi. Pe de altă parte, ar fi putut fi folositor ca omul lui mcpherson să îi urmărească atunci când vor merge în Columbus, la depozit. A doua zi urma să fie interesantă.

Capitolul 18

Nu putea să plece pur și simplu. Hayes își dădu seama de asta în timpul nopții, când plănuia să fugă. Păstrase un dosar cu tot ce se întâmplase, cu fiecare întâlnire, cu ce i se ceruse și cu ce rezultate avusese. Dosarele îl incriminau pe el, dar și pe

senator, care avea și mai mult de pierdut. Era, însă, evident că dacă el păstrase documente doveditoare, la fel făcuse și senatorul, nemernic neîncrezător cum era. Heyes nu se îndoia că Vinay va căuta să afle ceva. Putea face două lucruri. Cel mai inteligent, decise el, era să lase impresia că lucra pentru senator și că făcea parte din, să spunem, personalul însărcinat cu securitatea. Totul la suprafață. Poate că Vinay îl va pune pe unul dintre ai lui să caute, deși, dacă făcea totul ca la carte, ar fi implicat *FBI*-ul în investigație. *CIA* sau *FBI*, nu conta, atâta vreme cât numele lui apărea înainte să înceapă ei să sape adânc. Orice căutare ar fi revelat că și el lucrase pentru agenție cu ceva ani înainte. Numele lui ar fi trecut în capul listei lui Vinay. Când îl vor întreba, va spune că da, el i-a spus senatorului despre Rick Medina și a menționat că lumea vorbește despre un fiu, de asemenea angajat de *CIA*. Era logic, fiindcă el știa lucrurile astea. Bingo! Misterul era rezolvat și nu mai erau necesare alte investigații.

Asta ar fi fost calea cea inteligentă. Problema era că senatorul nu ar fi recunoscut de bună voie că avea legătură cu Heyes. Poate că ar fi reușit să-l convingă? Decise să încerce, deși nu prea credea că îi va merge. O altă cale, mai prostească și mai riscantă, ar fi fost să găsească dosarele păstrate de senator și să le distrugă. Ar fi o treabă. Heyes spera că senatorul nu păstra documentele în biroul de la Congres. Acolo ar fi fost cel mai periculos, fiindcă acolo era cel mai probabil să dea cineva peste ele din greșală.

În casa din Georgetown? Posibil. Proprietatea din Minnesota era cea mai probabilă locație, fiindcă era mai mare și avea mai multe locuri bune pe post de ascunzătoare. În plus, senatorul crescuse acolo. Cunoștea foarte bine casa și grădina. Mai avea

o casă de vacanță la Cape Cod, dar nu mersese acolo în vara asta, așa că Heyes excludea această posibilitate. Dacă ascunsese dosarele într-o cutie de valori, pe undeva, ceea ce făcuse și el, atunci nu le putea găsi. Ar fi trebuit să se intereseze la ce bancă și sub ce nume fusese închiriată, să facă rost de cheie și să învețe semnătura senatorului. Heyes era un om talentat, dar nu și la falsificat acte. Mai exista posibilitatea ca senatorul să nu fi dus el însuși actele la bancă, încercând să nu riște să fie recunoscut, și să-și fi trimis soția cu ele. Doamna Lake era o persoană plăcută, veselă și încrezătoare, care își adora soțul. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut el. Posibilitățile erau nesfârșite. Singurul loc în care nu s-ar fi gândit senatorul să lase actele era într-un computer, fiindcă nu se pricepea la tehnologie. Nici măcar nu știa să scrie pe tastatură. Heyes se bucurase să audă asta, fiindcă părerea lui era că, dacă vrei să se afle informații sensibile, atunci e bine să le lași într-un calculator. Computerele erau foarte nesigure. Se întreabă câți ar mai fi folosit programe de contabilitate pe calculatoarele lor legate la internet, dacă ar fi știut cât de ușor pot fi accesate. Folosind numărul contului din bancă, un hoț ar fi putut șterge contul cu totul.

Conturi în bancă. Ceva legat de asta îl tot sâcâia. Ceva la care ar fi trebuit să se gândească dinainte cu câteva zile.

Dintr-o dată, își dădu seama despre ce era vorba și îi veni să-și dea una. Trecuse cu vederea ceva atât de banal încât aproape că se simți dezgustat de sine însuși.

Se gândise numai la cum să facă să scape de Vinay, cum să facă să nu fie legat de moartea lui Medina. În loc să găsească o cale pentru asta, acum știa destul de sigur unde să caute caietul. Se întrebase ce era cu acel caiet și de ce îl căuta

senatorul, ce avea de ascuns. Și nu ar fi fost foarte rău pentru senator ca omul angajat de el să se folosească de caiet la fel cum făcuse Whitlaw, adică împotriva lui?

Heyes aproape că râse tare. Nu îl plăcea pe Lake și nici nu avea încredere în mincinosul plin de sine și criminal cu sânge rece. Pe de altă parte, îi plăcea ideea unei trădări atât de frumoase. Era bucuros.

Dacă Whitlaw ascunsese caietul într-un loc pe care numai el îl știa, atunci nimeni nu avea să-l găsească. La naiba, era posibil chiar să-l fi îngropat undeva. Oricum, senatorul ar fi fost destul de în siguranță. Care era riscul ca notițele să fie descoperite din greșeala în timpul vieții lui?

Pe de altă parte, dacă Whitlaw le trimisese caietul soției și fiicei lui... Soția îi murise în ianuarie, dar locuise cu fiica lor, care probabil era acum în posesia lucrurilor mamei ei. La numai câteva luni după aceea, fata se mutase dintr-o casă într-un apartament. Ar fi avut nevoie de spațiu. Și unde putea să ducă ce nu îi trebuia? într-un depozit.

Columbus era un oraș de circa șase mii de oameni. Un loc de acea mărime avea sute de companii care se ocupau cu spații de depozitare, dar putea ușor să reducă aria căutării. Cecurile anulate. Probabil că plătea chiria cu câte un cec în fiecare lună. Poate chiar scria numărul spațiului de depozitare pe cec, dar și dacă nu făcea asta, oricum nu era mare problemă. Nu avea decât să între în birourile respectivei companii și să găsească numărul în dosarele lor. Majoritatea oamenilor puneau lacăte mici la depozite, ușor de tăiat cu un clește. Karen se ascundea, deci nu ar fi dat peste nimeni la ea acasă. Poliția oricum închisese locul până termina ancheta privind moartea lui Clancy. Orice investigație ar fi durat zile întregi,

chiar dacă era vorba de ceva foarte clar. Nu trebuia decât să găsească un extras de cont și să caute cecurile anulate. Chiar dacă ar fi avut numai copii de la bancă, informația oricum era acolo.

Heyes chicoti, mulțumit de sine. Avea de gând să-l sune pe senator de dimineață și să-i spună că bănuiește unde e caietul, să-l liniștească, apoi să plece în Ohio.

Jess McPherson era obosit. Era ora patru și jumătate dimineața. Îi ardeau ochii și de fiecare dată când clipea avea impresia că are nisip sub pleoape. Liniile de informație de pe ecranul computerului deveneau tulburi, iar el clipea des. Băuse două ibrice de cafea, și îl durea stomacul mai tare decât îl usturau ochii. Avea nevoie la toaletă și trebuia să doarmă, în această ordine. Se întreba cum rezistă John. Rezistența, concentrarea totală, îl uimeau pe mcpherson, și el nu era un tip ușor de impresionat. Dar bărbatul mai tânăr era în fața computerului de chiar mai mult timp decât el, atât de atent încât abia dacă mai clipea. Zburase mii de kilometri, peste opt fuse orare, și își îngropase tatăl. Era obosit și stresat, dar nimic din toate astea nu i se vedea pe față. Nimeni nu ar fi știut ce meserie are doar uitându-se la el. Părul șaten era tuns și aranjat ordonat, avea o cămașă albă frumos călcată și pantalonii fără nicio cută. Purta o pereche de ochelari cu ramă subțire care îi ajutau ochii să nu obosească atât de repede după atâtea ore în fața computerului. Avea chiar și manichiura făcută. Ar fi putut fi orice absolvent de universitate de prestigiu, un avocat sau poate un bancher, broker de investiții sau orice altceva.

Dar nu era. Degetele lui lungi dansau pe tastatură, mărturie agilă a familiarității cu computerele. mcpherson era competent, dar John era un as al informațiilor. Era și cel mai

periculos om pe care îl cunoștea. Îl iubea ca pe un fiu, dar știa bine că nimeni nu-l cunoștea cu adevărat. Nu-ți puteai da seama ce se petrece în spatele ochilor calmi și a atitudinii ponderate. De fapt, nu era doar o atitudine, ci John chiar era un tip temperat. Majoritatea oamenilor vedeau lucrurile superficial. John vedea mai multe profunzimi și știa din instinct cum să le manipuleze în așa fel încât oamenii să-i facă pe plac și anumite lucruri să se întâmple. Știa și cum să ucidă în mai multe feluri decât își imaginau majoritatea oamenilor că ar putea exista. Fusesse antrenat la pușcașii marini și trecuse prin riguroasele pregătiri fizice, dar învățase și lucruri teoretice. Îl avusese drept profesor pe unul dintre cei mai cunoscuți IT-iști. Știa să piloteze un avion, știa să navigheze, să îndrepte oase și, probabil, știa să coasă.

CIA aduna informații de la aproximativ o sută cincizeci de țări, iar John Medina fusese în fiecare dintre ele.

Pe la douăzeci de ani fusese însurat. Tânăra sa soție murise. Se zvonea că era agent dublu și că John o omorâse cu mâna lui, ca să nu o lase să compromită un agent plasat în Kremlin, la nivel înalt. mcpherson nu o cunoscuse, și nu credea neapărat zvonul, fiindcă existau și alte căi de a preveni scurgerile de informații, iar John nu omora fără motiv. Oricum, trebuia să recunoască. Ar fi putut-o face dacă era nevoie.

Ecranul computerului se încetoșă din nou, iar mcpherson se sprijini de spătarul scaunului, întinzându-și picioarele și căscând.

— La naiba. Cine ar fi crezut că aveau atâtea cunoștințe comune?

— Au fost în Vietnam, murmură John cu degetele deasupra tastaturii. Sute de mii de oameni erau acolo în fiecare zi. Tata

a tot fost și s-a tot întors, mărinđ probabilitatea să aibă cunoștințe comune. Whitlaw, la fel. Au cunoscut mulți oameni, nu neapărat în același timp.

— Iisuse, unii dintre ei sunt morți de douăzeci de ani. Nu am putea să-i scoatem de pe listă, ca să o scurtăm?

— Ba da.

John tastă ceva, apoi se opri, cu mâna pe mouse. Tastă o nouă comandă. Din imprimanta de lângă mcpherson începu să iasă un document tipărit.

— Ce e asta? întrebă Jess, luând prima pagină.

— Lista celor care au murit.

Uitându-se printre gene la nume, mcpherson întrebă:

— De ce?

— S-ar putea că răspunsul să vină de la unul dintre ei. Poate că tata și Whitlaw au fost doar următoarele victime de pe lista cuiva, spuse John, ridicând din umeri ca să-i dea de înțeles că posibilitățile erau nelimitate. Cu cât căutăm într-o zonă mai mare cu atât e mai probabil să văd care e tiparul.

— Deci căutăm oameni care au murit de curând.

— Caut orice. Dacă văd ceva interesant, atunci caut să aflu dacă decedații cunoșteau pe cineva de pe lista actuală. Trebuie să existe o legătură.

Imprimanta se opri. mcpherson luă hârțiile și i le dădu lui John, care se sprijini de spătar și începu să se uite la listele cu nume și data morții. Zece minute mai târziu, se uită gânditor la unul dintre nume. Apoi se aplecă înainte, mai deschise un fișier și tastă un nume.

— Ai găsit ceva?

— Poate. E interesant. Mai verific.

McPherson își aduse scaunul alături de cel al lui

John și citi informația de pe monitor.

— Îl cunoști?

— Nu, dar îl cunoaștem sigur pe fratele lui, așa e?

— Trezește-te, scumpo, spuse Marc, apoi o mângâie pe Karen pe umăr, apăsând cu palma pielea netedă și rece. Ți-am adus o ceașcă de cafea.

Ea clipi somnoroasă.

— Cât e ceasul? mormăi.

— Nu e prea târziu. Șapte și jumătate.

— Atunci de ce te-ai trezit? Ai spus că nu mergi la muncă azi.

Se ridică în capul oaselor și căscă, întinzând mâna după cafeaua aburindă și parfumată. Cearceaful îi alunecă în talie, iar mâna lui Marc îi cuprinse aproape imediat sânii, mângâindu-i sfârcurile. Karen se sprijini de el și își puse capul pe umărul lui, sorbind din cafea și bucurându-se de mângâiere.

— Nu merg la secție, dar trebuie să ajungem în Columbus. Am sunat la aeroport și am rezervat două locuri la un zbor de la zece și jumătate.

Ea tăcu, puțin speriată la gândul că trebuia să se întoarcă în orașul de unde fugise îngrozită cu abia o zi înainte. Cu toate astea, nu avea de ales. Marc se putea duce singur, dar nu voia să rămână fără el, și nici el nu părea dispus să se despartă, nici chiar temporar.

El se aplecă și o sărută, încet, prelung. Karen se miră de cât de relaxată se simțea cu el, cât de comod și de în siguranță. Nu o deranja că ea e dezbrăcată, iar el, nu. Petrecuseră cam optsprezece ore în pat, făcând dragoste, adormind, făcând dragoste din nou. O lăsase să se ridice doar ca să meargă la toaletă. Când i se făcuse foame, îi adusese el de mâncare.

Răsfățul își făcuse efectul. Se simțea mult mai bine decât în ziua dinainte și parcă nici nu mai avea dureri. Era odihnită și fericită. Se simțea vinovată că se simte atât de bine, fiindcă tatăl ei fusese omorât cu o săptămână înainte și nici situația ei nu era prea veselă, dar sentimentul pe care îl avea era, cu siguranță, fericire.

După atâta neliniște și anxietate din cauză că analizase totul prea mult, acum era calmă și sigură pe ea. Erau într-o relație serioasă, iar ea avea încredere în el. Nu se îndoia că se vor căsători curând. Altfel nu ar fi făcut dragoste cu ea fără să se protejeze, oricât de bine s-ar fi simțit sau oricât de tentant ar fi fost. Marc era foarte responsabil și te puteai baza pe el. Îi arătase asta într-o sută de feluri mici, încă de când se cunoscuseră. Avea de gând să îi fie alături tot restul vieții.

Cafeaua tare o trezi și mintea începu să-i fie alertă. Trebuia să facă duș și să se spele pe cap. Voia să lase ceașca și să-l tragă pe Marc înapoi în pat, dar nu era sigură că au timp. Își strecură o mână în sus, pe coapsa lui, ca să verifice situația.

— Îți pierzi vremea, spuse el jucăuș. După noaptea trecută, nu aș mai putea face sex nici dacă viața mi-ar depinde de asta.

— Ești sigur?

Ea găsi ce căuta și începu să-l mângâie.

— Nu pot garanta, dar sunt destul de sigur, zâmbi el. Crede-mă că nopțile astea două petrecute cu tine au fost excepții.

Lăsând din nou capul pe umărul lui, Karen îi zâmbi.

— Și care e nivelul tău obișnuit de... performanță?

El râse.

— De două ori pe zi e mult. O dată e normal.

— În fiecare zi?

— Dacă spun că da, o să-mi ceri să-ți dovedesc?

— Pe orice vreme.

— Atunci, da. Dar dacă sunt obosit, trebuie să muncești tu.

— Bine, fie. Dacă trebuie, rosti ea și își retrase mâna. Ar fi bine să mă pregătesc. Vrei să facem duș împreună?

— Am pregătit micul dejun. Facem duș după.

Mâncară, apoi el îl sună pe Shannon ca să îl anunțe că pleacă.

— Îi spun și lui mcpherson, rosti el.

— Ai vreo pistă?

PERICULOS DE ÎNDRĂGOSTITĂ 309

— Karen își amintește că a primit un pachet de la tatăl ei. Mergem să vedem ce e în el.

— Când vă întoarceți?

— În seara asta, dacă găsim avion. Nu am luat bilete dus-întors fiindcă nu știu cât va dura. Măine sigur sunt înapoi.

— Bine. Sunt cu ochii pe casa ta cât lipsești, în caz că apare vreun personaj suspect, spuse el, apoi făcu o pauză. Ai grijă de tine.

— O să am. Te sun când mă întorc.

Îi telefonă lui mcpherson, fiindcă se decisese să își asculte instinctul și să aibă încredere în el. Jess răspunse după ce telefonul sunase de două ori.

— Da.

— Sunt Chastain. Domnișoara Whitlaw e cu mine, și mergem în Columbus ca să ne uităm peste niște hârtii pe care i le-a trimis tatăl ei și pe care le ține într-o casetă de valori. L-am anunțat pe Shannon, și știe că am luat legătura cu tine.

mcpherson pufni.

— Ești tare precaut, este?

— Destul de precaut, da.

— E un lucru inteligent. O să trimit pe cineva după voi.

— Spune-mi cum arată, ca să nu mă impacientez.

McPherson făcu o pauză. Marc avu impresia că acoperise receptorul.

— Bine. E înalt, are cam treizeci și cinci de ani, păr șaten închis și ochelari.

— Am înțeles.

— O să aibă o șapcă de baseball cu Cincinnati. Roșie. Și nu are ochelari, ci ochelari de soare.

Fie mcpherson era față în față cu omul care îi va urmări, fie făcea o listă de instrucțiuni. Marc bănuia că prima variantă e cea adevărată. Altfel, de ce ar fi acoperit Jess receptorul?

— Poate să ajungă acolo înaintea noastră?

— Sigur, fără probleme.

— Cum o să ne găsească?

— Avem fotografiile voastre.

— Ce rapid!

— Ca o vulpe, spuse mcpherson.

— Ai găsit ceva?

— O posibilitate interesantă, dar nu putem verifica. Sper să găsești tu printre hârtiile din depozit ceva care să ne ajute.

Capitolul 19

Columbus, Ohio

Heyes studie blocul de apartamente. Era o clădire mai veche, dintr-un cartier bun. Avea doar patru etaje, cu câte patru apartamente pe palier, probabil. Era genul de bloc în care locatarii se cunoșteau între ei și știau ce se petrece. Nu era bine. Pe de altă parte, nu aveau cine știe ce securitate. Erau

lumini la fiecare colt, iar ușile duble, de sticlă, are micului hol erau cu siguranță închise noaptea, dar, dacă trebuia să fie închise și ziua, atunci cineva nu respecta regula, fiindcă oamenii intrau și ieșeau fără probleme. Nu erau mulți, adevărat, dar destui încât să-l facă să fie atent.

Apartamentul ei era la etajul doi, numărul 2A. Însemna că era cel mai aproape de scări. Se opri înainte să între în clădire, uitându-se degajat în jur, ca să se asigure că nu-l privește nimeni. O mașină opri în parcare mică, iar Heyes deschise calm ușa și intră, fiindcă ar fi fost observat dacă se oprea ca să se uite la mașină. Un lift mic în partea din spate a holului făcea legătura cu etajele de sus. Cutiile poștale erau pe perețele din dreapta, scările, în stânga. Heyes urcă pe scări.

Așa cum presupusese, apartamentul 2A era chiar în fața scării, în dreapta. Niște bandă galbenă era lipită de balustradă și se întindea până la perete, creând un mic alcov. Și ușa era sigilată.

Uitându-se în jos, văzu pete mari și ruginii pe covorul bej. Ușa avea găuri în ea, găuri cu marginile agățate și neregulate. Mirosul de moarte, de sânge, urină și fecale încă se mai simțea. Nu avea să dispară până când covorul nu va fi curățat.

Heyes își puse o pereche de mănuși de latex. Aplecându-se pe sub banda galbenă, încercă ușa. Era încuiată, așa cum se aștepta. Altfel scena crimei ar fi fost o atracție irezistibilă pentru adolescenți și pentru cei cu înclinații morbide, care ar fi putut chiar să ignore banda și să între. Oamenii erau incredibil de curioși.

Ușa încuiată nu era o piedică majoră. Heyes o deschise în cincisprezece secunde. Dacă ar fi ieșit cineva din apartamentele de pe palier, sigur ar fi crezut că e detectiv.

Până la urmă, era îmbrăcat în costum și avea mănuși de latex. Costumul fusese un compromis, fiindcă afară era foarte cald. Evident că nimeni nu ar fi purtat așa ceva dacă nu era obligat de meserie. Era oficial și se îndoia că va fi nevoie să arate cuiva vreo insignă, deși avea una la el, pentru orice eventualitate. Și nici nu era un fals prost, având în vedere viteza cu care o obținuse. Ușa dinăuntru era acoperită cu aceleași pete ruginii, și dungi ruginii se întindeau pe suprafața albă, pe balama și pe o parte din perete. În afară de asta, apartamentul era curat. Clancy era mereu atent și ordonat. Nimeni nu ar fi bănuir că intrase cineva în casă. Totul era la locul lui, nu luase nimic, nu sfâșiasse nimic. Clancy pretindea că își poate da seama dacă în vreo pernă e ceva ascuns, chiar fără să o desfacă, doar studiind atent cusăturile.

Da, Clancy fusese un artist. Heyes îl văzuse lucrând. Pipăia pereții, se așeza pe coate și pe genunchi și studia podelele, inspecta cărțile, lămpile și mărunțișurile. *Nimic* din cameră nu scăpa. Și găsisese dosarul pe care îl căuta, ascuns în tapițeria unui scaun, dedesubt. Partea de jos fusese deșurubată, dosarul fusese ascuns înăuntru, apoi fundul scaunului înșurubat la loc. Nu mulți ar fi avut atâta răbdare și atenție la detalii. Heyes avea să-i ducă dorul.

Închise ușa după el și rămase nemișcat un minut, privind în jur, orientându-se. Nu voia să mute nimic din ce nu era necesar, fiindcă era sigur că poliția fotografiase locul și se putea ca vreun deștept să observe ceva.

Era în sufragerie. Un televizor cu diagonala de șaptezeci de centimetri era așezat pe bibliotecă, alături de un mic aparat de radio. Cum intrai era un birou mic, și robotul unui telefon clipea alături de un receptor fără fir, așezat în bază. Heyes

rezistă pornirii de a asculta mesajele, fiindcă un detectiv ar fi putut observa că fusese apăsât butonul aparatului și s-ar fi întrebat cine a trecut pe acolo.

Trase un sertar din centrul biroului. Înăuntru erau creioane, carnețele, radiere, bandă adezivă, cotoarele unor bilete de cinema, dar niciun extras de cont. Câteva reviste erau aruncate pe birou. Le ridică, dar nu era nimic sub ele. Atent, le puse la loc. Nimic aici. Unii oameni își verificau actele pe masa din bucătărie. Heyes intră acolo, verifică sertarele, dar nu găsi nimic. Nici în dulapul de pe hol nu era nimic.

Atunci în dormitor. Din nou, se miră că totul era atât de ordonat. Patul era făcut, nu erau vase în chiuvetă și nu erau haine aruncate la întâmplare. Nici nu era de mirare că omul lui crezuse că e singur în apartament.

Trei cutii de carton erau sprijinite de perete, aproape de fereastră. Deci Karen nu terminase de despachetat. Asta îl făcu să o placă mai mult, fiindcă părea mai umană. Și acum avea și unde să caute. Cu puțin noroc, ar fi găsit caietul într-una dintre cutii și n-ar mai fi fost nevoit să între într-un depozit de metal pe o astfel de căldură.

Pe prima dintre cutii scria "Haine de iarnă". Heyes o dădu jos de deasupra celorlalte și o deschise. Era, într-adevăr, plină cu haine. Scoase fiecare articol de îmbrăcăminte, atent să nu le despacheteze, și le pipăi ca să se asigure că nu era nimic ascuns în ele. Nimic. Nici măcar un singur lucru în plus nu era acolo. Numai haine de iarnă.

Pe a doua cutie scria "Asigurare, cărți și fotografii". Promițător. Cărțile fuseseră așezate primele, fiind cele mai grele. Deasupra erau fotografiile și chiar sub capac, documentele de asigurare, într-un plic. Heyes le răsfoi, dar nu

găsi nimic printre ele. Fotografiile erau înrămate și erau puține. Inspectă cărțile. Ficțiune, beletristică, manuale medicale și de asistență medicală. Nu găsi nimic ascuns în niciuna dintre ele.

Pe cea de-a treia cutie scria "Decorațiuni de Crăciun, hârtie de împachetat, funde". Heyes gemu. Nu voia să vadă așa ceva, dar nu îndrăznea să le lase neatînse numai fiindcă în celelalte cutii era exact ce scria pe ele. Înăuntru găsi decorațiuni. Și hârtie de împachetat. Și câteva funde. O femeie atât de organizată trebuia ucisă.

Deschise cele câteva sertare ale șifonierului. Lenjerie intimă, separată și împăturită ordonat. Pijamale. Cămăși de noapte. Șosete. Nimic.

În restul dulapului erau atârinate într-o parte câteva rochii, în cealaltă, pantaloni, blugi și bluze și între ele, uniforme atent călcate. Una avea deja ecusonul, probabil cea pe care urma să o poarte, și avea un stetoscop pe umeraș. Dedesubt erau pantofii albi cu talpă groasă.

Pe raftul de sus găsi câteva cutii. O *dădu jos pe cea* mai apropiată, pe *care* scria "Extrase bancare". Ce bine că era atât de ordonată!

Râzând pentru sine, Heyes scoase un plic din cutie. Un bon fusese capsat de extrasul de cont, bon care dovedea că și ea calculase la fel ca și banca. Despături fotocopiile după cecuri și urmări cu degetul fiecare coloană, până găsi una numită "Depozitele lui Buckeye". Pe cec era notat "unitatea 152, iulie". Exact informația pe care o căuta. Puse plicul la loc în cutie și cutia înapoi pe raft. Acum nu mai avea nevoie decât de adresă. Găsi cartea de telefon și căută numărul depozitului, scriindu-l alături de adresă. Compania de depozitare trebuia să

fie pe aproape, era sigur, fiindcă domnișoara Whitlaw era mult prea organizată pentru orice altceva.

Raymond Hilley aștepta în mașina parcată vizavi de blocul în care intrase Heyes. Oprise motorul și se lăsase să alunece în jos pe banchetă. Reușise să parcheze într-un loc parțial umbrît, dar oricum îi era foarte cald. Deschise fereastra, dar nu porni motorul. Oamenii ar fi observat o mașină aparent goală, dar cu motorul pornit. Așteptase și mai mult, în condiții mai dure, de-a lungul anilor în care lucrase pentru domnul Walter.

Domnul Stephan nu era nici pe jumătate cît tatăl lui, sau măcar cît ar fi putut să fie William, dar Raymond îl iubea și ar fi făcut orice pentru el. Domnul Stephan încercase. Orice s-ar fi întîmplat, nu se ferise din calea datoriei, iar Raymond respecta asta. Uite cum avea grijă de tatăl lui, stînd cu el în fiecare zi, asigurându-se că domnului Walter îi era cît se putea de bine. Lui Raymond i se rupea inima să-l vadă pe bătrîn în starea asta de legumă și nu ca pe bărbatul puternic și dinamic de odinioară. Măcar domnul Stephan își respecta tatăl și nu-l lăsase undeva, unde să uite de el sau să aștepte să moară.

Dar domnul Stephan își adorase mereu tatăl și încercase din răspuțeri să-i facă pe plac. Domnul Walter știa și avusese răbdare cu defectele fiului lui. În ultima vreme fusese chiar mîndru el. Domnul Stephan nu reușise să ia pe nimeni prin surprindere, dar obținuse multe în felul lui atent și metodic.

Fusese jenant de simplu să-l urmărească pe Heyes pînă în Columbus. În puținele dăți cînd acesta venise la casa din Minnesota, Raymond se făcuse nevăzut. Știa exact care e rolul său în casa familiei Lake. Era o armă, un paznic. O armă are maximum de eficiență cînd este secretă.

Își rezervase bilet în același avion cu Heyes, la două rînduri

în spatele lui, de fapt. Senatorul Lake se urcase într-un avion imediat următor, folosindu-se de carnetul de șofer falsificat pe care i-l procurase Raymond. Îl deghizase pe senator, iar fotografia de pe carnetul de șofer era aceea a unui bărbat cu mustață și cu părul cărunt. Raymond îi cumpărase o mustață care semăna bine cu una naturală și îi vopsise părul cu un spray argintiu folosit la Hollywood când era nevoie ca actorii să aibă părul puțin încăruntit la tâmples. Se spăla cu șampon, deci era cu atât mai convenabil. Numele de pe carnetul de conducere era luat la întâmplare din cartea de telefon din D.C. Îi făcuse chiar și un card de debit, ca senatorul să poată închiria o mașină și o cameră la hotel fără să se complice prea mult. Făcuse tot ce putea ca acestuia să îi fie simplu, deși încă nu știa de ce insistase șeful lui să meargă cu el. Doar Raymond nu era un începător. Avea pistol la brâu. Domnul Stephan voia și el o armă, și "un amortizor din ăla mare", așa că, deși nu era de acord, Raymond îi făcuse rost de un pistol de calibrul 22. Domnul Stephan protestase și ceruse ceva mai masculin, până când îi spusese că numai acest gen de pistol putea fi amortizat cum trebuie. Un pistol 22 era ieftin, la îndemână oriunde, indiferent de lege, fiindcă oamenii care vindeau ilegal arme nu erau impresionați de lege. Pistolul pe care i-l dăduse era imposibil de urmărit. Domnul Stephan fusese puțin șocat să afle cât de ușor era să faci rost de o armă, fiindcă el crezuse sincer că eforturile pe care le făcea transformaseră străzile Americii în locuri mai sigure. Domnul Stephan mai spusese că intenționează să scrie și să susțină o lege care să îi pedepsească pe cei care produceau arme atât de ușor. Dacă înceta producția, cu siguranță că ar fi fost mai greu de obținut armele. O astfel de naivitate îl făcu pe Raymond să

se întristeze și să simtă și mai mult nevoia să-l apere pe senator.

Una dintre ușile de sticlă se deschise și din bloc apăru Heyes. Raymond alunecă mai jos pe banchetă, în așa fel încât chiar dacă acesta ar fi văzut mașina, i s-ar fi părut că e goală. Auzi un motor pornind și se uită cu grijă peste bord. Porni și el repede, oftând ușurat când simți aerul condiționat, și îl privi pe Heyes cum iese din parcare. Așteptă câteva minute, lăsă o altă mașină între ei, apoi plecă în urmărire.

Înainte de lui Raymond, Heyes se uită în oglinzi. Avea două mașini în spate. Una era cea care se apropia deja când ieșise din parcare, dar pe cealaltă nu o mai văzuse. Ceea ce nu însemna nimic neapărat. Mașina ar fi putut să iasă de pe o stradă laterală într-un moment în care el nu fusese atent, dar mai bine să fie sigur decât să-i pară rău.

Mări viteza și se uită atent în spate. A doua mașină nu încercă să depășească sau să-l prindă din urmă. Nu era nimic, numai obiceiurile lui vechi și emoțiile de moment. Oricum, nu strica să se plimbe puțin înainte să meargă la depozit, doar ca să se asigure că nu e urmărit.

Raymond îl sună pe senator.

— A căutat prin apartament, iar acum îl urmăresc.

— Unde ești?

Răbdător, Raymond îi dădu adresa.

— La o stradă în spatele tău, dar nu veni după mine. Nu-l lăsa să-ți vadă mașina. S-ar putea să își ia măsuri de precauție indiferent dacă crede sau nu că e urmărit, doar din obișnuință. Eu o să rămân în spate și nu o să-l las să mă vadă prea bine. N-are decât să-și facă manevrele. Încă nu m-a observat, și l-am urmărit ieri toată ziua.

— Degeaba, spuse senatorul Lake.

Raymond nu răspunse. Domnul Stephan fusese foarte dezamăgit atunci când el nu găsisese nimic important acasă la Heyes. După părerea lui Raymond, acesta era un tip precaut și nu ar fi păstrat acasă acte care să-l incrimineze.

În față, Heyes făcu brusc la dreapta. Raymond depăși, mergând după el. Dacă acesta își va urma tiparul, acum avea să facă de două ori la stânga, apoi va reveni pe strada principală. Joacă de copii.

— Ai văzut pe cineva? Întrebă Karen atunci când ea și Marc se urcară în mașina închiriată.

— Am văzut o șapcă roșie. Presupun că m-a lăsat să-l văd, fiindcă de atunci nu a mai apărut.

Își scoase jacheta, pe care o purta doar ca să ascundă pistolul de la brâu, și o aruncă pe bancheta din spate. Purta blugi și un tricou, la fel ca și ea. Karen nu mai știa exact în care cutie sunt actele, așa că trebuia să caute prin depozitul aflat la soare, deci era o idee bună să se îmbrace cât mai comod.

— Dacă tot suntem aici, vreau să vorbesc cu detectivul Suter. Poate că îmi mai iau niște haine. Trebuie să o sun și pe Piper și să-mi anunț șefa... Cât lipsesc, apropo?

Marc o apucă de mână.

— Discutăm despre asta după ce găsim pachetul, bine?

Nu voia ca ea să ia legătura cu nimeni până nu se termina povestea. Karen îl strânse de mână. Încerca să-și ascundă emoțiile, dar nu știa dacă îi iese. Logica îi spunea că probabil nici nu se aflase că a fost în New Orleans, deci cu atât mai puțin că era acum înapoi în Columbus. Cheia de la depozit era alături de celelalte chei, deci nu era nevoie să o ia de la

apartament. De fapt, Marc nu trebuia să o ia de acolo. Dacă poliția nu terminase investigația, apartamentul era încă închis. Probabil că el nu va cere permisiunea poliției din oraș, dar nici nu o va lăsa pe ea să între.

Erau în siguranță, încercă să-și spună. Puteau veni și pleca din oraș fără să știe nimeni că sunt acolo, cu excepția domnului mcpherson și a celui care îi urmărea.

— Îți faci griji, spuse Marc. Oprește-te.

— Nu ar fi trebuit să te amestec și pe tine în asta. Te-am pus în pericol...

El râse cu putere.

— Draga mea, rosti, dacă nu apăreai tu ieri în New Orleans, aș fi fost la tine acasă în dimineața asta. Nu doar că aș fi fost foarte supărat, dar aș fi fost și văzut de oricine care ți-ar fi supravegheat apartamentul. Lua numărul mașinii, suna la compania de închirieri și ar fi aflat nu doar cum mă cheamă, ci și unde stau.

În ciuda îngrijorării, Karen se topi la auzul accentului lui și se gândi că Piper ar fi fost în stare să o lovească ea însăși cu mașina, doar ca să ajungă la Marc. Îl privi conducând, uimită de fascinația pe care o simțea. Îi era rău din cauza fricii, iar asta, cumva, amplifică fascinația. Îi studie mâinile, puternice și frumos formate, privi felul în care ținea volanul. Avea încheieturile de două ori mai groase decât ale ei, și fire de păr mici, aproape incolore, care străluceau în lumina soarelui. Dacă i se întâmplă ceva? Dacă asta era ultima oară când avea ocazia să-i vadă mâinile mișcându-se, să-i studieze profilul, să-l atingă?

Nu putea să-și dea voie să se gândească la așa ceva. Era polițist, deși, slavă Domnului, nu lucra la narcotice sau la

intervenții de urgență, unde și-ar fi riscat viața în fiecare zi. Dar ca polițist, ca detectiv la omucideri, evident că avea de-a face cu oameni capabili să omoare. Vedea în fiecare zi crime, și, din când în când, câte un suspect îl ataca. Nu putea să se agățe de el și să-l împiedice să-și facă treaba, lăsându-se paralizată de frică de fiecare dată când el ieșea pe ușă.

— Pe de altă parte, spuse Marc, poate că ar trebui să vorbim acum despre asta.

— Despre ce? întrebă ea, clipind nelămurită.

— Despre situație. Despre slujba ta. Hai să spunem tot. Nu vreau să fii în Columbus și eu în New Orleans, nici măcar puțin timp, rosti, uitându-se la ea printre pleoapele îngustate. Poate că ar trebui să aștept până când pot să mă așez în genunchi, dar cred că acum e momentul potrivit. Karen, vrei să te măriți cu mine?

Ei i se puse un nod în gât.

— Da, spuse.

Apoi:

— Pe la ieșirea asta.

El o ascultă, uitându-se peste umăr ca să verifice traficul, apoi făcând dreapta și ieșind de pe autostradă.

— Știu că te grăbesc, că nu ți-am dat timp să te obișnuiești cu mine și cu ideea unei relații stabile. Dar nu vreau nici să mă înțelegi greșit. Putem să avem o logodnă lungă, dacă-ți place. Dar nu vreau să locuiești aici. Te vreau în New Orleans. Mai exact, te vreau la mine acasă.

— Bine.

Abia dacă putea vorbi. Ciudat. Se aștepta să o ia de soție până la urmă, poate chiar destul de curând, dar cuvintele lui o luaseră prin surprindere.

— Bine? repetă el, uitându-se din nou la ea. Numai atât ai de spus?

— Aș putea să-ți spun că te iubesc.

El blestemă în șoaptă, apoi, pe un ton calm, rosti:

— Da, ce ar fi să o spui?

— Te iubesc.

Încă o înjurătură, care se transformă în râs. O privi.
Zâmbea.

— Și eu te iubesc.

Ea doar îi atinse mâna, deși îi venea să-l ia în brațe. Era cel mai atent bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, și cu toate astea era foarte dominator. Nu știa că aceste două calități se pot împleti atât de frumos, iată-l, atât de masculin, un polițist cu arma la șold, dar care dansase cu ea în balcon și îi pregătise micul dejun.

— Te deranjează să vii la New Orleans? întrebă el.

— Nu, îl asigură ea blând. O să-mi fie dor de prietenele mele, dar nu am familie aici, și nici casă. Pot să fiu asistentă și în Louisiana, nu doar în Ohio. Tu ai rădăcini și casa minunată din New Orleans. Sigur, o să vin acolo. În plus, nu mi-ar plăcea să-ți pierzi accentul.

Stânga la semaforul următor.

— Eu nu am accent, scumpo. Tu ai.

— Dacă spui tu. Dar dacă o să o cunoști pe Piper, te rog să nu deschizi gura, sau îți scad șansele să scapi din Ohio.

El zâmbi și îi făcu cu ochiul.

— O să mă aperi tu.

Cuvintele le amintiră amândurora de ce erau acolo, iar el nu mai zâmbi. Karen oftă.

— Dacă nu găsim nimic? Dacă hârtiile din pachet sunt

neimportante?

— Atunci și eu, și mcpherson o să continuăm să lucrăm la caz. Reușim noi să-i dăm de capăt. Între timp, oricum, tu o să fii într-un loc sigur. Nu la mine acasă. Cel puțin nu pentru mult timp. Nu am adresa în cartea de telefon, dar dacă vreun om chiar vrea, poate să găsească o adresă și pe alte căi, nu foarte dificile.

— Ce încurajator. O să faci dreapta la a doua, pe lângă Mcdonald's. Compania de depozitare e pe dreapta, cam la șapte kilometri pe strada aia. Au un semn în față. Intri prin spatele lui, pe aleea centrală, roști ea, după care făcu o pauză. Ne mai urmărește tipul ăla?

— Nu l-am văzut.

Era posibil ca umbra lor să-și fi scos șapca, fiindcă roșul era ușor de observat, însă Marc nu reușise să vadă vreo mașină anume în spatele lor, deși se uitase atent. Nu conducea repede, nu făcuse nicio curbă bruscă, așa că ar fi trebuit să-l poată vedea. Fie era foarte bun, fie Marc îl pierduse fără să vrea. Tăcură până când ajunseră la depozit. Aleea pavată cu pietriș separa douăsprezece zone de depozitare, câte șase pe fiecare parte, împrejmuite de gard și închise de câte o poartă cu lacăt.

— La poarta numărul trei, spuse Karen arătându-i locul.

Deschise portofelul și scoase un bilet pe care era scrisă combinația. O schimba în fiecare lună și o scria mereu pe o hârtie pe care o ținea în portofel.

— Șase, patru, trei, opt.

— Deschid eu, spuse Marc, oprind în fața porții trei și ieșind din mașină.

Descuie lacătul și deschise poarta, apoi conduse încet de-a lungul depozitelor.

— La numărul cincizeci și doi.

Karen îi arată unde. Coborâra amândoi din mașină, iar Marc luă cheia din mâna ei. După ce descuie, trase de mânerul care ținea poarta închisă, se aplecă și o ridică.

Aerul era umed, dar nu mirosea a mucegai, observă ea cu ușurare. I se puse un nod în gât când se uită la cutii și la mobilă. Era mobila din dormitorul mamei, hainele ei și celelalte lucruri pentru care nu avusese loc în apartament.

Marc ridică una dintre cutii și cu un briceag pe care îl scoase din buzunar tăie banda adezivă.

Heyes se uită în retrovizoare și la următoarea intersecție făcu brusc la stânga, abia ferindu-se de mașinile care veneau spre el. În spatele lui nu se întâmplă nimic. Mormăi mulțumit. Dacă îl urmărea cineva, acum l-ar fi pierdut, cu siguranță. Nu se putea să fie cineva în urma *lui după o* astfel de curbă, nu fără scârțâit de cauciucuri, claxoane și, poate, ceva contact metalic. Era momentul să caute depozitul.

Capitolul 20

Toate cutiile erau frumos ambalate, dar Karen nu mai știa în care dintre ele pusese pachetul. Prima cutie pe care o deschisese Marc conținea haine vechi de ale lui Jeanette. Scoase cu grijă fiecare piesă de îmbrăcăminte, încercând să nu se gândească la mama ei și clipind des când i se încețoșa privirea, apoi împachetând și punând totul la loc, când nu găsea nimic.

— Cred că împachetasem cam tot, și n-am făcut decât să pun coletul deasupra unor lucruri deja băgate în cutii.

— Atunci nu trebuie să căutăm mult. E suficient să ie

deschidem și să vedem dacă pachetul e deasupra.

— Teoretic. Eram încă șocată atunci. Nu sunt sigură că așa am făcut.

Marc avea răbdare și temperatura nici nu era atât de ridicată pe cât se temuse Karen. De fapt, la umbra din depozit era mai ușor de căutat decât dacă ar fi fost la soare. Din când în când, câte o adiere de vânt ajungea printre rândurile de depozite și îi răcorea. Cu toate astea, lui i se umezi tricoul și începu să i se lipească de piele. Ceea ce pe ea nu o deranja deloc. Îl privi admirativ. El deschise o cutie și mormăi.

— Cred că aici e.

Ridică o cutie mică de carton, nu mult mai mare decât o cutie de pantofi. Karen văzu numele mamei ei scris deasupra.

— Asta e.

Luă cutia și o deschise. Înăuntru erau câteva hârtii și un caiet cu copertă neagră, din genul celor pe care le puteai găsi la orice magazin din țară. Era legat cu un elastic. Ea scoase elasticul și se uită printre documente. Văzu câteva scrisori ale mamei ei, așa că respiră adânc și i le întinse lui Marc, păstrând ea caietul.

— Caută tu printre astea, spuse, așezându-se pe o noptieră.

El o privi întrebător, apoi se uită la scrisori și dădu din cap a înțelegere. Se uită printre ele, curios.

— Spune că astea ar putea valora ceva bani într-o zi, rosti el, sprijinindu-se de un șifonier și încrucișând gleznele.

— Eu credeam că glumește.

Karen se uită în caiet, privind nedumerită scrisul de mână al tatălui ei, neobișnuit de curat pentru un bărbat. Folosea un stil cu litere mici, pătrătoase, aproape ca acelea ale unei mașini de scris, foarte ușor de citit.

Pe prima pagină scria "trei ianuarie 1968" Nedumerită, citi descrierea terenului, condițiile de vreme inclusiv viteza și direcția vântului, distanța până la țintă, numele țintașului, adică Rodney Grotting, și alte informații, ca de pildă modelul și anul fabricației armei pe care o folosisese tatăl ei, detalii despre gloanțe și notițele de la final: "Lovitură la cap. Omorât la ora 6:43 a.m. Colonel vietnamez." Dedesubt, Rodney Grotting autentificase și semnase.

Clipind, Karen dădu pagina. Încă o dată, încă o descriere, iar dedesubt finalul înfiorător. Mai multe pagini, același lucru. De cele mai multe ori, tatăl ei țintise în inimă, și doar uneori în cap. O dată nimerise gâtul. Văzuse și ea cândva o astfel de rană. Glonțul de calibru mare rupsesse jumătate din beregata victimei, care sângerase până la moarte. Pentru așa o rană, în care jugulara era distrusă, nu se putea face nimic nici chiar dacă personalul medical era acolo când se întâmplă. Nu mai putea citi. Se albise la față. Închise caietul și i-l dădu lui Marc.

— Uită-te la asta.

El o privi atent, evaluativ, apoi luă caietul. Karen se aștepta să vadă pe fața lui șoc sau dezgust din cauza unui astfel de dosar bolnav, dar chipul lui rămase fără expresie.

— E dosarul lui cu misiuni, rosti el.

— Doamne sfinte, vrei să spui că toți aveau așa ceva?

— Lunetiștii, da. Și eu am fost la pușcașii marini, să știi. Lunetiștii din Vietnam sunt legendari. Cei mai buni dintre ei puteau uide un om de la o mie de metri distanță. Era nevoie să poată dovedi omorurile, așa că păstrau dosare.

Ideea încă o făcea să se simtă rău.

— Dar nu ar fi trebuit păstrate de armată?

— Nu știu. Nu am fost lunetist și nu am întrebat. Poate că

așa era. Poate că ei aveau un dosar, el, altul. A fost un război urât, iubit. A distrus mulți oameni buni.

Continuă să se uite prin caiet, apoi rosti:

— Șaizeci și una de ținte. Se pricepea.

Dădu să închidă caietul, dar o adiere răsfoi paginile. Pe ultima foaie era scris ceva, deși înainte de ea erau vreo patruzeci de pagini goale. Încruntându-se se, Marc deschise caietul la ultima pagină.

— Rahat! spuse el încet.

Karen îl privea și observă cum i se măresc pupilele și cum strânge brusc din buze.

— Ce e?

— Încă o crimă, răspunse el uitându-se la ea. Victima era un soldat american. A fost plătit cu douăzeci de mii de dolari pentru asta.

Lui Karen i se întoarse stomacul. Doamne sfinte! Tatăl ei era un criminal, un asasin plătit. Era una să-ți omori dușmanii, și cu totul altceva să omori un soldat dintre ai tăi.

— Iau eu asta, mulțumesc, spuse o voce străină, și un bărbat necunoscut apăru în fața depozitului deschis.

Era mare, de vârstă mijlocie, cu o atitudine dură. Pistolul din mâna lui era îndreptat direct spre capul lui Marc. Purta numai șosete, ceea ce explica de ce nu-l auziseră venind.

— M-am tot întrebat ce e atât de interesant în caietul ăla. Presupun că ar trebui să vă mulțumesc că m-ați scutit de căutări. Pune-l jos, în cutie, spuse pe un ton degajat, deși avea un aer foarte periculos. Tu, domnule cowboy, scoate încet pistolul din toc și lasă-i jos. Ușurel. Cu două degete.

Karen înghețase. Marc nu avea nicio expresie pe chip, dar îi făcu semn din cap să nu se miște deloc, încet, el făcu ce îi

ceruse omul, folosindu-se de degetul mare și de arătător ca să scoată pistolul din toc. Îl aruncă pe jos, la picioarele bărbatului.

— Bun băiat, spuse acesta, fără să se uite la pistol, ci cu ochii numai la Marc. Cine dracu' ești? Iubitul ei? Vreun polițist?

— Polițist, răspunse Marc.

Dacă ar fi recunoscut că are o relație cu ea, atunci bărbatul ar fi știut că se poate folosi de Karen ca să-l oblige pe Marc să facă orice dorea el.

— Așa mă temeam și eu, oftă bărbatul. Bine, aruncă-mi pistolul de rezervă.

Încet, Marc scoase un pistol mic din tocul de la gleznă și îl aruncă pe pământ, alături de celălalt.

— Rahat, spuse omul. Nu-mi place că trebuie să omor un polițist. Chestia asta dă naștere la probleme.

— Atunci regândește, spuse Marc.

Începu să se ridice, dar bărbatul scutură din cap, amenințător.

— Stai unde ești. Îmi pare rău, domnule cowboy, doamnă.

Ciudat, dar regretul lui părea sincer. Oricum nu conta, fiindcă voia să îi omoare. Karen se uită cum degetul lui apasă pe trăgaci. Din cauza ororii percepea totul cu încetineală, și fiecare mișcare părea a dura o veșnicie. Fără să se gândească, strigă „Nu!” și se repezi ca și cum ar fi putut prinde glonțul cu mâna, ca să nu îl nimerească pe Marc. Bărbatul tresări puțin, fiindcă țipătul ei îi atrăsese atenția. Marc se repezi ca un șarpe care atacă, împingând-o pe Karen la pământ cu dreapta, în timp ce stânga lovi în jos și în afară. Ceva strălucitor se mișcă rapid, apoi bărbatul scoase unul dintre cele mai urâte sunete pe

care le auzise ea vreodată, o combinație între un strigăt și un gălgâit, și cu mâna liberă apucă briceagul care i se înfipsea în beregată, cel cu care Marc desfăcuse mai devreme cutiile de carton.

Fiindcă era un profesionist, apăsă oricum pe trăgaci. Nu se auzi decât un fel de tuse. Marc se clătină, pași în spate, se echilibrează și se aruncă înainte. Îl lovi pe bărbat în piept și-l trânti la pământ. Se auzi din nou ceva ca o tuse, apoi oglinda de la șifonier se sparse. Ridicându-se repede, Karen se repezi la pistolul detectivului. Cei doi bărbați se luptau pe pietriș. Marc îl prinsese de încheietură pe celălalt, ridicând arma. Cu dreapta trăgea lama briceagului în lateral.

Bărbatul se înecă și din rana de la gât țâșni sânge. Chipul îi căpătă o nuanță albastrie. Rostogolindu-se deasupra lui, Marc îi izbi de pământ mâna în care ținea arma. O dată, de două, de trei ori. Până la urmă, degetele groase dădură drumul pistolului, care căzu. Omul tuși, iar picioarele îi zvâcniră. Încercă să-și atingă beregata.

Marc se aplecă înainte, respirând cu greutate și lăsând capul în jos.

— Doamne! șopti Karen și se repezi alături de el, ignorând durerea pe care o simțea în genunchii deja suficient de chinuiți.

Uită de pistolul din mâna dreaptă și îl luă în brațe, ridicându-l ușurel ca să vadă rana și să-și dea seama cum se simte. Partea din față a tricoului lui era pătată de sânge. Nu avea nicio rană în spate, pe unde să fi ieșit glonțul. Se uită o singură dată spre bărbatul de pe jos. Nu murise încă, dar nu mai avea mult. Fața îi era din ce în ce mai întunecată. Era aproape vânt.

Marc apăsă rana cu palma. Glonțul intrase sus în stânga pieptului, prea sus ca să atingă inima, dar lovind plămânul. Karen auzi şuieratul terifiant făcut de aerul care părăsea organul lovit. Printre degetele lui curgea sânge. Pe buze îi apăruse o spumă trandafirie.

— E în regulă, iubire, o să fie bine, se auzi ea murmurând, în timp ce gândurile îi alergau.

Plastic. Îi trebuia niște plastic subțire, ca folia pentru alimente, ca să închidă rana și să ajute plămânul. Rănile în piept erau periculoase, și numai Dumnezeu știa ce altceva făcuse glonțul prin corpul lui. Dacă nu închidea rana și nu-l ducea la spital, Marc ar fi murit.

Bărbatul de sub el începu să zvâcnească. Dinții detectivului se încleștară în timp ce mișcările omului îl zguduiau, dar un geamăt de durere îi scăpă oricum.

— Nu te obosi, rosti o altă voce în spatele ei. Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar nu vă pot lăsa în viață.

Capitolul 21

Marc se sprijini de Karen, iar ea se chinui să-i susțină greutatea. Capul i se întorsese spre cei doi nou-veniți, un bărbat arătos, cam la cincizeci de ani, cu mustață și părul grizonat, și altul mai în vârstă și mai mare, care părea a fi un luptător bătrân. Amândoi erau în spatele lor, fiecare cu câte un pistol cu amortizor în mână, îndreptate către ei. Nu aveau cum să vadă arma pe care o ținea ea, își dădu Karen seama. Și unde naiba era omul pe care îl trimisese mcpherson după ei? Doar dacă nu cumva, ce gând îngrozitor, el era cel care încercase să-i omoare.

— Bună ziua, domnule senator Lake, spuse Marc pe un ton gâtuit, tușind.

Bărbatul mai tânăr păru speriat și tresări.

— Cum m-ai recunoscut? se răsti el.

— Vă cam... așteptam. Am citit... caietul.

— Nu vorbi, îl imploră Karen.

Îndurerat, el ridică brațul stâng și atinse pistolul. Știa că vrea să îl ia, dar era prea slăbit, se gândi ea, și îl durea prea tare. Nu ar fi putut să ridice o armă grea. Strânse pistolul și se încruntă, privind noua amenințare.

Marc acoperi arma cu mâna, apăsând. Degetul lui găsi tremurând siguranța și o trase, cu un sunet slab. Karen abia dacă auzi. Senatorul se uită la caietul mic, pătat, de deasupra uneia dintre cutii.

— Fii atent la ei, îi spuse bărbatului mai mare, apoi intră în depozit ca să ia obiectul. Se uită peste pagini.

— Da, ăsta este, spuse el, apoi îi zâmbi lui Karen. Ce bine că l-a găsit cineva, în sfârșit.

Se uită urât la omul mort.

— Heyes nu a reușit să-și facă treaba, deși aflase în sfârșit unde să caute, și ne-a condus până aici. Se credea foarte deștept, cu manevrele lui, dar, din nou, m-a subestimat.

Senatorul era foarte mulțumit de sine însuși și de felul în care merseseră lucrurile. Nu doar că Heyes nu mai era un obstacol, dar găsisse și caietul. Aproape că se terminase coșmarul. Era mulțumit mai ales de arma pe care o ținea. Pistolul în sine nu era mare lucru, dar amortizorul era cel mai bun din lume. Nu s-ar fi auzit decât ceva ca o tuse în cazul în care se decidea să tragă. Heyes îi spusese odată o poveste despre cum mergea pe o stradă aglomerată direct spre cineva

pe care trebuia să-l omoare, înarmat cu un pistol de calibrul 22 cu amortizor, și nimeni din preajmă nu le dăduse atenție înainte ca victima să îngenuncheze pe trotuar. Atunci Heyes era deja cu câțiva pași în urma acelui om, amestecat în mulțime. Ar fi trebuit să se gândească imediat că nu putea avea încredere în el. Ce fel de om se lăuda cu așa ceva?

Uneori îl uimea cât de bine mergeau lucrurile. Ce convenabil că Heyes plecase din oraș exact la timp. Să-l omoare în D.C. Ar fi fost o problemă, chiar și pentru Raymond. În primul rând pentru că erau reporteri peste tot. În al doilea, Heyes le-ar fi lipsit unora. Acolo era casa lui, acolo erau asociații lui, vecinii, oamenii care-l cunoșteau. Aici... Ei bine, lucrurile mergeau frumos. Aici vor fi găsite trei cadavre și nimic care să le lege de el.

Era destul de mândru de sine. Avea talent la astfel de lucruri. Nu era nevoie decât să planuiești suficient, iar majoritatea oamenilor erau prea proști ca să-și dea seama de planul tău.

— Împușcă-i, îi spuse lui Raymond.

Karen se crispă, cu ochii la pistolul bătrânului. Începu să ridice mâna, știind că nu poate fi suficient de rapidă, fiindcă bărbatul avea deja o armă îndreptată spre ei. Îl simți pe Marc adunându-se.

— Cât plătești... crimele astea? spuse el sacadat, abia respirând, cu pieptul ridicându-i-se după fiecare cuvânt, și cu un fir de salivă alunecându-i în jos, pe bărbie. La fel de mult cât i-ai dat lui Whitlaw... ca să-l omoare pe fratele tău?

Bărbatul mai mare îngheță.

— Poftim?

Revelația o scutură pe Karen. Oripilată, se uită la bărbatul

pe care îl văzuse de atâtea ori la televizor și care era cunoscut pentru integritatea lui. Deci asta citise Marc și nu mai avusese timp să-i spună. De asta fusese omorât tatăl ei.

— Ai comandat uciderea propriului tău frate, spuse ea încet. Și l-ai angajat pe tatăl meu să facă asta. Te șantaja, nu e așa?

— Nu fi ridicolă, spuse senatorul pe un ton neliniștit, uitându-se la bărbatul mare de lângă el.

— Domnule Stephan, spuse acesta alb la față, șocat. Domnule Stephan, dați-mi caietul.

— Nu fi ridicol, repetă senatorul. Doar nu crezi așa ceva.

— A fost în Vietnam, rosti Karen.

— Taci din gură! strigă senatorul, îndreptând pistolul spre ea.

— Tatăl meu era lunetist, continuă ea, deși tremura din toate încheieturile. L-ai plătit cu douăzeci de mii de dolari ca să-ți ucidă fratele.

— Omoar-o, Raymond, rosti senatorul, furios.

Bărbatul mai în vârstă părea încă șocat, dar își revenea.

— Domnule Stephan, rosti el trist, îndreptând arma spre senator.

Lake se întoarse calm și trase. Raymond se clătină, uimit și îndurerat. Senatorul trase din nou, dar nu se auzi niciun zgomot în afara unui fel de tuse pe care Karen era sigură că o va auzi în fiecare noapte, în coșmaruri. Raymond căzu.

— La naiba cu tine, spuse furios senatorul, apropiindu-se de Karen. De ce n-ai putut să-ți ții gura?

Marc ridică o mână plină de sânge, atrăgându-i atenția senatorului.

— Și Medina? rosti el, tremurând din tot trupul din cauza efortului.

Karen îl strânse mai tare, gândind repede. Dacă îl trăgea la pământ, l-ar fi apărat de arma senatorului, dar mișcarea bruscă ar fi putut disloca glonțul și i-ar fi putut face mai mult rău. Cu toate astea, nu știa ce altceva să facă.

— Whitlaw a crezut că mă poate șantaja cu caietul lui. Nimeni altcineva nu a fost în stare să îl găsească, așa că l-am chemat pe Medina, l-am spus că Whitlaw omorâse un alt agent de-al nostru din Vietnam, un prieten de-al lui. Era o minciună, dar el avea prea multe principii morale. Aveam nevoie de el și numai așa îl puteam convinge. Îl cunoștea pe Whitlaw, așa că avea un avantaj care le lipsea celorlalți.

Karen simți cum respirația îi încetinește și devine mai profundă. Vederea i se îngustă în timp ce îl privea fix pe bărbatul elegant. Ajunse să nu vadă nimic altceva. Bărbatul ăsta cauzase totul. Plătise ca fratele lui să fie ucis, apoi pusese pe cineva să îl urmărească și să-l execute pe tatăl ei.

— Medina? rosti Marc din nou, întretăiat.

Căzu în stânga, departe de ea. Disperată, Karen îl strânse de cămașă, ținându-l drept. Mușchii brațului stâng îi tremurau din cauza efortului.

— Evident că a fost nevoie să îl omor și pe el. Nu i-ar fi plăcut să afle că l-am mințit. Din nou, principiile alea ale lui.

— Spune-mi... un lucru.

Senatorul ridică din sprâncene.

— Ca un fel de ultimă dorință? Desigur.

— Cât de idiot trebuie să fii... ca să te lauzi... cu o crimă?

Senatorul tresări puțin și în ochi i se citi furia la gândul că Marc îl făcuse idiot. Ridică mâna. Ceva erupse din pieptul lui Karen, un sunet inuman, foarte aproape de un răget. Simți că se mișcă foarte încet, dar la fel i se păru că se mișca și

senatorul. Îl trase pe Marc în jos, de cămașă, și în același timp ridică pistolul.

Mai trăsesese și cu pistolul, și cu pușca. Tata o învățase în timpul plimbărilor prin pădure. Se apleca în spatele ei și o ajuta să țină armele grele. Era doar un copil pe atunci, avea șase sau șapte ani, dar amintirea deveni dintr-o dată clară și strălucitoare. Când aflase, Jeanette se speriasse, se înfuriase și se certaseră.

Acum, lui Karen totul i se părea ciudat de liniștit și de nemișcat. Se uită la pieptul bărbatului care o amenința, și trase. Sunetul era înfundat, iar reculul îi zgudui brațul.

Glonțul îl lovi în piept, exact acolo unde țintise ea. Văzu roșul înflorind pe cămașa albă, între reverele jachetei de lână. Dar de ce aproape că îi explodase capul? Sânge și materie cenușie țâșniră dintr-o rană mare, în partea stângă a feței lui. Ochii îi ieșiră din orbite și căzu ca un sac de carne.

Brusc, totul reveni la normal. Karen auzea din nou, deși îi țiuiau urechile. Lucrurile redeveniseră colorate și câmpul vizual i se lărgise. Mirosul de praf de pușcă îi ardea nările. Iar Marc căzu într-o parte, pe pietriș.

Ea lăsă pistolul să cadă și îl apucă pe el cu amândouă mâinile, răsucindu-l pe spate. Îl apăsă cu degetele la baza gâtului. Avea pulsul rapid și superficial, dar ochii pe jumătate deschiși. Se uita la ea, însă Karen știa că își va pierde curând cunoștința.

— O să supraviețuiesc, îi promise el șoptit.

— Ba bine că nu! spuse ea cu putere, sfâșindu-i tricoul.

Marginile răniilor produse de glonț erau albastre, iar sângele continua să curgă din ea. Trebuia să o închidă imediat. Se întoarse spre bărbatul cel mare, căutând ceva ce putea să

folosească, și văzu puțin roșu. Se răsuci, apucând pistolul și aplecându-se peste Marc.

— Ușurel, spuse bărbatul înalt și subțire care apăruse în raza ei vizuală.

Purta o șapcă roșie și ochelari de soare, și ținea un pistol cu ambele mâini, așa cum fac polițiștii și militarii. Privi atent rămășițele lumești ale senatorului, apoi păși peste cadavru și se apropie de ea, băgând pistolul în tocul de la spate. Omul lui McPherson.

— Unde ai fost, fir-ar să fie? spuse ea furioasă, lăsând din nou pistolul și repezindu-se la celălalt cadavru.

Îi pipăi buzunarele, căutând un pachet de țigări. Celofanul ar fi fost bun ca să acopere rana. Degetele ei tremurânde nu găsiră decât un portofel.

— La naiba! *La naiba!* Chiar nu mai fumează nimeni în țara asta?

— Ai nevoie de o țigară? întrebă omul cu șapcă, politicos, dar ușor mirat.

Ea se întoarse spre el, uitându-se urât.

— Am nevoie de o folie subțire de plastic ca să închid rana.

El arcui sprâncenele pe deasupra ochelarilor de soare. Încet, băgă mâna în buzunar și scoase o pereche de mănuși subțiri de latex.

— Astea sunt bune?

Ea i le luă imediat. Unele mănuși erau prea groase, dintr-un latex insuficient de moale, dar astea erau foarte subțiri, ca acelea din cutiile de vopsea pentru păr.

— Perfecte.

Repede, puse o mănușă pe pieptul lui Marc, acoperind rana și ținând apăsat. El suspină, dar începu imediat să respire mai

ușor, fiindcă aerul nu mai ieșea din plămânul rănit.

— Am nevoie de ceva ca să-l înfășor, spuse. Sunt niște haine într-o cutie, înăuntru, rosti Karen arătând cu capul spre depozitul din spatele ei. Taie ceva.

— Da, doamnă.

Cozorocul se uită în jur o secundă, apoi văzu briceagul din beregata unuia dintre cadavre.

— Iisuse, ce dur joci, îi spuse el lui Marc cu oarecare admirație, apoi pași peste el și se aplecă să scoată briceagul.

Karen se uită la sângele de pe lamă și se gândi la SIDA. Se întrebă cum ar fi putut steriliza cuțitul, dar nu avea nimic la ea. Uitându-se din nou la Marc, se gândi că era mai mare riscul să moară din cauza rănii decât să ia SIDA de pe o bucată de material tăiată cu un cuțit însângerat. Cozoroc era înspăimântător de eficient. Scoase o cămașă dintr-o cutie și sfâșie tivul, apoi tăie fâșii lungi de material. Pe primele două le împături înainte să i le dea lui Karen, iar ea le apăsă deasupra rănii. Omul scoase o rochie din cutie și o tăie, mai întâi la tiv, apoi trăgând cu mâna. Fâșiile erau destul de lungi ca ea să le poată înfășura în jurul pieptului lui Marc. Cozorocul o ajută, sprijinindu-l pe detectiv în timp ce ea lucra. Karen strânse cât putu de mult materialul și îl legă chiar deasupra rănii, pentru și mai multă presiune.

— Telefon, spuse ea răgușit, gândindu-se la următoarea prioritate.

— Mă ocup eu.

Omul cu șapcă fugi de-a lungul rândurilor de spații de depozitare și ieși pe poartă. Nu făcea niciun zgomot când se mișca. Ea îi luă din nou pulsul lui Marc, uitându-se la secundarul ceasului. O sută treizeci și doi. Prea repede. Intra

în șoc, iar corpul lui se lupta cu pierderea de sânge și cu lipsa de oxigen, dar și cu trauma pe care o suferise. Îi ridică picioarele, sprijinindu-le pe pieptul bărbatului mai mare, apoi se așază în așa fel încât să-l ferească de soare.

— Mai ești cu mine? întrebă, forțându-se să vorbească pe un ton calm.

El clipi încet și reuși să zâmbească puțin.

— Da, doamnă, murmură, imitându-l pe omul lui mcpherson. Cum stăm?

— Glonțul ți-a atins plămânul stâng. Ai pierdut mult sânge, ești în stare de șoc, ai pulsul prea rapid și superficial.

El respiră repede, dureros.

— E periculos, dar pot supraviețui.

— Da, recunosc eu că se temea, dar și că avea speranță. Nu mai vorbi. Cozoroc s-a dus să sune la urgențe.

— Trebuie să... vorbesc cu el.

— Se întoarce.

Sau așa credea. Poate că a plecat, dacă tot terminase treaba aici. Dar el se întoarce în câteva minute, apropiindu-se la fel de silențios pe cât se îndepărtase. Se așază într-un genunchi, alături de Marc. Avea șapca trasă mult pe față, iar ochelarii de soare erau foarte întunecați și îi ascundeau ochii. Avea părul șaten închis, observă Karen. Știa, oricum, că dacă ar fi trecut pe lângă ea pe stradă peste câteva minute, fără șapcă și ochelari, nu l-ar fi recunoscut.

— Poftim, spuse el și scoase pistolul de la brâu, dându-i-l lui Karen. O să ai nevoie de asta pentru raportul balistic. Nu vrem ca poliția să facă rost de cine știe ce gloanțe greu de identificat, nu? Să vedem, ar trebui să existe o secvență logică de evenimente care să explice trei morți, un rănit și șase arme,

dacă nu numărăm și cuțitul.

Făcu o pauză.

— O să fie complicat.

— Mă ocup eu, spuse Marc.

Cozoroc zâmbi rece, mișcând doar puțin din colțurile gurii. Se ridică, se apropie de cadavrul senatorului și se uită la el o clipă.

— Nemernicule, îi spuse el mortului.

— Ai auzit? întrebă Marc tresărind din nou.

— Am auzit.

Ceva din tonul lui dur îi atrase atenția lui Karen. Se uită la trupul senatorului, apoi la omul cu șapcă.

— L-am împușcat amândoi, spuse ea. În același timp.

Cozoroc dădu o dată din cap.

— L-a vânat și l-a executat pe tata.

Era surprinsă de tonul dur pe care îl folosisese.

— Știi, spuse el, începând să spună și altceva, dar răzgândindu-se.

Marc se adună.

— Poate fi cumva... legat de voi... omul ăsta? Atinse cu călcâiul trupul primului agresor. Karen înțelese ce întreba. McPherson riscase ajutându-i. Marc nu voia să amestece *CIA-ul* în afacerea asta.

— Nu.

— Caietul cu misiuni.

— Poți să-l faci public, spuse omul cu șapcă strâmbându-se. Să știe toată lumea ce nemernic a fost Stephan Lake. E dovada că avea motiv să tragă, spuse, înclinând puțin capul, astfel încât Karen știe că se uită la ea. O să-și revină?

— Cred că da, răspunse ea atingându-i chipul lui Marc. Dar

o vreme nu o să fie prea bucuros.

— O să-l ții tu la respect.

Se auziră sirene în depărtare.

— Jess avea dreptate, murmură el. Ești foarte talentat, Chastain. Dacă te plictisești vreodată de poliția locală, dă-i un telefon lui mcpherson.

— O să fac... asta, rosti Marc fluturând o mână. Pleacă... înainte să ajungă ei. Mă... descurc eu.

Omul cu șapcă scoase o carte de vizită din buzunar. Era albă și pe ea era scris cu creionul un număr de telefon. Îi dădu numărul lui Karen.

— Sună la numărul ăsta și spune-ne cum se simte.

— Bine, spuse ea și băgă biletul în buzunarul blugilor.

Omul ridică două degete la cozoroc, în semn de salut, apoi plecă, mergând încet, cu mișcări fluide și ciudat de silențioase.

Karen îngenunche în țărână, cu soarele strălucindu-i deasupra capului, și îl ținu în brațe pe Marc. El o prinse cu degetele de încheietură și așteptară împreună, ascultând cum se apropie sirenele.

Zece ore mai târziu, Karen ieși de la urgențe și merse la un telefon public. Operația decursese bine, mai bine decât se așteptase și se temuse ea. Glonțul nu făcuse pe cât de mult rău ar fi putut face, fiindcă după ce îi atinsese plămânul lui Marc se oprise într-o coastă și nu se mișcase de acolo. Avusese nevoie de doi litri de sânge, dar acum starea lui era stabilă, era treaz și foarte nemulțumit, așa cum știa și ea că va fi.

Scoase biletul din buzunar și formă numărul. Cineva răspunse imediat.

— Da?

Numai atât, dar ea știa că e omul cu șapcă.

— Operația a decurs bine, raportă ea. E în stare stabilă, probabil va rămâne la terapie intensivă încă o zi, iar peste alte zece îl vor externa.

— Bine. Mulțumesc pentru telefon.

Simțind că el are de gând să închidă, ea spuse:

— Așteaptă!

El tăcu, iar ea se înfurie din nou.

— De ce ai intervenit atât de târziu, fir-ar să fie? se răsti printre dinți.

El oftă, și în lungul moment de liniște care urmă, Karen avu impresia că nici nu îi va răspunde. Până la urmă el spuse:

— Voiam să știu de ce. Nu știam despre caiet, așa că... am ascultat.

— Ce conta? întrebă ea tremurând de furie.

Marc ar fi putut muri în timp ce omul ăsta asculta. Mai urmă o pauză lungă, apoi el spuse foarte încet:

— Nu doar tatăl tău a fost ucis, domnișoară Whitlaw.

Îi închise atât de încet încât ea abia sesiză sunetul. Așeză receptorul la locul lui când auzi tonul, după care se întoarse la terapie intensivă. Marc era încă treaz, palid ca fața de pernă. Zăcea nemișcat. Nu voia să deranjeze tuburile care îi intrau în trup. Mai ales pe cele pentru care i se făcuseră găuri noi. Cu toate astea îi zâmbi și întinse mâna spre ea. Karen i-o cuprinse cu ambele mâini.

— Medina era tatăl lui, izbucni ea. Al omului cu șapcă.

Marc se gândi puțin, cu pleoapele întredeschise, în timp ce morfina își făcea efectul.

— Atunci mă bucur că amândouă gloanțele au fost letale.

Da. Karen își trase răsuflarea. Dacă se putea ca un om să fie ucis de două ori, ea și fiul lui Rick Medina își răzbunaseră,

amândoi, tații.

— Te iubesc, murmură Marc. Ți-am spus cât de minunată ai fost când te-ai răstit supărată că nu mai fumează nimeni? O să fii o asistentă minunată la urgențe.

Cumva, în ciuda tuturor celor întâmplare, Marc zâmbea. Karen se aplecă și îl sărută pe mână.

— Nu face pe deșteptul cu mine, îl avertiză ea tandru. Nu uita că suntem în spitalul meu, și pot să le pun pe asistente să-ți facă tot felul de lucruri.

El tresări și continuă să zâmbească.

— Mi-au făcut deja câte ceva. Cred că nu mai sunt virgin.

— Sunt sigură că nu, răspunse ea. Dormi, iubitule. Te iubesc și o să fiu aici când o să te trezești.

— Știu, spuse el. Nu o să mă părăsești niciodată.

Apoi închise ochii și adormi, iar Karen îl ținu de mână și-i rămase alături, așa cum promisese și așa cum se aștepta și el.

John Medina se uita în gol, cu o mână la gură. Se bucura că detectivul își revenise. Jess avea dreptate în privința lui. Cineva care tocmai fusese împușcat în piept, dar reușea să îi taie gâtul agresorului, merita respect. John trebuia să plece curând, dar își dădu voie să se mai gândească puțin. Ținuse totul în el, fiindcă așa funcționa cel mai bine, dar uciderea tatălui său îl afectase mult. Mai mult decât orice altceva de la moartea Veneției încoace. Acum, că totul se terminase și se făcuse dreptate, putea să își dea voie să simtă durerea și furia.

Presa, evident, era agitată. Caietul cu misiunile lui Dexter Whitlaw era la poliție, iar partea care avea legătură cu moartea lui William Lake fusese făcută publică. La știri se specula mult legat de motivele lui Stephan Lake, dar John era destul de sigur că senatorul decedat privise crima ca pe nimic mai

mult decât o mișcare strategică în carieră. Îl omorâse pe moștenitorul tatălui său și îi luase locul.

John se uită la ceas. Nu mai avea timp. Se ridică, aruncă șapca la gunoi și își trecu mâna prin păr. Îl aștepta un avion. O să-l roage pe Jess să le trimită un cadou frumos domnișoarei Whitlaw și detectivului ei, la nunta lor.

SFÂRȘIT

Încă în doliu după mama ei, Karen Whitlaw primește de la înstrăinatul ei tată un pachet cu un jurnal misterios. Își văzuse tatăl cu zeci de ani în urmă, când el se întorsese din războiul din Vietnam. Acum primește un telefon șocant - tatăl ei a fost ucis pe stradă, în New Orleans.

Pentru detectivul Marc Chastain ceva nu se leagă în cazul omului fără adăpost, ucis. Mai ales după ce o cunoaște pe fiica acestuia. Karen Whitlaw este o femeie caldă și pasională. Și este în pericol. O serie de accidente o sperie și o aruncă în brațele fermecătorului detectiv căruia a jurat să-i reziste. Împreună vor dezlega ițele unei povești despre politică, putere și crime și vor înfrunta un ucigaș care nu se va da în lături de la nimic pentru a afla secretele tatălui ei.

„O scriitoare incredibil de talentată... Linda Howard știe ce-și doresc cititoarele de romance.“

Affaire de Coeur

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

